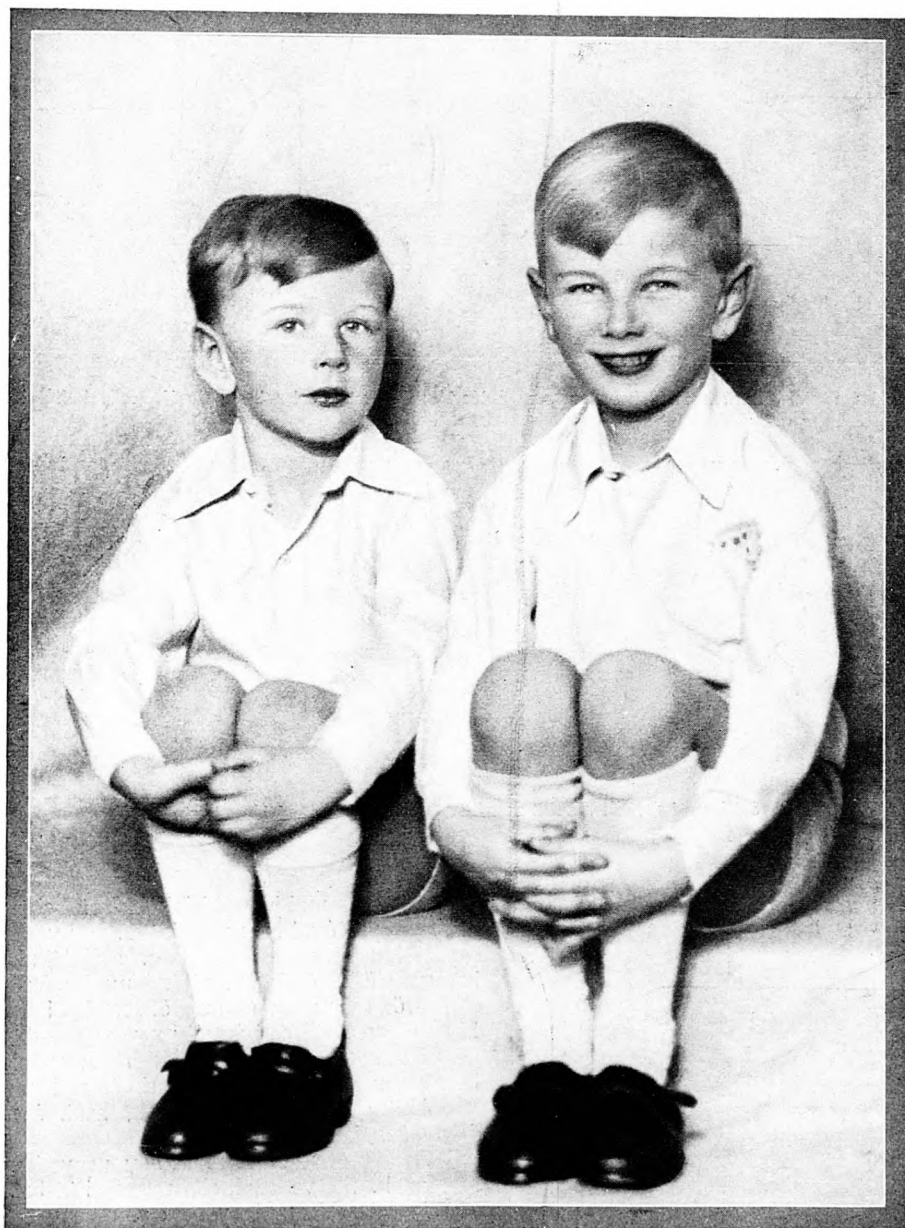

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

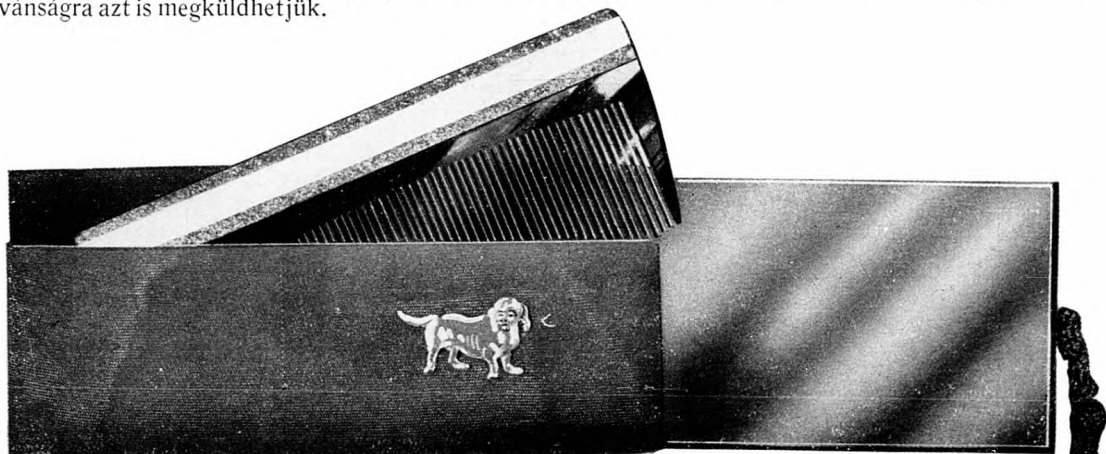

Veres udvari és kamarai fényképész felvétele, Budapest

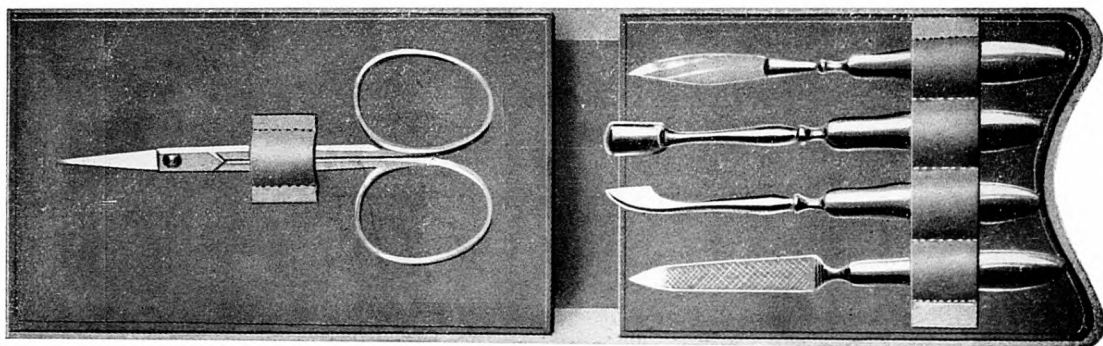
BILKEI PAPP TESTVÉREK

Ujabb ajándékozási akciónk

Mindazon kedves előfizetőinknek, akik mai naptól kezdődőleg lapunk részére egy fél éves, vagy egy egész éves előfizetést szereznek, illetve az előfizetési díjat beküldik, az itt 1. és 2. számmal megjelölt képen bemutatott nagyon izléses, finom kivitelű és praktikus ajándékaink közül az egyiket megküldjük. Nem hallgathatjuk el, hogy az eredeti ajándéktárgyak szépsége az itt bemutatott mintát nagyban felülmúlja. Ezen ajándéktárgyainktól függetlenül az ezüstkanál ajándékunk is érvényben marad és kívánságra azt is megküldhetjük.

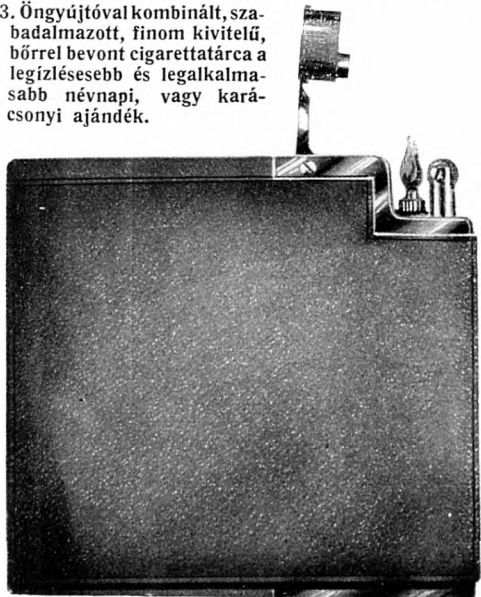

1. Selyemtokba foglalt, kihúzható törhetetlen, szenzációs fémtükkörrel és a legfinomabb díszfésűvel ellátott zseb-, vagy retikülgarnitúra.

2. Sollingeni acélból készült manikűr-készlet, zárható, izléses bőrtokban.

3. Öngyújtóval kombinált, szabadalmazott, finom kivitelű, bőrrel bevont cigarettatárcsa a legizlésebb és legalkalmasabb névnap, vagy karácsonyi ajándék.

A 3. számmal jelzett bőrből készült cigarettatárcsát, mely öngyújtóval is el van látva, amilyen nálunk még egyáltalán nincs forgalomban, ajándéku adjuk azon kedves előfizetőinknek, akik lapunk részére 3 fél éves előfizetést szereznek és az előfizetési díjakat beküldik. Ezen cigarettatárcsa bármely nevezetes alkalomra ajándéku adható. Az eredeti ajándéktárgyaink az itt képen bemutatottaknál pár centiméterrel nagyobbak.

Akik egész évre előfizetnek, azok *kézimunkaajándékunkban* is részesülnek.

Azon előfizetőink, akik egy negyedéves előfizetést szereznek, illetve azok előfizetési díját beküldik, Somfay Margit »Vénus jegyében« c. regényét kapják ajándéku, melynek bolti ára 8 pengő.

Kérjük kedves előfizetőinket, kegyeskedjenek lapunkat továbbra is szeretettel ajánlani ismerőseik körében, hogy ezen újabb ajándékunkkal is megköszönhessek szíves fáradozásukat.

Teljes tisztelettel
a kiadóhivatal

MAGYAR ÚRIASSZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN * SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI., JÓKAI-U. 37 (BERLINI-TÉR SAROK) * TELEFON: AUTOMATA 107—23 * POSTATAKARÉKPÉNZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490 * ELŐFIZETÉSI ÁR: MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 P, FÉLÉVRE 12 P, NEGYEDÉVRE 7 P * BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN, OLASZORSZÁGBAN ÉS ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 P, FÉLÉVRE 15 PENGÓ, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 P, FÉLÉVRE 20 P, AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR * EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

Miért éppen a tisztviselők?

VALAMENNYIEN FÉLÜNK A TÉLTŐL s a vele járó gondoktól, megnehezült életünk újabb megpróbáltatásaitól. Nemcsak a magyar társadalom néz dobogó, remegő szívvel a zordon hónapok elé, amelyek könyörtelenül megkövetelik a meleg ruhát, a fűtést, a jobb táplálkozást, hanem — a boldog és gazdag Franciaország, Belgium, Hollandia és Dánia kivételével — az egész agyonnyomoritott kontinens. Persze, ez nem vigasztalás és csak azért említjük meg, mert tőlünk nem nyugatra, sem délre, sem északra, egyszóval: sehol sem merült fel az a képtelen gondolat, amivel itthon találkozunk. Azt olvastuk némelyik újságban, hogy a várható nagy nyomor enyhítése végett egyes városokban elhatározták a tisztviselők, hogy fizetésük bizonyos hányadról lemondanak és kvázi ilyen módon földet teremtenek a közmunkák megindítására. Nekünk első olvasásra jölöttébb gyanus volt ez a hír és a közmondás jutott eszünkbe: ki mit szeretne, arról álmodik.

Tehát: a tisztviselők... Álljunk meg egy szóra. Egy pillanatra sem tagadjuk, hogy az országban inség és nélkülözés dúl, főleg a munkanélküliek között. Azt is tudjuk, hogy a nincsenlenség kiáltóbb a falvakban és a mezőgazdasági városokban, mint akár Budapesten, akár az ipari centrumokban, ahol mégis csak hamarabb jut munkához vagy segítséghez az elesett ember, mint a szociális intézményekben elmaradt vidéken. A köztisztviselők éppoly jól és szomorúan tudják ezt, sőt talán a közvetlen szemlélet az élet riasztóbb mélységeit tárja fel előttük, mint a maga dolgaival foglalkozó emberek előtt. A tisztviselők bizonyára fájó szívvel, elborult lélekkel látják magyar véreiknek tengődését, kiellen sorsát és tudomásunk van róla, hogy a legtöbb esetben ők teszik meg az első lépéseket akár az állami vagy törvényhatósági segítség, akár a társadalmi jólékonyság megmozgatása érdekében. A tiszt és nemes tradíciójú magyar hivatalnok sohasem mulasztotta el ezirányú szociális és emberbaráti kötelességét teljesíteni. Tovább megyünk... A magunk közvetlen tapasztalataiból éppúgy, mint a tudomásunkra jutott esetek egész garmadájából meggyőződhetünk róla, hogy a magyar tisztviselő igen sűrűn nyitja ki a maga sovány erszényét is, hogy a nyomort és a szenvedést tőle telhetően enyhítse. Ha mást nem tud adni, egy karéj kényeret nyújt az éhezőknek.

Igy ismerjük a magyar tisztviselőt. És hozzátesszük: így ismerjük az egész középosztályt. Nincs itt páncél a sziveken, nincs keresztvas az ajtókon, mikor a szegénység kopogtat. Majdnem minden »kaputos« embernek megvan a maga háziszegénye. Ennek a középosztálynak, amely soha nem tudott a szó kapitalista értelmében vett vagyont szerezni (mert társadalmi életszínvonal

rengeteg kötelezettséget rótt rá), az elviselt ruhái és cipői bizony rendszerint a koldusok és nem az öszerezek birtokába kerültek. S ha néhány év óta nem tud szíve szerint eleget tenni ez az osztály a jólékonyság sugallatának, ennek oka a saját teljes összeomlásában rejlik, az anyagi lehetetlenségben, nem pedig az akarat hiányában. És lám, mégis csak a köztisztviselőket pécézték ki egyes lapok és agitátorok, holott a magyar középosztállyal együtt süllyedt le a tisztviselői kar gazdasági nivója is. Miért éppen a tisztviselőket?...

Ha jeleletet akarunk adni, nagyon őszintének kell lennünk. De mielőtt felelnénk, fölvetjük a kérdést: kinek használ, igen, kinek használ ez a tendenciózus előrancia gálása az ezer bajjal-gonddal küszködő tisztviselőknél? Így már sokkal könnyebb a rejteley nyitására jönni. Nem kétséges, hogy olyan helyről mutogatnak a tisztviselő úgynevezett »jólétére«, »nélkülözhető javaira«, ahol nyomban ideges reszketés támad, mihelyt a tömegek nélkülözéseiről van szó. Ezekben a körökben a jól kifejlesztett önzésnél csak a taktikai lelemény nagyobb. Áldozni kell? Természetesen... — de miért legyenek ők, akik áldoznak? És felebaráti érzéssel engedik át az áldozatkészséget — a tisztviselőknél. Magyarán így jellemezhetők legáltalában ezt a tempót: bizonyos urak féltik (na, nem a bőrüket, hanem —) az erszényüket. Mert nem látott még a világ olyan borzasztó gazdasági krízist, amelyben azért néhány boldog halandónak jól ne menne a dolga. Az őrzöngve táncoló hullámok is mindig a kis vitorlást, a szegény halászbárkát fordítják fel, nem pedig a sokezer tonnás, büszke gőzhajót. Szerte Európában növekszik a nyomor és ugyanakkor (ezt statisztika mondja!) növekszik a milliomosok száma. És ez így volt a világtörténelem minden nagy megrázkódtatása idején. Milliók szenvedése, kevesek krözusi szerencsége.

Senkit sem gyanúsítunk, senki nyugalmas, nagy gazdagsággal nem törődünk, de azzal igenis, hogy azok, akiknek elől kellene járniok a jólékonyságban, ne uszitsanak a tisztviselők ellen. Kár a löporért, amelyet feljűk lövöldöznek és kár az ölombetűért, amellyel a közvéleményt mérgezik. Ha majd itt lesz a tél a maga irgalmatlan követelményeivel és magyar lelkek ezreit kell megmenteni, a tisztviselők éppúgy sietnek a maguk szerény jűlléveivel, mint ahogy tették eddig is — mindenféle izléstelen figyelmeztetés nélkül. De valahogy azt ne higjűk a valódi vagyonok nagyurái, hogy ők kibűjhatnak az emberi kötelesség teljesítése alól, miközben nemeslekkűen — a tisztviselők zsebében kotorásznak. A társadalom lelkiismerete, ez a kollektív morál, figyeli és számontartja őket. Nem lehet majd dezertálni, nem lehet »meglögni« és a milliós vagyonok biztos »hinterland«-jából a tisztviselőket küldözni az első tűzvonalba. Az menjen elsőnek a jólékonyság harcvonalaiba, akinek municija — vagyis:

pénze — van. Még pedig fölösleges, vagy legalább is könnyen nélkülözhető pénze.

A tisztviselőnek, vegyék tudomásul, nincsen. A tisztviselő nem tud lemondani, mert már nincs miről lemondania. Igényeit teljesen összezsugorítva, a legsúlyosabb viszonyok közt dolgozik és igyekszik eleget tenni kettős feladatának: a köz szolgálatának és a családjáé érdekében. Puritanizmusa, bárt és luxushotelt, költséges utazásokat és sportokat nem ismerő polgári életmódja, szerény elvonultsága, a nemesebb irodalomért és művészetekért

elkesülő természete, józan gondolkozásmódja biztonságot és erős hátvédet jelent a napról-napra ingadozóbb és omladozóbb társadalomnak. S akik arra spekulálnak, hogy a tisztviselői kar nemlétező jólétének kiszínezésével magukat mentesítik a kötelességteljesítés alól, nagyon csalódnak, mert a játék szörnyen átlátszó. Bár a pénznek »nincs szaga«, a közönség szimata sohasem csal. Pontosan megérzi, hol van a pénz. Hogy nem a tisztviselőknél, azt épp oly jól tudja, mint amilyen fájdalmasan érzi a tisztviselő.

Csanádi Balogh István:

HAJNALI BESZÉLGETÉS

A kutyák úgy belevakkantottak a süket csöndbe, hogy megremegettek tőle a kék égbolton a fényes csillagok. A vakkantásra Pupos Gilice János félretolta két szundikáló szeméről a zsirosszélű, fellegijesztő, csula kalapot s kitekintett bozontos szemöldöke alól a tájra.

A hold ezüst sarlója már a sutgó fák lomb-koronáját kaszabolta a rózsaszínű égájon s finom harmatgyöngyöktől volt nedves körülötte a tegnap kaszált fű. Itt szokott megpihenni mindig a temetőárokban éjjel után, ahol a puha fűvön jó, nyugodt alvás kínálkozott, majd üdvözőlő csaholássá változott át. Erre aztán Pupos Gilice János is visszafeküdt a selymes, puha széna-matracra. Egyik kezével elpárnázta a tarkóját, a másik pedig arcára billentette a csula kalapot:

Megtekintette a »fiastyúk« állását, aztán odanyúlt a furkósbotjáért s a nyugtalankodó kutyák közé vágta.

— Ögye ki a fene a beszélőkétöket, má aludni sé hagyjátok az embört!

A két kutya azonban továbbra is fogta s Pupos Gilice János jónak vélte felkönyökölni. Még nem látott senkit, de gyakorlott füle már megérezte, hogy közelgő léptek alatt suhog a fű s arra figyelt, amerről az embere jöhetett. De a kutyák ugatása most egyszerre alábbhagyott, majd üdvözőlő csaholássá változott át. Erre aztán Pupos Gilice János is visszafeküdt a selymes, puha széna-matracra. Egyik kezével elpárnázta a tarkóját, a másik pedig arcára billentette a csula kalapot:

— Csak jó embör léhet, ha mán a kutyák sé ugattyák!

A fű már egész közel suhogott, majd tompán dobbant, utána egy-két lépés s aztán:

— Aggyonisten!

— Aggyonisten Hantduró szomszéd!

Hantduró felforgatta egy kissé a szénát, hogy alulra terítse a bőséges harmatot, aztán odatelepedett Pupos Gilice mellé.

Velük szemben már narancs-színre mázolták égi piktorlegények a hasadó hajnali égboltot s az új reggel születése rányomta ünnepi bélyegét a két heverésző csász: Pupos Gilice János és Hantduró Péter esővagdosta, szélmarta arcára is. Az egyik az élő, a másik a halottak birodalmának öre s itt szoktak közösen nagyokat hallgatni hajnalonként az élet és a halál birodalmának a mesgyéjén: a temetőárokban.

— Pitymallik!

— A... biz... a...

Nézték mindaketten a csillagos eget, amelyen lassan ki-aludtak az apró égi lámpák: a fényes csillagok s közben egymás tiszteletére kicserélték pipatöltés idejére a dohányzacskójukat. A két unatkozó kutya is barátokozott: egymás pofáját nyalogatták.

— Mosakodnak.

— A... biz... a... Akár az embör, — szólalt meg Hantduró is.

— Okosak.

— A... biz... a... Akár az embör.

— Oszt milyen jól mögértik egymást.

— A... biz... a... Jobban, mint az embör.

— Csak a könyvérön marakszanak össze.

— Akkurát, mint az embör.

Erre aztán megint nagyokat hallgattak s csak a pipaszárak szortyogtak, beszéltek s az ébredező fűszálak pattogtak nyújtózkodás közben. Pupos Gilice únta meg a hosszú hallgatást előbb.

— Hogy ilyen korán?

— Dógoztam.

— Sirveröm?

— Az.

Pupos Gilice belefújta a pipafüstöt a párak ezüstjét himbáló levegőbe s azon rágódott, ki lehet az a meggondolatlan. De nem tudott rájönni. Olyan penészes színű se akadt a faluban, akiről csak feltételezni is lehetett volna.

— Ugyan ki únta már mög a könyvérpusztítást?

Erre már Hantduró köpte ábrázaton a levegőt.

— Kalács is jutott annak ölég, Gilice komám.

— Na, csak nem ötte meg a fene? Olyan úrféle?

Hantduró rábólintott.

— Csak tán nem az áréndás? Kár lönne érte, mer ki a fene lénne a botos.

Hantduró elvigyorodott:

— Fenét az, azt úgysé hozzánk temetnék.

— Finánc?

— Azé nem lönne kár.

— Forgalmista?

— Azé még úgy sé.

Pupos Gilice hiába tűnődött, hangosan felsorolgotva:

— A jegyző, fiskális, végrehajtó?

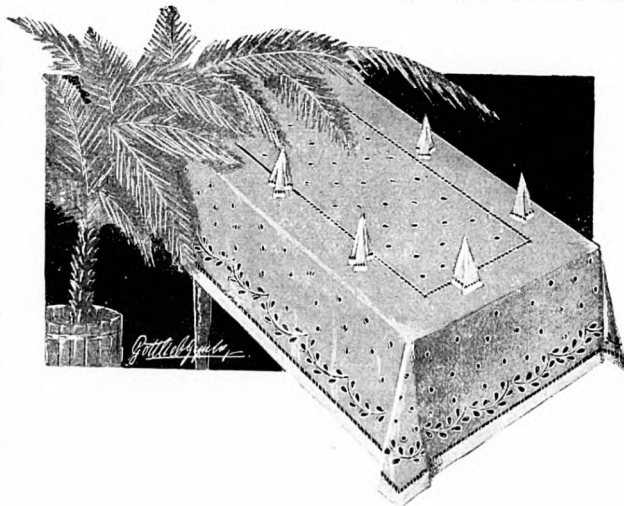
Hantduró csak a fejét rázta.

— Nem tintanyaló vót.

— Akkor mán igazán kár érte, — állapította meg Pupos Gilice.

De Hantduró Péter nem vette észre a komája kedélyeskedését s tűnődve nézett el a feje felett arra, ahol egybefolytak előtte a kukoricatáblák, cirokvetések, dinnyeföldek s hosszú érlelés után választott csak a Gilice kijelentésére.

— Tudja Isten, kár vót-é érte, János. Persze té nem halottad az esetöt, mert té egész nap a határt járod... Hát tudod, a Szücs tekintetés úr ütötte mög a bokáját. De a nyaka is belétört.

Uzsonnaasztal-terítő (Gottlieb-modell)

Erre már leemelte az ijedtségtől Pupos Gilice a pipáját az agyaráról s mintha a hideg szaladt volna végig rajta, megrázódva felkucorodott a szénáról.

- Né bolondozz, embőr. Iszén nem vót annak sömmi baja.
- Hát baja az nem vót, de vót égyg бүdös otomobilja.
- Oszt avval?
- Avval.

Pupos Gilice megcsóválta a fejét:

— Mindég mondtam, hogy mit szöröncéltlenkődnek vele, fene a бүdössit.

— Néköm is eltaposott égyg kölök kutyámat, hogy robbanna föl. . .

Pipáztak és néztek a levegőbe, ahol egy-egy fácán és fogoly riadtan húzott el a cserkésző kutyák vérszomja elől. Csak nagysokára szólalt meg újból Pupos Gilice János:

— Asztán hogy történt?

— Aszongyák, valami pesti jánnyal ült benne. Olyan komédiásné féle vót, mer igön rövidre vót nyisszantva a haja.

Pupos Gilice eltűnődve bökdöste botjával a földet.

— Komédiásné?

— Az.

Pupos Gilice köpött egyet a pipaszár mellől, aztán folytatta:

— Gyerökkoromba én is láttam égyget a komédiájába, de az is fene szömérmetlen vót. Ugy mutogatta magát, mint más embőr a tenyerit.

— Persze, mer avval bolondítják mög a férfinépet.

— Avval.

— Aszongyák, hogy mindönnap fürödnek.

— Aszongyák! . . . Csak azon csudálkozok, hogy hogy a fenébe nem rongyolódik ki a bőrük.

— He . . . he . . . he! Mer tejde fürödnek, hékás, még ott-kolonyba.

— Tej . . . be??! Ejhal!

Mindaketten nevettek, köptek is egyet félre, de Pupos Gilice hitetlenkedve rázta meg a fejét.

— Nem löhet a Pétör. Ammá még sé löhet.

— Nem löhet? Hát csak tudom, az ujság is irt rulla.

— Akkó löhet, — szólalt meg engedékenyebben Pupos Gilice.

Újra hallgattak, néztek a levegőbe és megcsóválták még utána a fejüket is.

Pupos Gilice azonban még nem ért a dolgok végére s megkérdezte:

— Aztán a komédiásné is möghalt?

— Fenét. Pedig mögérdemölte vóna, mer ű noszogatta a tekintetös urat, hogy sebösen . . . még sebősebben!

— Oszt mit szólt annak a komédiásnének az ura, hogy a más embőivel ótózott?

— Nem vót ura.

— Szétmönstek?

— Nem.

— Özvegy vót?

Hantduró csak a fejét rázta.

— Hát csak nem lány vót a komédiásné? — csodálkozott

Pupos Gilice.

— Assé vót.

— Hát akkó mi a fene vót? Mondd már meg, embőr!

— Ojan sé lány, sé asszony. Ojan léányasszony vót, — válaszolta vigyorogva Hantduró.

Hallgattak utána és néztek egymásra, nagy füstgallért ritve a vállaik körül. Pupos Gilice még a talajt is megturkálta a botja hegyével, mintha nagyon bele akarna mélyedni a dolgok mélyébe. Mert elvégre mégse olyan kis dolog az: autó, élet, halál, komédiásné, nyisszantott haj és miegyéb.

Aztán dühösebben kezdte piszkálni a talajt. Még a homlokán is haragosra futottak a ráncok és a szája körül, a kajja bajusz alól, mintha elővigyorgott volna a gondolatok fordulásával egy kis káröröm.

— Tuggya Isten, Hantduró komám, én mintha mán nem is sajnálnám annyira a tekintetös urat. Komédiásnéra vót pize, de neköm lészavattata a tanácsal fér-tájkor a negyed könyeret. Most legalább nem ótózik ű sé ezután az én komencióm-bul.

— Lészavattata a negyed könyeret a csöz-komencióbul?

— Lé.

Hantduró csak a fejét csóválta egy darabig, mintha ő is nagyon furcsállaná

a dolgot, aztán odatalalta, mint egy nagy igazságot:

— Ugy szokták!

— Ugy . . . de most nem töszik neki sé a feje alá.

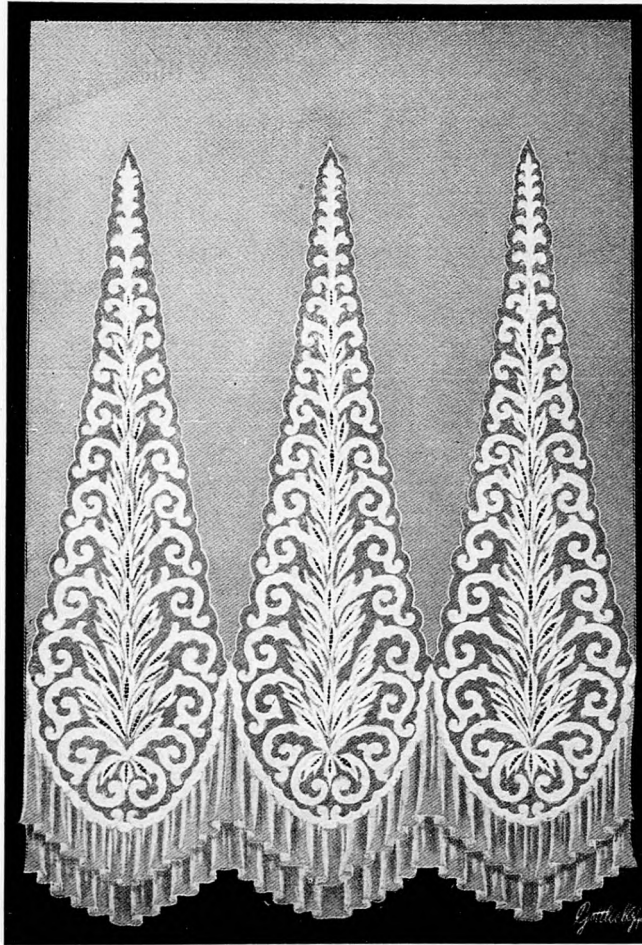
Elhallgattak. A keleti égájról felszöktek a nap fénydárdái az égre és véresre sebeztek az ébredő világot. Utánuk elbukkant tüzes, izzó palástjában a megifjodott nap s pontot tett a beszélgetés végére. Pupos Gilice odafütyentette a kutyáit, hegyesre fente a bajuszát s mintha ő is megfialodott volna a felkelő nap fényében, keményen, legényesen kidüllesztette a mellét s félvállról szóló oda Hantdurónak:

— Gyere komám Pétör, nézzük mög, hány dinnyét loptak el az éccaka? Választunk majd égyg-két pirosbélút mink is a gyerköknek.

— Hát löhet? — csodálkozott Hantduró.

— Hogy löhet-é? . . . Hát mé nő lehetne? Az urak is abba markolnak bele, ami rájuk van bizva, azé fogják mög olyan ritkán úket.

Hangosan, tele torokkal nevettek s bekanyarodtak pőfékelve a dinnyeföldek közé.

Függöny (Gottlieb-modell)

A szobaleány

Irta: Henri Duvernois

ministráns Urfelmutatásra csöngtetett, ájtatosan letérdeltek a hívek, csend volt, az áhítat mélységes csöndje, csak Pennessonné nem állhatta meg, hogy oda ne sűgja a kis gömbölyű, kövérségtől szuszogó Lionellnének:

— Nahát drágám, ez a Florence Bergère hogy néz ki! Siralmas ránézni...

— Csoda! Még az ételt is sajnálja magától! — szuszogta Lionellné, akire igazán nem lehetett ráfogni azt a szörnyűséget, hogy az ételt elvonná apró szájacskájától.

— Psztt! — szólalt meg valaki elől.

Az asszonyok elhallgattak, csak a szemüket legeltették továbbra is kicsit kárörvendően Florence Bergère beesett, ványadt arcán, kiszikkadt alakján.

Mise után első dolga volt persze Pennessonné, hogy megszólítsa Bergère kisasszonyt:

— Ugyan, mondd drágám, mi bajod van neked, már régen akartalak figyelmeztetni, de tudod, kíméltelek... ma már azonban elhatároztam, hogy nem állom meg szó nélkül, megkérdezlek... nincs neked valami bajod... olyan rossz színben vagy, drága Florence...

A résztvevő kérdézősködés hallatára Bergère kisasszony arca idegesen megrándult és mintha szemmeláthatólag még sápadtabb lett volna, most tényleg olyan volt, mintha nagy, nehéz betegségből lábadozott volna. Reszkető hangon felelt barátnőjének:

— Nincs nekem semmi komoly bajom, drágám, csak a régi gyomorfájás. Mióta szegény jó apuskám elment, szakadatlanul fáj a gyomrom... igaza lehet Geneviève néni, hogy a bánat teszi...

— Jó... jó, bánat... attól még meggyógyulhatott volna, orvoshoz kell menned, édes Florence, ne sajnáld azt a pénzt... menj el valakihez... Kinek gyűjtesz? Hidd el, drágám, nem fogod elvinni a másvilágra...

Bergère kisasszony nyelt egy nagyot erre a megjegyzésre, szeretett volna drága barátnőjének valami nagyon fájót odamondani, de szegény fejének az volt a jó tulajdonsága, hogy azok a bizonyos jó gondolatok csak úgy egy-két óra múlva termettek meg benne. Akkor persze nem volt senki, akinek odamondhatta volna, még eselédje sem volt, akit valami apróságért a tíz körméről úgy Isten igazában lekaphatott volna, kutyája sem volt, kanárija sem... senki, senki... akin úgy alkalmadtán a haragját kitölthette volna. Most is rágta

belülről a méreg, de csak annyit tudott felelni Pennessonnének:

— Ne félj, Juliette, van énnékem orvosom... Grèze doktorhoz járok... Nem ismered? Ott lakik a mi házukban... egyik szemére megvakult szegény öreg, de nagyon jó ember... igazán oly keveset kér...

— Nem ismerem Grèze doktort, lehet nagyon ügyes ember, elvégre egy szemmel se lát kevesebbet a gyomrodból, mint kettővel... de én mégis azt mondom neked, Florence, valami tanárhoz kellene elmenned. Én tudnék egyet, aki biztosan meggyógyít... Chaimeton professzor... nagyszerű ember, ismerem a feleségét, oly kedves asszony... képzeld, egyszer voltam vele együtt és mindjárt letegezett. Tudod, kinél ismerkedtem meg vele? Lionellné kislfiának én vagyok a keresztanyja, ő meg a bérmaanya... így még félig-meddig rokonságban is volnánk.

— Nagyon sokat kér?

— Ötven frankot...

— Szent Isten... ötven frankot!

— Ugyan Florence, ne nevettesd ki magad... mi az ilyen gazdag magános nőnek, mint te...

Nahát erre a megjegyzésre szegény Florence-ot már elfutotta a pulykaméreg, minden gyomorbaja ellenére skarlátvörös lett az arca.

Szerencsére ez egyszer sikerült is valamit odamondania:

— De számon tartjátok, hogy mim van... de úgy látom, ti jobban is tudjátok... mert én csak azt tudom, hogy maholnap már csak száraz kenyérré telik, tízéves cipőben járok, magam varrom a ruháimat és nem voltam huszonöt éve moziban...

Szerencsére Pennessonné nem volt olyan intelligens, hogy rávágta volna:

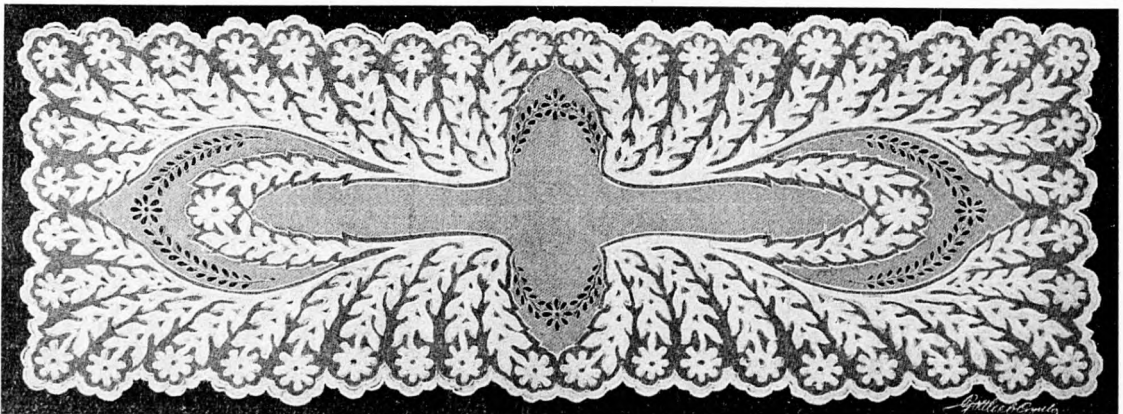
— Hiszen huszonöt évvel ezelőtt még legfeljebb csak Edison volt moziban, ő is a tulajdon műhelyében...

De Pennessonné hallgatott és Florence kisasszony úgy-szólván lélekzetvétel nélkül folytatta:

— Én nem tudom, mi bajotok van mindig velem... én nem törődöm senkivel. Nekem nem fáj, hogy nektek mitek van, mitek nincs... tudom, azt mondjátok rám, hogy zsugori vagyok... hja, drágám, én gondolok a holnapra is, én nem römizem el a pénzemet, nem zsúrozok, nem csináltatok divatos bokorugró szoknyát vénségemre...

No, ezt már nem tudta Pennessonné megállni szó nélkül:

— Tévedsz, drágám... már a hosszú a divat... most már a felnőtték is hosszúban járnak... De azt hiszem, nem erről volt szó, azt hiszem, a tanárról beszélünk... hát én csak annyit mondok, édes Florence... nem bánom, ha megharagszol is... így nem megy ez tovább, menj el a professzor úrhoz és vizsgáltasd meg magad...

— De olyan drága...
 — Mit fizetsz a te doktorodnak?
 — Tölem nem fogad el többet mint öt frankot... a multkor is... csak nagy rábeszélésre fogadott el tizet... pedig egy félóra hosszat vizsgált...

— Öt frankot fizetsz és a gyomrod fáj tovább... ha te ezzel megelégszel, drágám? Éppen tegnap írt nekem a professzorné, kérdezte, hogy nem tudok-e egy jó szobaleányt, a másik férjhezment és nem akar idegent felvenni... nem tudsz valakit?

— Szobaleányt keres?

— Igen...
 Háromszáz frankot fizet havonta...

Florencekissasszony egy percig hallgatott, aztán felcsillan szemmel fordult barátjánőjéhez:

— Te Juliette, nagyszerű ötletem van... ajánlj be engem oda szobaleánynak...

Pennessonné ámulatában majd kiejtette kezéből féltett kígyóbőrretiküljét:

— Te?...
 Te... e?... Florence, mi jut eszedbe? Egy adótanácsos leánya... Florence... mit szólna ehhez szegény anyád, ha élne... az apád megfordul a sírjában...

— Ugyan Juliette, miért vagy úgy megbotránkozva, ma nem olyan időket élünk... elvégre a te fiad is tudtommal lakatosinas...

Pennessonné elpirult. Ő mindenkinek azt hazudta, hogy nevetlen rossz kölyke Belgiumban van intézetben, most meg kiderül, hogy mindenki tudja, még Bergère kisasszony is tudja...

A kisasszony folytatta:

— Kérlek, nem akarok én örökre szobaleány maradni, dehogyis... értsd meg, ha komolyan elhatározom, hogy ki akarom gyógyíttatni magamat, úgysis állandó orvosi kezelésre, ellenőrzésre lenne szükségem, az a tanár se Krisztus, hogy egyszeri látásra meggyógyítson, neki is tanulmányoznia kell a betegséget... Ha pedig minden

vizitert ötven frankot kell fizetnem, még hozzá az útiköltségbe a városba és vissza... hiába mondjátok, hogy nekem telik, csak én tudom, mi telik nekem... s mi nem, nem bírnám, hiába... Így meg, ha beállok hozzájuk szobaleánynak s jól viselem magamat, meggyógyít és még ráadásul háromszáz frankot fizet...

— Én nem bánom, Florence... mosom kezeimet. Na-gyon szívesen megteszem... még ma írok Chainetonnénak... Hidd el fiam, másnak igazán nem teném meg...

Florence Bergère már két hét óta szobaleány volt Chaineton professzoréknál. Kiszikkadt derekára fehér kötényt kötött, gyér haját leszoritotta egy kacskás bóbitával és mosolygó arccal nyitogatta az ajtót a betegeknek.

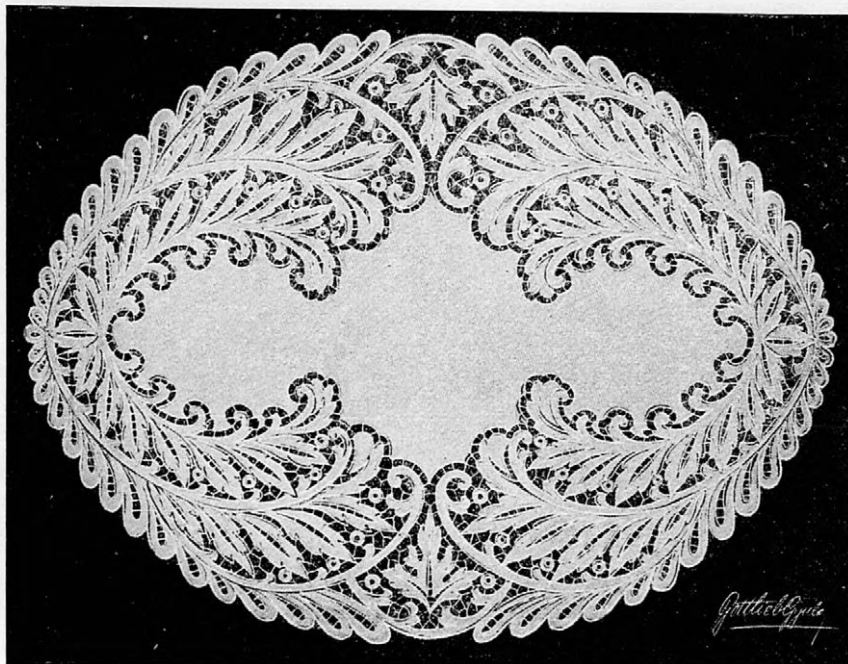
Reggel takarított. Puha kockás portörölővel végigsimogatta gondosan a pompás palisander-bútorokat, lekefelte a puha, süppedő keleti

szőnyeget, közbe-közbe élvezettel nézegette a vitrin apró, finom nippjeit, az értékes képeket s azt a sok-sok kincset, amit a tanár nagy műértéssel összehordott a lakásban.

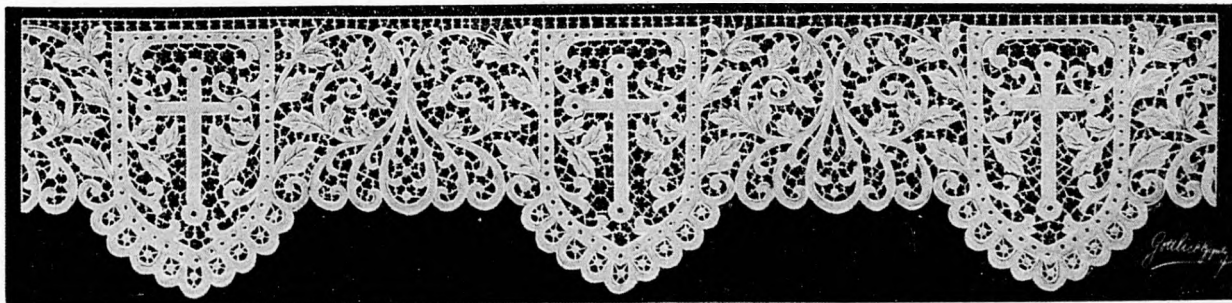
Odakünn havas eső esett, de idebenn még fűteni sem kellett, a fehér csövekből az ablak alól kellemes meleg sugárzott szét a hatalmas szobákban, a meleg körülnyaldosta Florence vérszegény testét. Önkéntlenül az elmúlt telek jutottak eszébe, a fűtetlen szoba, a jéghideg ágy, a befagyott mosdó. Eszébe jutott, hogy egyszer... karácsony öröme... bedurrantott a kályhába, egy garmada fát eltűzelt, milyen lelkiismeretfurdalása volt utána. Hogy sajnálta azt a drága finom fát, rendkívül pazarlónak érezte akkor magát...

— De most már nem várok tovább. Attól, hogy itt vagyok a tanár házában, még nem javul meg a gyomorfájsom, ma szólok az asszonnak, — határozta el Florence.

Ebéd után beállított Chainetonnéhez. Elővette a legalázatosabb arcát, legszomorúbb tekintetét, úgy állt elébe:

Miliő (Gottlieb-modell)

Diszkézimunka oltárterítőre (Gottlieb-modell)

— Nagyságos asszony kérem... szeretném bejelenteni, hogy el kell mennem innen...

— Miért lelkem?... nem érzi jól magát nálam?... kevés a fizetés?... vagy mi a baj?

— Beteg vagyok nagyságos asszony... nagyon fáj a gyomrom, alig bírom az ételt...

Chainetonné szemmeláthatólag fellélekzett, nagyon megszerette ezt a szerény, alázatos, dolgos leányt:

— Na lelkem, ha csak ez a baj... akkor igazán kár elmennie, hát nem tudja, hogy a tanár úr a leghíresebb gyomorspecialisták egyike? Jöjjön, rögtön szölok a tanár úrnak, megvizsgálja magát és minden jó lesz... jöjjön csak bátran lelkem...

A tanár alaposan megvizsgálta Florence-ot, saját költségén hozatott orvosságot, diétát írt elő, csirkehúst, borjúhúst... a feleségének meg külön megmondta, hogy a leányt kímélni kell, nem szabad sokat dolgoznia.

— Majd ideveszem segítségül addig a mosónét, olyan derék leány, nem szeretném elküldeni, — mondta Chainetonné és ezentúl maga vigyázott arra, hogy Florence ne dolgozzon sokat, hogy diétás legyen a kosztja. Finom könnyű ételeket kapott Florence, felfújtakat, halakat, szárnyast... szegény míg »nagysága« volt, úgyis sajnálta a szájától, most alig győzött betelni vele.

Egy hónap mulva már kezdte észrevenni, hogy mindig ritkábban fáj a gyomra, már csak néha ég, különösen ha üres... de akkor ott voltak a finom kekszek, teletömte a zsebét és takarítás közben folyton majszolgáltatta. Már éhes is volt gyakran, hej, otthon bizony nem volt szabad éhesnek lenni, mi lett volna akkor belőle, egy esztendő alatt felélt volna egész pénzeeskéjét...

Egy szép napon azt vette észre, hogy szűk a régi fekete szoknyája.

— Lehetetlen, — csóváltgatta a fejét, de nem volt mit tenni, ki kellett eresztetni a szoknyából és lassacskán rákerült a sor a többi ruhákra is. Az arca is mintha megváltozott volna, a tanárné is észrevette, nem is állta meg szó nélkül:

— Florence lelkem, maga mintha megfiatalodott volna, mióta nálunk van.

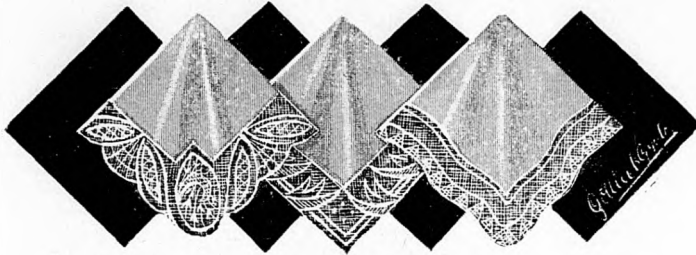
Florence boldogan nevetett, sohase gondolta volna, hogy ő még magára szed valamit. Már nem is érezte olyan csúnyának magát, már a tükörbe is be mert nézni, sőt... sőt tegnap egy úr úgy megnézte az utcán... no de erre már neki nem szabad gondolni... pirongatta meg önmagát Florence a csintalan gondolatért.

* * *

Nagyon szomorú napja következett a sok jó nap után Florence-nak.

Csöngettek. Ő nyitott ajtót. Hát uramfia, ki lép be... Pennessonné...

Ő kedvesen köszönteni

Zsebkendő (Gottlieb-modell)

tudja, hogy ő kiesoda... igenis, nagyon jól tudja...

Ettől a naptól fogva nem volt többé nyugta Florence-nak, belátta, hogy mégse neki való ez a helyzet, most már meggyógyult, kitalál majd valami örökségről szóló mesét és felmond.

Megmondja bizony, hogy ő nem akar ki, adótanácsos volt a papája, nemesi családból származott a mamája, előkelőbb úrinő ő X-ben, mint Pennessonné... ott az készönt neki előre, most... most pedig... mert... mert ő...

Nem tudta folytatni a gondolatot, a szeme tele lett könnyel, a szívét meg csak úgy feszítette a hirtelen támadt nagy keserűség. Nem bírta ki tovább, bekopogott a tanárné szobájába.

Belépett. Az asszony barátságosan fordult feléje, kedves hangon megkérdezte, hogy mit akar. Olyan szép volt, meleg tekintetű szeme volt. A szoba jól fűtött, illatos. Az ablakmélyedésben pálmák, virágok... három hónap óta öntözgette-ápolta őket... szerette, féltette valamennyit. S a kanári ott a kalitkában... S a jövő hónapban megszületik a várvavárt kisbaba... És ő el fog menni, haza, a fűtetlen, naftalinszagú lakásba, fázni, koplalni, felélni azt a keveset, ami még van... fájni fog újra a gyomra... mehet újra Gréze doktorhoz őt frankért orvosi tanácsot kérni... de Pennessonné köszönni fog... előre fog köszönni, mert ő otthon megint úrikisasszony lesz, adótanácsos leánya...

Hirtelen félelem szorította össze a szívét. A szobának minden zuga, minden apró kis tárgya, az asszony szép meleg tekintete, a pibegő kanári mind mintha szemrehányó tekintettel fordult volna felé. Még egyszer végignézett mindenben, búcsúzó, könnyes tekintettel és még mindig nem szőtt egy szót sem, Chainetonné mosolyogva, várakozón nézett rá:

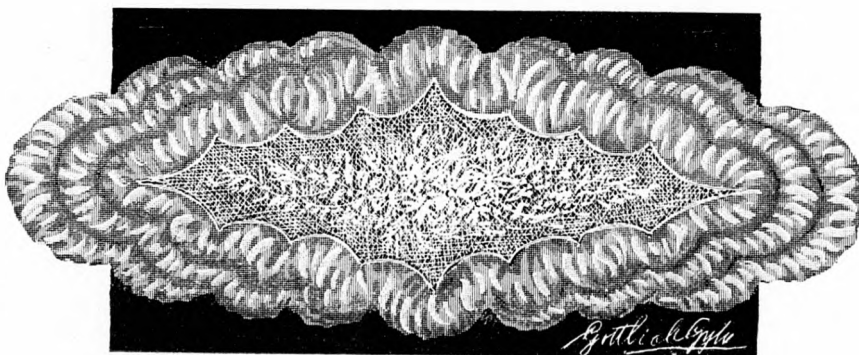
— No mi baj van Florence?... csak ki vele bátran... eltörte talán a kristályvázát?

— Nem, nem... nem a kristályváza... csak... csak a gyomrom fáj megint... ha a tanár úr... ha adna megint egy kis orvosságot, — mondta felesillanó szemmel, mint aki megtalálta a megoldást és megfordult, ment mekőnynebbülten kifele...

Senki sem tudta meg, hogy Florence Bergère úrikisasszony, adótanácsos volt a papája és X-ben Pennessonné előre készönt neki az utcán.

Franciából fordította:

K. Lányi Piroksa

Diványpárna (Gottlieb-modell)

EGY RÉGI KÖNYV

melyből a mai asszony is sok tanulságot meríthet

Ha szabadságra indulok, mindig egy csomó jó és hasznos könyvet készítek ki magamnak. Aztán valahogy mindig úgy hozza az ádáz sors, hogy a könyvek itthon maradnak, részint mert az utolsó percen annyi, a szabadság alatt elvégzendő munkám akad, hogy nem érek reá önműveléssel foglalkozni, részint mert nem is tudnám, hogy a kiválasztott könyvgúla közül melyiket is pakkol-

jam be? Melyiket szeretem, melyiket szeretem? — kiáltok fel Pókayné után, aztán szép lassan visszarakom őket könyvesállandóimra. Lehet szeretni platónikusán, — a távolból

És bizonyára nagyfokú, eredendő, velem-született barbarizmusom az oka, hogy soha sem bántam meg ezt az anti-kulturális utazást. Végre is a jószándék megvolt bennem, ha a sors keresztet húzott számításaimra, nem én vagyok a hibás.

Aztán meg akad ám itt a vidéken bőven olvasnivaló. Mert, íme, ha egész könyvtáram lehozom, vajjon tanulhatok-e belőle annyi hasznos és asszonyoknak különös érdekes ismeretet, mint amilyenre akadtam itt a Balaton partján, egy vendégszerető úri családnál. A könyv 180 esztendővel ezelőtt látott napvilágot, Mária

Terézia császárnő és királynő uralkodása alatt. Írója egy Johanna Müller nevezetű derék asszonyság, ki egy felette hasznos könyvben kitanította a bécsi úri kisasszonyokat arra, miként kell a jólnevelt, szemérmes, úri leányszónak viselkednie? Miként kell viselkedni főként akkor, ha fiatal férfiember jelentkezik a látóhatáron, mert annyit már a XVIII. században is tudtak, hogy a viselkedés főként akkor válik fontossá, ha megfelelő médium jelentkezik a látóhatáron.

Tehát olvassuk csak figyelmesen a derék bécsi hölgy könyvét, mert érdemes tanításaira figyelni, habár azok felett idestova majdnem kétszáz esztendő múlt el.

»A szemérmes hajadon, — írja a derék Johanna asszony, — sohasem mutatja ki, ha egyik avagy másik fiatalember tetszik neki. Nem mutatja ki főként az illető ifjú előtt, mert hát olyan orcátlan a férfiember, hogy ha bizonyosra veszi a dolgát, szerelmi ostroma mindjárt lanyhábbá válik.«

(Sajnos, a férfiember ezt az »orcátlan« természetét ma, a XX. században is megtartotta.)

»A leánya, — folytatja tovább intelmeit Müller Johanna asszony, — legyen óvatos és ildomos. Nem kell túlonként sokat maradni egyedül az ifjú emberrel, főként nem az alkonyati órákban. Ha az ifjú látogatása ilyen időre esik, akkor az anya, vagy

valamelyik idősebb tiszteltreméltó nőszemély azonnal gyujtsa fel a gyertyát. Ám sem az anyának, sem az idősebb tiszteltreméltó nőszemélynek nem kell mindig a fiatalok mellett üldögni. Mivelhogy módot és alkalmat kell adni a férfiembernek arra, hogy érzelmeiről és tisztességes szándékairól a leánykát tájékoztassa. Ez a tájékoztatás egy harmadik személy jelenlétében felette bajos. Legokosabb, ha a tiszt, életes nőszemély, vagy anya (már aki a fiatalokra felügyel) a szomszéd szobában üldögi és olvasással, vagy kézimunkával mulatja magát. Magától értetődik, hogy a közbülső ajtónak mindig nyitva kell lenni. Az is tanácsos, hogy a felügyelő idősebb nőszemély időről-időre hagyja abba a kézimunkát s mintha csak véletlenül tenné, menjen végig a szobán, hol a fiatalok társalognak, mintha valami otfelejtett dolgot keresgélne. Ha a fiatalokat túlonként elmerült diskurzusban találja, vagy furcsa, akadozott zavart vesz észre beszédjükben,

ez annak jele, hogy közeledik a nyilatkozás perce s így gyorsan vonuljon vissza. Ha spinét, vagy hárfát volna a szomszéd szobában, jól teszi, ha csöndesen játszani kezd rajta, vagy halkan dudorászik. De az ének és játék halk hangú legyen, hogy közben a fiatalok beszélgetését is állandóan figyelhesse. Ha be-bezenvén a szobába úgy találja, hogy a fiatal pár nem beszélget eléggé élénken, avagy durcáskodik, néminemű civakodás van köztük, jól teszi, ha leül közéjük pár percre és okos, értelmes szavakkal egyengeti az egymással szánt ifjú pár útját. Ha az ifjú emberben a tisztességes jószándék még gyöngye volna, okos viselkedéssel lehet kissé

Ilyen a művészi értelemben szép esküvői fotográfia!

biztatgatni. De sem a leányzó, sem az öt körülvevő tisztas személyek ne sürgessék a megkérést, mert az efajta sürgetéstől meghidegedik az ifjú szíve. Mivelhogy gyarló természetű a férfiember és csak az olyan várat kedveli és tartja becsben, melyet hosszantartó, nehéz ostrom után bír bevenni.«

(Keveset változott a világ Mária Terézia uralkodása óta! Ezt a gyarlóságot még ma sem bírták a férfiemberből kioperálni.)

Müller Johanna asszony aztán így folytatja bölcs intelmeit: »Ha az ifjú ember felette sokat csetlik-botlik a leányos házban és mindenféle hiábavalóságokról társalog, ahelyett hogy arról beszélne, amit a leányzó és családja várnak tőle, szép lassan, ildomosan, minden zajt kerülve, az ajtó elé kell tenni. Mert az efajta ember csak üres szépelgéssel szeret elmulatni s a többi, komoly, derék, tiszteltreméltó ajánlattevőnek útjában áll. A leányzó mindig kézimunkával kezében fogadja az ifjú látogatását. Ez szorgalmáról és jóerkölcséről tanuskodik. Azonfelül pedig, ha az ifjú szerelmi ostroma némiképpen túlmenne az ildom határain, a kötő-, vagy horgolótű ebben gyorsan megakadályozhatja.«

(Félünk, hogy ez a Johanna Müller nevezetű asszonyság felette harcias természetű hölgy lehetett.)

»A leányzó legyen szemérmes, — inti tovább az ifjúságot Johanna asszony — és sohase nézzen a férfi szemé közé, akivel

beszélget. Legokosabb, ha csevegés közben kézimunkájára figyel. Ha az ifjúember végre kinyilatkoztatta becsületes szándékát, a leányzó ne mutassa, mintha már régen várta volna a nyilatkozatot. Sőt ellenkezőleg, ha érzékenyszívű: jó, ha azonnal sírva fakad. Ez mind csak járatlanságának és szemérmességének lesz tanúbizonysága... A férfiember kíváncsi természetű és mindenféle kérdéseket szeret feltenni a leányzónak afelől, hogy szeretett-e már, vagy megcsókolt-e már másvalakit? Az ilyen kérdések után a leányzónak azonnal sírva kell fakadni. Ha teljesen ártatlan, azért, mert hogy nagyon meg van bántva, ha pedig néminemű szepők, avagy foltok volnának multjában, azért, hogy a kíváncsi férfi tovább ne tudakozódjék, hanem haladéktalanul a bocsánatkéréshez és engesztelgetéshez fogjon.»

(Napoleon nem volt nagyobb stratégia, mint ez a Johanna Müller nevű asszonyság.)

»A jegyesség ideje alatt a leány még szemérmesebb legyen, mint annak előtte. Egy-egy ártatlan csók, simogatás megengedhető, de ebben is felette tanácsos mértéket tartani, mert az ifjú vér hamar felforr és a fiatalság rendesen akkor veszti el a fejét, mikor legnagyobb szüksége van rá. És gyakran van úgy is a fiatal népségnél, hogy irtózik, reszket a rossztól, de mégis megcselekszi.»

(Tessék, ime : a tudós bécsi professzornak, Freud tanárnak egy előfutárja. A »tudatalatti én.«)

»Az anyáknak, néniknek, vagy tiszteletreméltó asszonyszemélyeknek, — olvassuk tovább Johanna asszony okos könyvében, — a jegyesség ideje alatt meg kell kettőztetni éberségüket. A hosszú mátkaság nem ajánlatos. A gyűrűváltást azonnal kövesse az esküvő. A hosszú mátkaságot már csak azért sem szabad megengedni, mert a fiatalok a huzamos jegyesség ideje alatt türelmetlenné válnak, civakodnak és vagy felbomlik a házasság, ami miatt aztán csároggni kezdenek a szomszédok, vagy pedig a jegyespár túlon túl kiismeri egymás gyöngességét és gyarlóságát, amit pedig csak a házasságkötés után tanácsos megismerni... A leány ne igyék és ne cifrázkodjék sokat, mert bár a férfi a házasságkötés előtt ezt gondosan eltitkolja, mindegyik örül, ha nem kerül sok pénzbe a feleség. A leány sohasem legyen sem durcás, sem haragos, mert ezt a férfiember nem szíveli. Okos, értelmes beszéddel mulattassa és vidítsa fel az ifjú szívét. Ha énekelni tud, vagy

spinéten játszik, annál jobb. Muzsikaszónál a férfi szíve hamar felolvad. Ne várja, hogy az ifjú folyton szépelegjen, hanem igen is szorgosan tudakozódjék az ifjú ember elfoglaltságáról, olvasmányairól, mert a férfi szereti, ha érdeklődnek efajta dolgai-ügyei iránt. Ezekből látja, hogy nem egy csárogó, üres személy lesz mellette, hanem okos, derék, talpraesett feleséggel fog együtt élni. A leány pedig ne ócsárolja folyton barátinót, leányrokonait, mert ezzel bebizonyítja, hogy hiú és álnokszívű teremtés, azonfelül meg a barátinók előbb-utóbb megtudják, mit beszélnek róluk és ők is ugyanolyan hitvány locsogással fognak majd felelni. Eljegyzés után a leány a legnagyobb tisztelettel vegye körül mátkája rokonait, főképen pedig annak apját, anyját. Mindenben alázatos engedelmességet »mutasson«, mert csak így teszi magát kedvelt személyé. És nem szabad elfeledni, hogy a házasságkötés után ugyan az asszony szokott férje lelken uralkodni, de míg az oltár elől vissza nem jöttek, csöndben, ildomosan húzza meg magát. Mulatás, tánc, muzsika, szórakozás, ez mind jól esik a leányzó szívének. De a vidám mulatozás közben ne felejtse el, hogy a férfi ember nem a nagyvilág számára veszi el feleségét. Házasságban a férfi ügyis sok mindenben alkalmazkodik feleségéhez, de mindenekelőtt látni akarja, hogy szorgalmas, ügyes, derék asszonyt visz-e házához?»

A fiatalok iránt meglehetősen bizalmatlan a derék asszonyság, mert így beszél :

»A jegyespár őrizetét (gardirozását) sohasé bízzuk fiatal személyre, nevezetesen a menyasszony egyik, avagy másik barátinójére. Az efajta fiatal teremtetek részint tapasztalatlanok és nem veszik észre, hogy mikor és miben van veszedelem, részint nagyon is elnézők, úgy gondolván, hogy a viszontelnézésre ők maguk is reászorulnak. Nem beszélvén arról, hogy ha netalántán a fiatal pár között néminemű ildomtalanság történék, a barátinó az első összeveszésnél mindenütt el fogja azt mondani, meghurcolván ezzel a menyasszony jó hírét-nevét.»

De a férfiakról sincs sokkal jobb véleménye Johanna asszonynak :

»A házasságkötés, — mondja a jeles tollú író, — mindig és mindenha az asszonyok dolga volt. Férfiembert nem jó az ilyesmibe avatni. Ügyetlenségükkel és járatlanságukkal hamar szétszakítják a finom, vékony szálat, melyeket az asszonyi kezek kötöttek. A férfiember ilyenkor csak arra való, hogy apai áldását adja a frigyre és a kelengyéhez, a bútorokhoz, meg a házasságkötéshez szükséges pénzt előteremtse.»

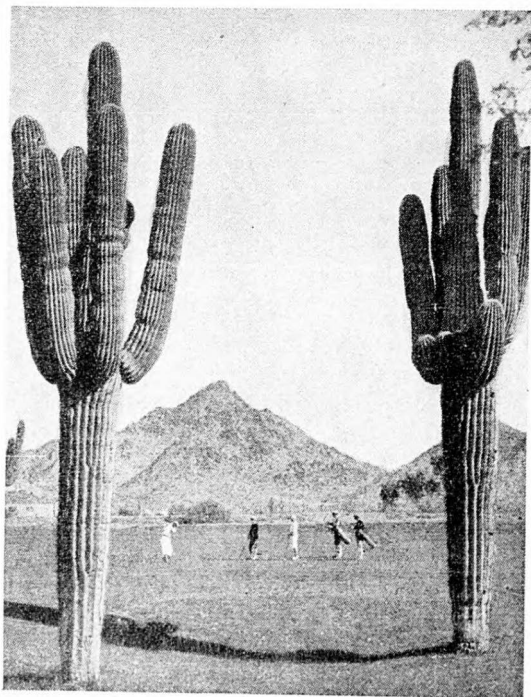
(Istennek legyen hála, így hát mégis lehet a férfinek valami hasznát venni.)

»Fiatal házasok ügyes-bajos dolgaiba, apróbb, vagy nagyobb civakodásaiba, soha be ne avatkozzunk, — int bennünket bölcsen Müller Johanna. — Ezzel csak elmérgesítjük a dolgot.»

És állításának igazolására a bölcs író mondja a nürnbergi torony történetét.

»A régi középkori Nürnberg végén volt egy nagy torony. Idezárták a fiatal házasokat, akik azzal keresték fel a nürnbergi főbíró, meg a nagytekintetű szenátust, hogy válni akarnak. A torony, mikor fogoly volt benne (és ezt a Nürnberg címerével ellátott, felhúzott zászló mutatta), puskalövésnyire nem volt szabad senkinek sem megközelíteni. A szobában, hová a válni készülő ifjú párt bezárták, betettek két hétre való eledelt. Ebben a kis szobácskában nem is volt más semmi, csak egyetlenegy ágy, asztal, székek, egy tányér, egy pohár. Itt élt két hétig az asszony, meg az ember becsukva, mindenkitől elkülönítve. Két hét múlva megjelent a főbíró, nyomon követve az egész magisztrátustól és kinyitották a toronyszobát. Most a főbíró megkérdezte az ifjú pártól : el akarják-e egymást hagyni? Ha igen volt a válasz, nyomban kimondta a válást, de a nürnbergi krónikák azt mondják, hogy 100 eset közül 90-ben a fiatalok mosolyogva és egymás karjába fűzve kezüket, siettek vissza elhagyott otthonukba.»

Ebből a kis szemelvényből is láthatjuk, hogy kevés olyan okos asszony tapodta még a sáros földgolyóbist, mint amilyen Müller Johanna volt.

Ahol legtorróbban süt a nap...

HÁZASSÁGOK

1.

A férj magasnövésű, szőke, kékszemű és ovális arcú volt. Az orra finoman mintázott és a szája kicsi.

A nő magasnövésű, szőke, kékszemű és ovális arcú volt. Az orra finoman mintázott és a szája kicsi.

Ugyanazok voltak a kedvteléseik, a szimpátiájuk és antipátiájuk. Ha a férfi igen-t mondott, a nő is igen-nel válaszolt. Ha a férfi nem-et mondott, a nő is nem-mel válaszolt.

A nő a férfi visszhangja volt, a férfi a nőé.

A házasságuk — boldogtalan volt. Tönkrement a közös unalomban. Nagyon sokat voltak együtt és mindenben egyetértettek. Végül aztán mindegyiknek éppen elég lett — saját-magából...

2.

A férj magasnövésű, szőke, kékszemű és ovális arcú volt. Az orra finoman mintázott és a szája kicsi.

A nő kismövésű, fekete, barna szemű, az arca pedig olyan gömbölyű, mint a narancs. Az orra kővérekés volt, a szája pedig nagy.

Különfélék voltak a kedvteléseik, a szimpátiájuk és antipátiájuk. Ha a férfi igen-t mondott, a nő nem-mel válaszolt. Ha a férfi nem-et mondott, a nő igen-nel válaszolt.

A házasságuk — boldogtalan volt. Nem sokáig tartott. Hamarosan elég lett mindkettőjüknek egymásból...

3.

A férj nagyon okos volt és nagyon kevéssé szerelmes.

A nő ostoba volt és nagyon szerelmes.

A házasságuk — boldogtalan volt. A férfi ugyanis okosságot követelt a nőtől, a nő pedig szerelmet. Mindketen azt kívánták a másiktól, amivel az nem rendelkezett...

4.

A férj hatvanéves volt, de még jól tartotta magát.

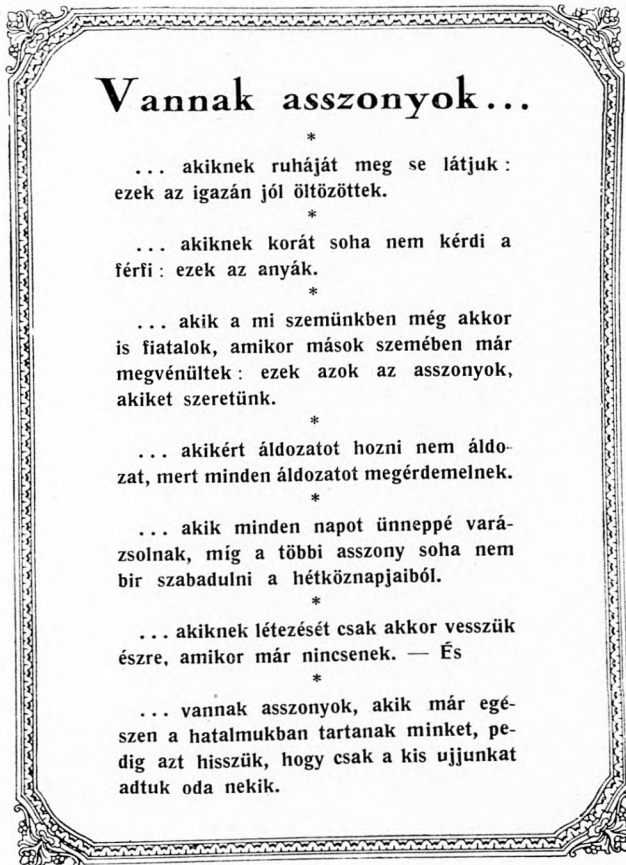
A nő harmincéves, de már hervadóban.

A házasságuk — boldog volt. Mind a ketten szépen közeledtek egymáshoz

és találkoztak. Találkoztak a nyugalmas boldogságban...

5.

Amikor feleség és később anya lett, azt hitte, hogy már minden célját elérte és semmiért nem kell küzdenie. És ő, az iparművész, aki azelőtt szép, művészi alkotásokat produkált, eltemette minden becsvágyát. Minden idejét eljoglalta a háztartás és a gyermek. Ami-

Vannak asszonyok...

*
... akiknek ruháját meg se látjuk: ezek az igazán jól öltözöttek.

*
... akiknek korát soha nem kérdi a férfi: ezek az anyák.

*
... akik a mi szemünkben még akkor is fiatalok, amikor mások szemében már megvénültek: ezek azok az asszonyok, akiket szeretünk.

*
... akikért áldozatot hozni nem áldozat, mert minden áldozatot megérdemelnek.

*
... akik minden napot ünneppé varázsolnak, míg a többi asszony soha nem bír szabadulni a hétköznapjaiból.

*
... akiknek létezését csak akkor vesszük észre, amikor már nincsenek. — És

*
... vannak asszonyok, akik már egészen a hatalmukban tartanak minket, pedig azt hisszük, hogy csak a kis ujjunkat adtuk oda nekik.

kor hazajött a férje, nem tudott másról beszélni neki, mint a házi kellemetlenségekről. Nem tudott a dolgok jólé emelkedni, hanem alájuk került.

Ezekkel járasztotta a férjét. Nem tördött a külsejével, hanem mindig arról panaszkodott, hogy a magasabbrendű, művészi életre nem jut ideje. Hogy úgy érzi magát, mintha rabszolga lenne. Állandóan elkeserítette a férjét, mert folyton arra emlékeztette, hogy — meg-nösiült.

A házasságuk — boldogtalan volt. Szerelmennélküli. És ahol a házasságból hiányzik a szerelem, ott nemsokára bekövetkezik a szerelem — házasság nélkül.

Az asszony nem értette meg, hogy meg kell maradnia férje szerelmének. Azt gondolta, hogy elég, ha feleség és anya marad...

6.

Az ifjú egy iskolai táncelőadáson látta meg először a lányt. A lavasz tündérét táncolta és sok virág volt a kibontott hajában. Az ifjú meglátta és azonnal megérezte, hogy a sors egymásnak teremtette őket. Örökre egymásnak.

Feleségül vette és három pompás gyermekük lett. A három gyermek azonban elvitte az anya egészségét és szépségének leányos varázsa elveszett. Gyermekét ajándékozni a világnak a legtöbb asszony számára azt jelenti, hogy — sajátmagát áldozza fel.

A boldog férj és apa azonban nem vette észre, hogy szerelmes asszonyának szépsége elmúlt. Az anyaság glóriájában még szebb lett előtte.

A ház és az élet angyala lett.

A házasságuk — boldog volt...

7.

A nő festőművész volt, a férfi költő. A nő Picassóért lelkesedett, a férfi Michelangeloért. A nő a modern költőket imádta, a férfi a klasszikusokat is szerette.

A házasságuk — boldog volt. Egyik a másiktól tanult. A férfi vezette a nőt mindenben, de mégis azt hitte, hogy a nő vezeti őt.

Egymást vezették a megértés: a boldogság felé.

8.

A férj tudta, hogy a nő számára nem jelenti a tökéletes ideált. Még nem.

A nő is tudta, hogy a férj számára nem jelenik a tökéletességet. Még nem.

De mind a ketten jól tudták azt is, hogy állandó kitartással és erős akarat-tal egyre jobban megközelíthetik azt a valakit, akit az a másik aztán tökéletes ideálnak tekinthet. Állandóan arra törekedtek egész életükön keresztül, hogy a másiknak a kedvében járjanak.

A férj is, a nő is.

A házasságuk — nagyon-nagyon boldog volt...

A JÖVŐ ZENÉJE

(TELEFONBESZÉLGETÉS 1970)

MARY: Halló, itt Mary beszél!... Igazán kiállhatatlan vagy, Annie! Mindig lenyomod a távolbalátó gombját!... Elvégre látni akarom azt, akivel beszélek!

ANNIE: Ne haragudj, drágám! De ha te korán reggel tizenegy órákor felriasztasz álomból, akkor én még igazán nem lehetek kikészítve. És legalább félévvel idősebbnek látszom, mint amilyennek látszani szeretnék!

MARY: Csacsi vagy, Annie! Mi mind a ketten nagyon jól ismerjük egymás korát... De ide hallgass! Valami egészen szenzációs meglepetést tartogatok a számodra. Gyere holnap velem színházba!

ANNIE: Marykém, ne kívánj tőlem ilyet! Képzeld, a múlt héten éppen kilenceszer voltam színházban! Hatszor este és három matinén! Mindannyiszor rettenetesen unatkoztam!

MARY: Csakhogy ilyen előadást nem láttál. Valódi emberek fognak játszani!

ANNIE: Nem értelek! Mindig emberek játszanak!

MARY: No igen, a műteremben, a próbákon. Előadásokon azonban csak a beszélőfilm-apparátust hallod és látod!

ANNIE: Vagy úgy? El akarsz vinni egy próbára? Azt hiszed, még nem láttam olyat?... De hányszor! És az sem érdekel!

MARY: Nem akarsz megérteni, Annie! Emberek játszanak, — de nem a felvevőgép előtt!

ANNIE: Ja úgy!... Egyszerűen a rádióhullámok közvetítik?... A legfőbb ideje, hogy már megcsinálták! Ezek a készülékek már nagyon unalmasak voltak!... No és hogy történik a közvetítés?

MARY: Schogy!... Nincs szó semmiféle közvetítésről! Ha emberek játszanak: ez már maga az előadás!

ANNIE: És hogy ismétlik meg az előadást?

MARY: Az előadóknak az egészet megegyszer el kell játszaniuk!

ANNIE: Csak nem akard azt mondani, hogy az ilyen előadást nem lehet lerögzíteni?!... Szentséges Ég, micsoda energia-pocsékolás! Éppen olyan, mintha én egy múzeumbeli rokkán kezdeném szólni a ruhámat... Hát akkor mire valók a gépek?!

MARY: Hiszen épp ez a szenzációs újdonság benne, hogy nem kell hozzá gép!

ANNIE: Marykém, ez sem egészen új. Ha jól emlékszem, anyám mesélte, hogy az ő gyerekkorában még voltak ilyen színházak, eleven színészekkel.

MARY: Minden újdonságnak hat, szívem, amit az ember elfelejtett... Mennyit szenvedtünk például ezen a télen a rokokó-dívat miatt! Az abroncsoknyák és a torony-frizurák milyen kényelmetlenek voltak a golfnál és a repülésnél! De kénytelenek voltunk beleyugodni, mert ez volt az új, ez

Látogató gyermekruhácska

volt a dívat és senki nem emlékezett rá, hogy valamikor már divatban volt. Hátistennek, hogy ez az ostoba dívat elmúlt!

ANNIE: Szívem, nekem ez az ember-színház nem tetszik. Színház, amit eleven emberek játszanak: nem elég finom... A műteremben, ahol csak egy-két ember látja, ott még megértem... De a közönség nyilvánossága előtt?... Te persze, Mary, minden új dolgot megnézel anélkül, hogy kritikát gyakorolnál felette!... Nagyon sokat veszítesz így értékekből!

MARY: Jaj, csak ilyet ne beszélj!... Éppen most akarok egy nagy kérdést intézni hozzád!... Drágám, add nekem kölcsön Janit!

ANNIE: Szívesen!... De mit akarsz a férjemmel?

MARY: Hozzá akarok menni feleségül!... Tegnapelőtt vettem egy világoskék autót. Ahhoz csak szőke férfi illik... Egyébként pedig már régen mondtad, hogy neked viszont az én Palim tetszik...!

ANNIE: Akarsz cserélni?!... Nem is rossz ötlet! Talán így kevésbé lesz unalmas az életem. De Palit legfeljebb szeptember végéig tarthatom meg. Mert akkor Európába megyek. És tudod, drágám, Európában felesleges teher a férj. A harmadik házasságom alkalmával tapasztaltam!

MARY: Ó, Pali éppen nyárra való férj. Elsőrangú úszó és minden vízisporthoz különösen ért... Nos, perfektudjuk az üzletet?... Találkozunk a Válási Irodában, pont egykor... Jó?... Ez az állami hivatal nincs messze és legfeljebb félórashosszat tart az egész ceremónia... Félkettőre mindnyájunk részére megrendelem az ebédet az Eszkimó-vendéglőben!

ANNIE: Rendben van!... És mondd: ezidőszereint milyen női típus érdekli a férjedet?

MARY: A múlt hét óta a Dél tüzes szépségeiről álmodozik!

ANNIE: Halasszuk akkor a válást és a házasságkötést egy órával későbbre!... El kell mennem a szépségszalomba. El fogsz csodálkozni, hogy milyen tökéletes spanyol rassz nő lesz belőlem!... És még valamit akarok kérdezni. Nem volna jó erről az elhatározásunkról előre értesíteni férjeinket?

MARY: Minek?... A férjaim beképzettek és még nehézségeket lámasztanak! Köszönjék meg, hogy ilyen szépen gondoskodunk róluk!... No, és mi lesz azzal az ember-színházzal? Elmegyünk holnap?

ANNIE: Nem, Marykém, erre nem tudom elhatározni magam! Tudod, olyan műveletlen dolognak látszik az egész! Olyan kannibátnak! Ha valóságos emberek állnak a színpadon és X úr csókot ad Y kisasszonynak — én nagyon elszégyelném magam! Úgy érzem, hogy nagyon ellenszenves látvány lehet!

MARY: Éppen ez a pikáns benne!

ANNIE: Végtelenül sajnálom, drágám, de ki kell jelentenem, hogy rosszízű vagy! A jótársaságbeli hölgy nem vehet részt mindenféle különködésben. Örülj, hogy van egy olyan barátod, aki meg meri mondani az igazságot!... Egyébként a viszontlátásra, két órákor, a Válási Irodában!...

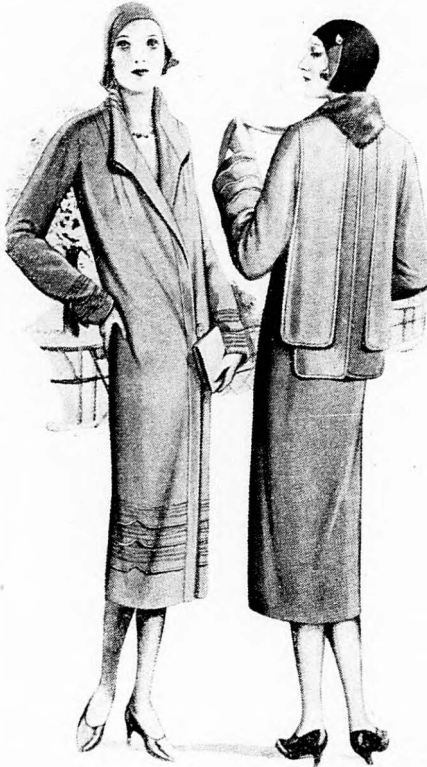
Lelkiismereti Alap, vagy: A bűnbánat önkéntes adója

Tegyük kezünket a szívünkre. Ki nem csalt egyszer életében? Ki nem örült, ha a kalauz véletlenül nem vette észre a villamoson mint új felszállót és hagyta utazni jegy nélkül? Vagy ki nem utaztatta ingyen a négy éven felüli gyermekét, aki a kalauz bácsi kérdésére hangosan vágta ki az otthon betanított leckét: »Hároméves multam.« Semmiség, jelentéktelen dolog, — mondják olvasóim és a vállukat vonogatják. Ki tartja számon az ilyesmit? Csakhogy a csalás akkor is csalás, ha mindjárt nem is tesszük olyan érzékenyen a lelkiismeretünk mérlegére s bizony vannak emberek, — igaz, nem sokan, — akik nem egykönnyen tudnak szabadulni a lelkiismeret mardosásától. Vannak, akik utóbb, jobb helyzetbe kerülve, szeretnék az okozott kárt megtéríteni, az elkövetett vétséget vagy pláne bűnt jóvátenni, hogy könnyítsenek magukon. A minap egy németbirodalmi újságban például azt olvastam, hogy egy bűnbánó ember húsz pfenniget küldött be a frankfurti közúti villamostársaságnak azzal, hogy huszonöt évvel ezelőtt »megbliccelte« a társaságot egy szakaszjegyre erejéig. Kamatokkal együtt róttta le az adósságát, persze a név megjelölése nélkül. Egy hamburgi családapa ötven pfenniget küldött el egy automata-társaságnak, azt írva, hogy öt évvel ezelőtt tíz pfenniget dobott be egy önműködő mérlegbe és az egész héttagú családját végigmérte, olyan módon, hogy míg az egyik a féllábával állt a gépen, a másik már féllábával rálépett.

Különös, furcsa emberek, — gondoljuk, ugyebár, s talán hajlandók vagyunk smokkságnak minősíteni ezt az utólagos bűnbánatot. Hát az bizonyos, hogy egészen rendkívüli eset annak a frankfurti »jegycsalónak«, meg a hamburgi »automatacsalónak« a vezeklése és még a diszciplínált németek sem ringatják magukat abban a hitben, hogy na most már ezrével és ezrével fognak könnyíteni az alkalmi kis csalók a lelkiismeretükön. És nem is lehet minden esetben jóvátenni a »bűnt«. Például mit tegyen az az ötvenéves ember, aki húsz évvel ezelőtt katonakorában ellopta az egyik bajtársa nyakravalóját? Hol keresse, hogyan kártalanítsa? Vagy — mondjuk — mit csináljon az a meggazdagodott ember, aki kisdiajkorában, mint egészen szegény fiú, elsinkófolta az egyik gazdag osztálytársára gumiját, vonalzóját, ha az illető azóta a szegényházban meghalt? Nemde, komplikált dolgok.

És ugyanakkor, amikor a hamburgi automata-részvénytársaság, meg a frankfurti villamostársaság váratlanul hozzájutott egy rég elavult és nem is sejtett követeléséhez, Amerikából érdekes levelet kaptunk, amelyben egy odaszakadt

magyar, — szinte csodálatos véletlen folytán, — egy olyan amerikai intézményt ismertet, amely az észrevétlen apró csalások praktikus jóvátételéről, a lelkiismeret megnyugtatójának hamisítatlan újvilági módjáról számol be. Azt írja ez a hazánkfia, hogy az Egyesült Államok kincstára külön számlát vezet az ilyen természetű fizetésekről. És ez nem is valami új dolog. Több mint száz évvel ezelőtt, 1809-ben létesítette ezt a kincstári számlát Madison köztársasági elnök. Mi adta hozzá az impulzust?

Egy reggel a következő levelet találta a postájában Mr. Madison:

»Öt dollár erejéig megcsaltam az államot. Szükségét érzem annak, hogy könnyítsek a lelkiismeretemem és itt küldöm az összeget.«

Az elnök pár percig tanácstalanul állt ezzel a csodával szemben. Mit csináljon? Tudta, hogy precedens lesz a dologból. Végre is magához kérette a kincstári államtitkárt, aki azt ajánlta: adja át neki az összeget, majd elkönnyveteti az állam javára.

— De milyen kontóra? — kérdezte Madison.

— *A lelkiismereti alap kontójára.* — felelte elmesn a kincstárnok.

Ezzel az öt dollárral kezdte meg kARRIERJÉT az Egyesült Államok Lelkiismereti Alapja. Ma? ... Hatszázezer dollárra rúg az alap. Minden becsületes amerikai, aki az államot megkárosította és

a lelkiismeretén könnyíteni akar, névtelenül beküldheti a jogtalanul visszatartott összeget az állami Lelkiismereti Alapnak. Természetesen, névtelenül jönnek a befizetések s bár az államnak módjában lenne kinyomozni a »tettetést«, az újját sem mozdítja meg. Egészen apró, 10 és 20 centes összegecskékből szaporodott fel a Lelkiismereti Alap a tekintélyes hatszázezerre. A legtöbb bűnbánó azok sorából kerül ki, akik a postán le nem bélyegzett levélbélyeget még egyszer felhasználták. Rendkívül jellemző s felületesen nézve egy kicsit mulatságos is az egyik ilyen »bélyegcsalónak« az elnökhöz intézett levele (amelyet külföldben az állami múzeumban őriznek). Így hangzik:

»Elnök Ur! Borzasztó kínokat szenvedek egy idő óta. Nemrég jutott eszembe, hogy négy-öt évvel ezelőtt olyan bélyeget ragasztottam egy levélre, amelyet egy hozzám intézett levélről szedtem le. Akkor nem voltam tudatában cselekedetemnek. De most, hogy az állam törvényeivel és a polgári erkölcsökkel teljesen tisztában vagyok, erős nyugtalanságot érzek és mindenképen jóvá akarom tenni a dolgot. Meg tud nekem bocsátani, Elnök Ur? Kérem, bocsásson meg, hiszen a bűn elkövetése idején mindössze tizenkét éves voltam. Alázatos híve.«

Az írás női kézből eredt. Coolidge elnök a rendőrségnek adta át a megthato levelet, mert meg akarta jutalmazni a »tettetést«. Az volt a terve, hogy maga elé invitálja a Fehér Házba és a birodalom nagyjai jelenlétében gyönyörű ajándékot ad neki. De még a világhírű amerikai detektívek sem tudták kinyomozni, sőt a lapokban közzétett hirdetmény is eredménytelen maradt.

Hasonló feltűnést keltett az év elején, hogy a világháború egyik amerikai katonája kétszáz dollárt fizetett be a Lelkiismereti Alapra, azzal, hogy leszerelésekor százhusz dollár értékű olyan kincstári holmit tartott meg magának, amit be kellett volna szolgáltatnia. Nyolcvan dollárt kamat fejében küld. »Nem tudnék nyugodtan sem élni, sem meghalni, — írja, — ha nem rónám le adósságomat.« Valaki más öt dollárt fizetett be, anélkül, hogy megírta volna, mi volt a bűne. Egy nagy operáció után határozta el magát a nemes cselekedetre. »Mégfogadtam, — hangzik a levél, — a kórágyon, hogyha sikerül a műtét, lerovom ezt a csúnya adósságomat.«

... Mit szólunk mindezekhez mi, szegény magyarok? Merjük-e vajjon indítványozni, hogy hasonló Lelkiismereti Alapot létesítsen a mi államkincstárunk is? Nem tesszük-e ki vajjon magunkat egy neveléses kudarcnak?

Színházi bemutatók

VÍGSZÍNHÁZ: A szent láng

A mindig érdekes Somerset Maugham (ejtsd: Szamereszt Móm) az angol dráma-irodalom vezető értékei közé emelkedett »Az eső« és »A levél« című exotikus drámáival. A magyar közönség oly nagy megértéssel fogadta az író, aki az izgalmas színpadi cselekmény kedvéért sohasem áldozza fel az irodalmiságot és az erkölcsiséget, hogy a Vígszínház sietett bemutatni legújabb darabját, »A szent láng«-ot. Egy szerencsétlenül járt fiatalember házassági tragédiájának szorongó szívű szemlélői vagyunk. Maurice lezuhan a repülőgépről, gerincét törte és egész életére nyomorék lett. Felesége és környezete szeretettel veszi körül és feledtetni igyekszik vele szenvedéseit. De megszólal a vér és Maurice fivére szerelemre gyullad a fiatal asszony iránt. Erről senki sem tud, csak a két férj boldogtalan anyja érzi a katasztrófát. Hogy Maurice-t a lelki összeroppanástól is megóvja, tulajdon kezével öli meg: az előírt mennyiségnél nagyobb adag port ad be neki. A dráma lüktetését az a titokzatosság adja meg, amely a hirtelen halál eset fölött lebeg. Tudniillik senki sem gyanúsítja az anyát, amél inkább az asszonyt, a fivért, sőt az ápolónőt, aki Maurice-ba szerelmes volt. Az anya végül leleplezi magát. Mindezt fordulatosan, izgalmasan, végig mesteri és finom eszközökkel játszatja le Maugham. A szereplők közül Varsányi Irén mint az anyai fájdalom, a kétségbeesés, a lelki vívódás meglevenüttl szobra, mély-séges tragikummal ragadta meg a közönséget. Makay Margit a fiatalasszony, Péchy Blanka az ápolónő, Törzs Jenő a szerencsétlen Maurice, Jávör Pál a fivér és Vértes Lajos az orvos szerepében tökéletesre csiszolt játékot produkált. Az újdonságnak komoly sikere volt. Rá is fér a Vígszínházra »A koldus operája« elhibázott előadása és kudarca után.

ÚJ SZÍNHÁZ: A Dreyfus-ügy

Nincs kétség: a történelemnek minden időben döntő szava volt a színpadon. És azíránt sincs kétség, hogy a történelemnek csak annyiban van jogosultsága a színpadon, ha egy jelentős író vagy költő szellemének szűrőjén keresztül desztillálódik az az eszme vagy az az érzelem, amely valamely történés-folyamatot megindított, átjuttat, forrpontra hevített. Ebből a szempontból nézve, teljesen irodalmiatlan mun-

kának kell minősítenünk két német író színpadi jelenet-sorozatát, amely Alfred Dreyfus (akkor francia vezérkari kapitány, most nyugalmazott ezredes) világszerte óriási feltűnést keltett »árulási« afférből próbált eleven drámát a deszkákra galvanizálni. Aminthogy eleve értéktelenségre van ítélve minden olyan kísérlet, amely a közelmúlt eseményeit csaknem kritikálanul, azon nyersen, ahogy megtörténtek, perspektíva nélkül és gyakran pártpolitikai vagy egyéb elfogultságokkal állítja a közönség elé, amely a színpadtól mégis csak többet vár, mint holmi utólagos —

Lili álomszerű Mária Teréziáját, a darab mozgalmas hátterét, a csillogó udvari környezetet, a magyaros motívumokkal átszőtt dalokat, akkor a siker másik fele is adva van. A »Poldi« korántsem közelíti meg a Király-Színház emlékezetes nagy daljáték-sikereit, de évadnyitónak szerencsésen megválasztott, kellemes produkció.

FŐVÁ ROSI OPERETTSZÍNHÁZ: Csodabár

Operett? Nem. Színdarab sem, a szóinak valami műfajt meghatározó értelmében.

Egyszerűen: látványosság. Ennek azonban elsőrendű. Akik nem jutottak el Berlinig és Párisig, azoknak szencziószámba megy. Pusztá színpadtechnikai ötleten nyugszik ez a zenés, táncos mutatvány. Az ötlet az volt, hogy eltüntetik a színpadot és a közönség úgy helyezkedik el a színházban, mint egy tánchelyiségben, a dívatossá lett bárókban. Hogy milyen rengeteg munka fekszik ennek az ötletnek a megvalósításában, hogy mi mindent kell rendezőnek, világító-mesternek, színésznek, karmesternek produkálnia. — s itt a művészetek kívül a testi erők igénybevitelére gondolunk, — ezt látni kell ahhoz, hogy fogalmat alkothassunk róla. Amilyen jelentéktelen ez a »Csodabár« művészi szempontból, annyira művészi a színpad berendezése és az a pillanatig sem szünetelő, új meg új attrakciókkal kápráztató játék, amely a díszlettervező, a rendező és a táncosnők közös munkája. Ezért elsősorban Vincze Márton, a tervezőt, Szaboles Ernőt, a rendezőt és úgy a magyar, mint a külföldi táncosnőket illeti meg a dicséret. Katscher Róbert és Brodszky Miklós zene-számai viharos ritmikájukkal muzsikálják bele magukat a fülekbe. Színészi teljesítmény dolgában Kabos Gyula és Fejes Teri vezet: amaz közvetlen humorával, a szubrett pedig eleven színeivel, ördögös rugalmasságával. A »Csodabár« nagyvárosi mutatvány. De nem színház. Nem!

Szaboles

KIRÁLY-SZÍNHÁZ: Poldi

Farkas Imre új háromfelvonásos zenés daljátéka a szerző hasonlójaitól magyar operettjeinek recipéje szerint készült: szórakoztató, a kellő helyen érzélgős és az egész játékon egy letűnt szép kor csillámai szikráznak. Poldit, a káros markotányosnőt Fedák Sári játssza s ez magában véve félsikert jelent. Ha még hozzávesszük Rátkai Márton mulatságos strázsamesterét, Berky

Rio de Janeiro

bármilyen szencziósnak vélt — riportázt. Anélkül, hogy »A Dreyfus-ügy« című állítólagos színmű taglalásába belemennénk, ennek az elvi álláspontnak a leszögezése mellett mindössze annyit jegyzünk fel, hogy az Új Színház színészei derekas munkát végeztek.

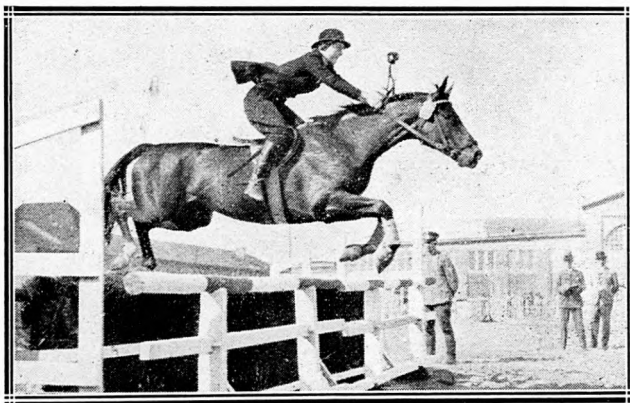
Gyermeknevelés

Amióta kultúra és civilizáció van, azóta az ember egyfelől könnyebb és szebb életet él, viszont sohasem sejtett szenvedések elviselésére van kárhoztatva, hiszen a kultúrát csak lemondás árán volt lehetséges felépíteni. Az emberi ösztönök megszelídítését s ösztönkielégítésekről való lemondást követelt a kultúra áldásaiért cserébe. Ez az ösztönkielégülésről való lemondás a mai haladott kultúra mellett hallatlanul, kétszeresen sokat kíván a nőtől és háromszorosan nagy a mi szenvedésünk, ha anyák vagyunk. A kultúr-ember, a nő és az anya hármass töviskoronáját viseli a ma asszonya, de bármi súlyosak az áldozatok, bármily keserves a szenvedés, meghoznók és elviselnők, ha az a nagy kérdőjel, mely élénk mered, mikor gyermekeinkre, a jövőjükre, boldogulásukra, életlehetőségeikre gondolunk, valahogyan feleletet nyerhetne. Igazán nem csoda, ha ezek a gyermekek az iskolában figyelmetlenek és szórakozottak, ha kevesebb a kitartásuk, vagy rosszabb a memóriájuk. De nemcsak hogy nem szabad megbotránkozunk rajta, hogy a mai »gyermekanyag« nem elsőrangú, hanem éppen ezt a nemzedéket kell a legnagyobb szeretettel a szívünkre ölelni és a legnagyobb gondal nevelni.

A tapasztalat arra tanít, hogy a szellem fejlődésére a legkedvezőbb a helyzet akkor, ha a gyermek a családon belül él és nővekedik, jellemére a legkedvezőbb, ha egy erős apa, egy gyengéd anyja és több kisebb-nagyobb testvér körében van módja élni és nevelődni. Ámbátor a családi nevelésnek is megvannak a maga hátrányai. Elsősülőknek pl. igen gyakran válnak idegesekké, mert az apa mint elérendő mintakép áll előttük, s a kisgyermek szemszögéből nézve a feladat, hogy őt valaha utóljérjék, lesújtóan nagyok tűnik fel. Ilyen a középső gyermek idegessége, egy vagy több felnőtt testvér és egy elkényeztetett legkisebb között. Hogy az egyetlen leány pozíciója több fiú között veszedelmes, részben mert elkényeztetik, részben mert a fiúk a leányt sohasem tekintik magukkal egyenrangúnak, az nyilvánvaló, éppen úgy, mint hogy az egyetlenek, a félve őrzött és agyonkényeztetett egykék szolgáltatják az ideg orvos pácienstárójának a legnagyobb kontingensét. Mindezek ma már szinte ártmentek a köztudatba. Hogy ennek

az idegességnek, — ha ugyan tényleg van ily velünkiszületett nagyobbfokú érzékenység, ami azonban egyáltalában nincsen kétségtelenül bebizonyítva, csak az előnyeit éreze a gyermek: ez a nevelés művészete és feladata. Ha már most azt kérdik asszonytestvéreim, hogy mi a módja az ilyen nevelésnek, akkor két választ is kell adnom. Először is a nevelés, a helyes nevelés alapja az, ami minden szép és jó, igaz és értékes dolog alapja itt e földön: a szeretet. Erre a szeretetre van a gyermeknek szüksége, éppen úgy mint levegőre, vagy táplálékra, mert enélkül fejlődni, haladni a gyermek nem tud, legkevésbé tud pedig lelkileg egészséges lenni.

Egyike azoknak a mondásoknak, melyeket gondolkodás nélkül szoktunk kimondani, hogy könnyű a gyermeknek, nincsenek kötelességei, életfeladatai; szükségeteiről a felnőttek gondos-

Úrlovasnő akadályugrása

kodnak, tehát nem tudja, hogy mi a gond. De ez vaskos tévedés. A csecsemőnek pusztá kézzel el kell foglalnia egy ellenséges, ismeretlen világot és fel kell építenie a maga új világát. Csupa harc a kisgyermek élete, csupa hősiesség, bátorság. A gyermekszoba küszöbén áll a kicsi, ingatag lábaeskáin. Micsoda megfeszítése az akaratnak kellett már ahhoz is, hogy ide eljusson! Hogy négykézláb való mászás helyett járjon! S ott a küszöbön túl, csupa ellenség, csupa titok! Oly nagy ez a világ s oly kicsi az a cseppnyi gyermek, minden nagyobb, erősebb nála, mindenki ügyesebb, többet tud, hatalmasabb. A felnőtteknek még a szeretetnyilvánításában is megnyilatkozik a semmibebevételük s lenézésük, az idősebb testvérek erőszakoskodnak, elszedik a játékát, kiveszik a kezéből a nagyobbik vajaskenyérdarabot, egyszerűen az erősebb jogán. Így aztán nem csoda, hogyha a gyermek addigra, mire némileg

emberré lesz: vagyis kb. óvodás-gyermekké, annyi kellemetlen emlékképet gyűjtött össze, hogy csüggedtté válik. Elcsüggesztik a nehézségek, ha nincsen mellette szeretet, mely segítségére siet, óvja, védi, bátorítja, egyszóval nem engedi elcsüggedni.

Amíg a gyermek szép nyugalma és biztos öntudata megvan, addig boldog és megelégedett és távol van tőle az a viselkedés, melyet »ideges«-nek szoktunk nevezni. Az idegesség a csüggedtség, a reménytelenség kifejezése. Az ideges gyermek szükség szerint produkálja a legkülönbözőbb tüneteket, mint ideges álmatlanságot, ideges gyomor- és bélpanaszokat, ideges félelmet, lehangolt-ságot, dühkitöréseket, szórakozottságot, mindenféle iszonyt, mint tér-, étel-, emberiszonyt, stb. stb. a gyermeknek bizonyos, — neveltelenségnek nevezett, — rossz szokásait, mint az arcfintorítás, körömrágás, melyek azonban szintén idegességen alapulnak éppen úgy, mint azok, melyek betegség-jellege elvitathatatlan, úgymint az éjszakai felriadás stb. Mindezek a csüggedtség kifejezői, a gyermek ezekkel biztosítja egyéniségét a semmibeállítás és gúny ellen, ezekkel irányítja magára a figyelmet és szeretetet. Ha tehát megértően önként adjuk a gyermeknek azt a szeretetet, melyre oly nagy szüksége van, nem fogja azt tőlünk, hogy úgy mondjam, kizsárolni, ideges tünetekkel és nem fogja az érvényesülést ilyen árutakon keresni.

A szeretet legyen tehát nevelésünk alapja. Ám, hogy a szeretet mindig helyes utakon járjon és megfelelő utakat és módokat keressen meg, ahhoz tudnunk kell nevelni. A nevelés a legfinomabb részleteiben talán, de lényegében mégis csak tudomány, tehát megtanulható, éppen úgy, mint bármily más művészetág technikája.

Az idegesség nem annyira orvosi, mint inkább pszichológiai probléma. Hihetetlenül tág tere van az individual-pszichológiai kezelésnek a még hajlékony, plasztikus gyermeklélek gyógyításánál. Nálunk is van individualpszichológiai egyesület, melynek számos kiváló orvos és pedagógus tagja van. Az egyesület vezetői nemcsak hivatásos orvosokat és pedagógusokat képeznek ki az individualpszichológiában, hanem érdeklődő szülőknél is tartanak kurzusokat, melyeken aránylag rövid idő alatt megtanulnak helyesen bánni rosszul tanuló és neveletlen, tehát tulajdonképpen ideges gyermekükkel.

Dr. marosi Máday Istvánné
egyetemi magántanár neje

Szemtől - szembe

APRÓ MAGYAROK új hadserege vonult be az iskolákba. Tíz- és tízezer kicsi fiú meg leányka, akiknek redőtlen lelkébe, barázdátlan agyába most kezdik elültetni szorgos, munkás kezek a tudás magvait. Gondolunk-e olykor mi, felnőttek, a tanítóra, aki áldozatos lélekkel veszi le a szülők vállairól a gyermeknevelés nagy felelősséggel járó terhét? ... Van-e bennünk elég igazság-szeretet és elfogulatlanság, hogy kellő értéke szerint tudjuk fölbecsülni a tanító munkáját? ... Az élet túlságosan mechanikussá lett, a hivatások napról napra jobban specializálódnak, mondhatni: szétforgácsolódnak s megvan bennünk a huszadik század emberének ez a könnyen ítéelő hajlama, amely szinte félvállról veti oda: ki milyen mesterséget választott, folytassa azt becsülettel. Vagyis: a tanító tanítson! De mikor így beszélünk, úgy-e, mindnyájan érezzük, hogy ez nem a meggyőződés szava. A szó könnyű: »tanítson«, de mi minden rejlik a mélyén! Testi, szellemi, lelki és erkölcsi erők összességének kifejtését követeli a tanítás. Zsú-

foltt teremben, egy kis csapat élén, melyet még csak most kell ránevelni a higiénia legelemibb szabályaira is, — nos, van ez olyan feladat a fizikumnak, mint a legnehezebb testi munka. Azután minden gyerek egyéniségét tanulmányozni, megismerni és kiismerni... eligazodni a legbonyolultabb labirintusban: a gyermeki lélekben. Rávezetni a kicsinyeket az erkölcsi törvények tiszteletének útjára, kifejleszteni a jellemüket és a becsvágyukat, elnyomni bennük az alantas ösztönöket s mindezeket felül: oktatni, buzdítani... A tanító nemcsak a maga szorosan vett hivatását teljesíti, hanem a szülőét is, a nevelőét is, a papét is. Gyönyörű hivatás, amely — fájdalom — inkább csak önmagának leli jutalmát. Mert a valóságos, a földi jutalom? ... A magyar tanító fizetése jóval alatta van boldogabb nyugat-európai kollégái fizetésének, sőt nem egy helyen magának a létminimumnak is. Ehhez járul még a társadalom bizonyos makacsul konzervatív (kedvünk lenne azt mondani: középkorain elmaradt) részének érthetetlen és sérítő tempója a tanító társadalmi osztályozásában. Ha szatfrikus kedvünkben lennénk, azt mondanók: elsősorban ezeket a

gőgös urakat és dámákat kellene munkába fogni és megtanítani a kultúra apostolainak nagyobb tiszteletére. Hogy a tanító és a tanítónő társadalmi állása körül még egyáltalán vita lehet, ez csak azoknak a szégyene, akik a materiális fényűzés légkörében végkép szellemi vakságba és szegénységbe merültek. Ettől a törpe kisebbségtől elfordulva, vessük bizakodó és bátorító tekintetünket a magyar tanítóságra, amely az új iskolaévvvel a nemzeti szellem és lélek új harcos csapatait fegyverzi fel hittel, csüggedetlenül, megfélekedve a maga nyomasztó életgondjairól, a hivatásnak

Díjnyertes bika (Tirol)

azzal az áhítatával, amely önmagának becsületet, az országnak pedig friss küzdőket, új generációt s ezzel boldogabb jövőt szerez. S majd ha sorsunk szekere a mai útvesztőből ismét nyílt pályára ér, ne feledjük el, hogy a magyar tanítóságnak oroszlánrésze volt a sikerben.

Gondolatok — az időről

Idő...

Hány ember mondja ki, hányféle változatban és kapcsolatban, — és mégis milyen kevesen érzik át igazi jelentését.

Idő: — hullámzik, hömpölyög pihenés nélkül, megállás nélkül, nincs kezdete és nincs vége. Órával akarják meghatározni, de hát óra nélkül nem volna — idő sem?

Az idő eljár...

Az ifjúság elmúlik, az öregség behavazza a fejet és mi jön aztán?

Titokzatos homály, amely néma, mint a sír.

És az idő egyszer végérvényesen — eljár...

— *Nincs időm semmire!* — mondja az ember, amikor pénz után lohol és mondja az asszony, a háztartás mindennapi munkájában.

A férjnek, az apának »nincs ideje«, hogy törődjék családjá lelki szükségleteivel, mert a mindennapi kenyeret kell előteremtenie. És az asszonynak »nincs ideje«, amikor az ura meg akarja vele beszélni a világ, az élet és a lélek problémáit.

Nem látod, mennyi a dolgom? ... Értsd meg, nincs időm semmire! ...

*

Használd ki idődet!

De hát kihasználja-e, vagy legalább is helyesen használja-e ki az, aki pillanatnyi örömeiket, közönséges mámorokat habzsol?

*

Időzés!

Jól, kellemesen eltöltöni az időt, ez talán az egyetlen, amit komolyan vesznek az emberek.

Szórakozni... mulatni... nem unatkozni...

De hát mi lesz ebből?

Mi lesz, ha — eljár az idő? ...

*

Megnehezült az időjárása felettünk! ...

Az időt szidjuk, az időt okoljuk, mindenért az idő jelelős.

A betörőt, a gyilkost, a sikkasztó ifjút, a könnyelmű lányt azzal mentjük állandóan:

— Az idő gyermeke!

Pedig nem az idő formálja az embert, hanem az ember formálja az időt, a saját képére.

*

Anyák, asszonyok!

Ti vagytok az elhivatottak, hogy megváltoztassátok az időjárását! Töletek függ, hogy megszűnjék minden visszaélés, ami az idő nevében történik.

Csak ti tudjátok megkönnyíteni és újra csillogóvá tenni a rohanó percekét.

Most... ma... amikor »megnehezült az időjárása felettünk«.

*

— Carpe diem! — mondta a pogány latin, amit a magyar költő így fordított le:

— Minden órádnak leszakaszd virágját!

A pogányoknak talán jó volt így is.

De mi nem tanácsolhatunk mást, mint ezt:

— Használd fel okosan az időt! ... Mert ha üresen és tartalmatlanul lejár, hiába minden sírás és minden fojcsikorgatás...!

Rabság, amit szívesen vállal minden nő

Úgynevezett boldog asszony ...

Szerető, gondoskodó férj áll az oldala mellett, van két szép gyermeke, kellemes otthona és elegendő pénze. Mégis állandóan sóhajtozik:

— Örökös munka ... Oda vagyok láncolva a háztartásomhoz ... Gondoskodnom kell a férjemről és a gyermekeimről ... Foltozni, varrni, az uramnak segíteni ... Ha néha elmegyek hazulról, vissza kell sietnem, mert a férjem nem szeret egyedül lenni, a gyerekeknek pedig segítenem kell a tanulásban ... Kirándulni? ... Színházba menni? ... Soha nem érek rá ... Vagy beteg valamelyik gyermekem ... Mindig itthon kell lenni, mindig dolgozni és gondoskodni róluk ...

*

— Milyen jó neked, — mondja a barát-nőjének, aki látogatóba jött hozzá és elegánsan kiöltözve ül mellette a pamlagon. — Jöhetsz és mehetsz, amikor akarsz ... A szobád rendben van, amikor hazajössz az irodából. A panzióban terített asztal vár. Kirándulhatsz, színházba mehetsz, senkire nem kell tekintettel lenned, senkiről nem kell gondoskodnod ...

*

— Mért nem marad még? ... Mért akar már hazamenni? — kérdi az egyik barátó mosolygva az özvegytől, aki már távozni akar, mert leszállt az este. — Éppen maga megy el? ... Akire nem vár senki és akinek nem kell senkiről gondoskodnia ...

Kedves gúnyolódás akart lenni, de az özvegy fájdalmas hangon felel:

— Úgy van, engem nem vár senki ... Nekem senkiről nem kell gondoskodnom!

Ez a két mondat mintha a szív legmélyéről szakadt volna fel.

Mindnyájan hallgatnak ...

*

— Milyen jó dolgod van! ... Mehetsz, amikor akarsz, csinálhatsz, amit akarsz, senkiről nem kell gondoskodnod, — mondja a férjezett asszony a hajadon hűgának, vagy barát-nőjének.

De valóban érzi-e a másik, hogy neki jobb dolga van? Látszólag: igen. Tiszta szoba, terített asztal várja. Önmaga rendelkezik ideje és elhatározásai fölött. Mosolygva állapítja meg, hogy sorsával nagyon meg van elégedve, hogy semmi szín alatt nem cserélne férjezett nővéreivel, aki urához és gyermekeihez van láncolva, a háztartás ketrecében.

Azokról a magános órákról nem beszél, amikor hangtalanul sír fel szívében a kiáltás:

— Engem senki nem vár! ... Nekem senkiről nem kell gondoskodnom! ...

*

De ezek a keserves órák eljönnek, sőt egyre sűrűbben árnyékolják be életét! Az asszonyi jellem és a korlátlan függetlenség nem fér össze egymással. Minden nőben, bármennyire is vágyik a teljes önállóság után: ott szunnyad az anyaság, a vágy egy teremtés után, aki az övé, akinek odaadhatja és feláldozhatja magát. Az asszony, akinek meghalt az ura és a gyermekei megnősültek, vagy férjhezmentek: egyáltalán nem örül ennek a hirtelen felvirradt szabadságnak. Ürességet, hiányt érez és valami fojtogató semmit, amely céltalanra teszi életét.

Az emberek nevetnek a magányos nőn, aki szeretetébe fogad egy macskát, egy kutyát, vagy egy kanárimadarat. De hát mi ennek az igazi oka és magyarázata? Végeredményben a vágy, hogy valakiről gondoskodjék, hogy valakivel megoszthassa anyai érzését. Igaz, kereshetne gyermeket is és azt dédelgethetné szeretetében. Sokan így cselekszenek, de nem mindenkinek van ideje, alkalmá és pénze ennek a végrehajtására.

*

Változtak az idők ...

Valamikor a pártában maradt lány irigykedett — ha ugyan szabad ezt az érzést irigységnek nevezni — férjhez ment nővére. Ma: egyes asszonyok hasonlítják össze sorsukat a magányos nőkével és nem minden esetben állapítják meg, hogy ők a boldogabbak. Keserű sóhajtsák kél ajkukon, amikor a saját »rabság«-ukra gondolnak.

De, asszonyok, nézzétek meg ezeket a szerencsétleneket — mert higgyétek el: mégis ők a szerencsétlenebbek — azokban a keserves órákban, amikor a magányosság nehezedik rájuk. Mert nincs, aki várja őket és nincs, akiről gondoskodniuk kellene.

Mert mindig és mindig egyedül vannak ...

Mégis csak több és szebb a »rabság«, amelyben csilingel a gyermekkacagás és amelyet a férj gondoskodása tesz megihitté, otthonossá. Ez az a »rabság«, amire minden nő vágyik és ami minden nő életének az igazi célja. Ez a »rabság« szebb az egyedüllet Szaharájánál, amely eltervasztja a női szív legszebb virágát: a szeretet és a viszonzó szeretet boldogságát ...

Amit minden háziasszonynak tudnia kell

Ne használjunk jódtincturát

Irta: Vély József, gyógyszerész

A jódtincturát az utóbbi évtizedekben mind gyakrabban és gyakrabban használják tévesen sebgyógyításra a laikusok. E szer egyáltalán nem sebgyógyításra való, hanem csakis a seb környékének dezinficiálására, csiratalanítására. A sebbe jutott jódtinctura nem hogy elősegítené a seb gyógyulását, hanem egyenesen ártalmas arra. A jódtinctura a bennelevő jód miatt, mint minden savképző elem, a sejt élő anyagára hármias hatást fejt ki: 1. indirect oxidáló, a vízből oxigént szabadít fel, mely mindent oxidál; 2. a víz hidrogénjével a roppant erősen maró jódhidrogént képezi és végül 3. a fehérjét és zsírokat a jódzás által tönkre teszi.

Ezen hármias hatás igen előnyös a baktériumok elpusztítása szempontjából, de sajnos, nemcsak a sebben levő baktériumokra fejt ezen — nekünk ebből a szempontból hasznos hatását, hanem a seb összes sejtjeire is, — ami végeredményben a jódtinctura káros, roncsoló és maró hatásában nyilvánul meg, ha az a sebbe jut. Ezen megfontoláson alapul az az orvosi gyakorlat, hogy a sebészeten egyáltalán nem a sebkezelésre, hanem csakis a seb környékének dezinficiálására használják a jódtincturát. Sajnos azonban, ezt a használati módot a laikus közönség félre-

magyarázva, a sebgyógyításra akarja alkalmazni.

Az úgynevezett kis-sebészeti-therápia egyébként a sublimáton kívül a jódtincturát is mellőzi, amióta bevezetett a Wetol-sebolaj. Ez nemcsak pótolja, de hatásában felül is múlja az előbbieket; nemcsak fertőtleníti, de gyógyít is, sőt a gyógyulási folyamatot lényegesen meg rövidíti, a hámosodást előmozdítja, nem mar, a vérzést és fájdalmat csillapítja, nem is bűzös (mint a jodoform), sőt a gennyes tályogok és hasonlók undorító szagát is fedi, amellet a kötészváltás is abszolút fájdalomtalan; az olajos kötés nem ragadhat a sebbe, amelyet mindenkép megkímél.

Talán mindezeknél fontosabb, hogy a laikusok kezében teljesen ártalmatlan és összetétele is állandó; be nem sűrűsödik, ezért hosszabb időre való etetésre igen alkalmas. Ezen sebolaj értékét mi sem bizonyítja jobban, minthogy ma már minden klinika, kórház, mentőegyesület, továbbá a betegpénztári ambulanciák mind ezt használják és a mentőszekrények el sem képzelhetők ezen gyógyszer nélkül, lévén az első segélynyújtás nélkülözhetetlen, sérülések esetében szuverén gyógyszer.

A társaságból

Halló! Csokolom kezét, Nagyságos Asszonyom!... Mindenekelőtt bocsánatot kérek, amiért hosszabb ideig nem tehettem Nagyságos Asszonyomnál hódolatteljes látogatást. Szolgáljon azonban mérsékeltem, hogy két és fél hétig külföldön voltam, ami személyes megjelenésemet lehetetlenné tette. De hogy teljesen elnyerjem Nagyságos Asszonyom bocsánatát, méltóztatnék megengedni, hogy elmondjak egy beszélgetést, amelynek a bécsi gyorsvonaton voltam föltanuja.

Az esetben levő ülésen egy idősebb házaspár ült, szótlanul. Csak az asszony, aki már bizony alaposan elhervadt, sóhajtozott nosztalgiasan, mintha a nyár elmúlása fájdította volna meg a szívét. Nem tudtam megérteni, hogy alapjában véve mi bántja, amíg az asszony meg nem szólalt:

— Látod, Móríc, hogy változnak az idők.

A férj mosi se mondott semmit, csak kérdőn nézett a feleségére.

— Azelőtt, amikor utaztunk és én véletlenül az ablak mellé mertem állni, rögtön rámkialtottál: Hermin, ne állj az ablakhoz! Mert ha az utasok meglátnak, mind ide akarnak beszélni!

Az asszony még nagyobb sóhajtott és jogos szemrehányását így fejezte be:

— Most pedig, Móríc, ha a vonat átlomásra ér, azt mondd: Erigy az ablakhoz, mama! Ne hogy valaki beszélni jöjjön!...

Ezek után belekezekedek kedves kötelességem teljesítésébe. Minthogy alaposan benne vagyunk az őszben, már csak ritkán hoz üdvözlöt a posta. Özv. Seprős Valterné Máriacellből, Irsay Károlyné föld-birtokos neje és kisleánya Klárka Irsáról, Ritter Mária Máriacellből, özv. Soltész Nagy Albertné pedig Lillafüredről emlékezett meg rólunk, amit hálás köszönettel visszonzunk.

Társasági híreimről a következőkben számolok be: a Kormányzó Úr Bay Zoltán dr.-t, a szegedi Horthy Miklós-kollégium adjunktusát, a szegedi egyetem nyilvános rendkívüli tanárává nevezte ki. Haltenberger Mihály dr. székesfővárosi földrajztanárnak pedig az egyetemi rendkívüli tanári címet adományozta. Örvendező szívvel közlöm, hogy nemzeti kultúránk és nyelvünk egyre szélesebb körű megértésre talál, amit az is bizonyít, hogy a stockholmi egyetem a magyar nyelv tanszékének felállítását határozta el. A stockholmi és a magyar egyetemek szoros együttműködése érdekében a tanszék lektorává Lejfler Bélát, a stockholmi követség sajtóattaséját, Nyiregyháza város kitűnő szülöttjét nevezték ki. Dr. Pályi Pál, Nógrád- és Hont vármegyék főispánja, családijával Budapestre költözik. Két előkelő családot: dr. balassagyarmati Baintner főispáni titkár, árvaszéki ülnök és dr.

Fésűs Lajos, p.-ü. titkár családját ajándékozta meg a Gondviselés egészséges fiúgyerekekkel. Közéleti és társadalmi előkelőségeink közül: báti Berkó Istvánék, dr. Ferdinándy Bertalanék, Nagy Árpádék, Bartha Istvánék, Álgya-Papp Sándorék, dr. Istvánffy Lajosék és Ilouszky Jánosék tartanak az idei szezonban fogadónapokat.

A budai (Margit körüti) Ferenciek Rendháza december havában kiállítás rendez, amelynek keretében bemutatja a budai asszonyok által készített művészi egyházi kézimunkákat és miseruhákat. A szegedi Szent Gellért-konviktus jótékony célú műsoros estélyt fog rendezni.

Dr. Murányi Károly, Kalocsa város tisztiorvosa, egészségügyi tanácsos, az elhunyt Vass miniszter édesanyjának háziórvosa

amelynek napját még nem állapították meg. Az Országos Rákóczi Szövetség nagy ünnepélyt rendezett Romhányban. a fejedelem szabadságharcának 220. évfordulója alkalmából. Az ünnepelő közönséget Sztiba István főjegyző köszöntötte és Rombay Dezsőné válaszolt a megjelent képviselvek nevében. A tábori misét Cholos Ferenc prépost tartotta.

Külön felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét a budapesti Nemzeti Szalonban rendezett battoni műtárlatra, amelynek keretén belül megérdemelt művészi fel-tűnést keltett R. Reissmann Gizella festő-művésznőnek három akvarellfestménye: »Kilátás Almádira«, »Balatonpart Fürednél« és »Kilátás Tihanyra«. Ezek a festmények éppúgy egyesítik magukban a művésznő szubtilis egyéniségét, mint kiforrott művészetének szinte páratlan technikáját.

Hímen-híreimet annak közlésével kezem, hogy Julianna, holland trónörökös

és Sigvard svéd herceg eljegyzését a napokban hirdették ki hivatalosan, a holland parlament megnyitásakor. Kedves előfizetőink közül: Szily Mancsi és ifj. Brudzinsky József Ságvárrott, Csepreghy Emmi és Szalay József, a Dunántuli Erdőipar cégvezetője Szombathelyen, Darvas Icuca és Bocso Gyula pedig Mátra-bállán házasságot kötött. Hiesz Herta kedves előfizetőnk, Hiesz Sándornak, a Hitel-bank igazgatójának leánykáját eljegyezte Kovács Ferenc mérnök, Vetró Lajos föld-birtokos leányát: Máriát Szegedről jelesül vette dr. Tokay Lajos v. klinikai tanársegéd, belgyógyász, Röntgen-szak-orvos Szarvason. Richter Bözsike és Szölgvény Tibor Ujkécskén jegyet váltott egymással. Úgy a ház-as, mint a jegyes-párok fogadják őszinte jókívánásainkat.

Kedves előfizetőink közül még a következők nyaralnak, illetve élvezik szabadságukat: dr. Tóth Lorántné Sajószögeden, Röder Annuska Tiszavárkonyon, Baumgärtler Irma Grécen, Fried Jenőné Berlinben, Puskás Józsefné Debrecenben, Kazimir Ilona Budapestben, Borsányi Józsefné Szombathelyen, Renczés Józsefné külföldön, Baunok Istvánné Balatonbogláron, Kaáli-Nagy Adorjáné Balatonedericsen,

Három most megjelent könyvről is kötelességem beszámolni, Nagyságos Asszonyom. Az egyik Hangay Sándor »Ké-könyvek«-inek hetedik kötete amely az író hasonló kiadványainak változatos és érdekes tartalmával jelentkezik. Egy »Emessek álnév mögé buvó szerző« »Ujjászületés« című vallásfilozófiai regénykísérletére is felhívom Nagyságos Asszonyom figyelmét, amely még kiforrottságában is egy érdekes fejlődési lehetőség konturjait sejteti. A harmadik könyv Mócsy Gabriella »A kilencedik boldogság« című kis regénye, amely a Szociális Missziótársulat kiadásában jelent meg. Ezen a könyvön végigáradó emberszeretet érezeti meg az irónóval — és a könyvön keresztül az olvasóval — az emberi gyarlóságok és bűnök mögött is a lélek örök vonzódását a megtisztulás, a béke és a szeretet felé.

Bejejezésül elmondok egy híres bankigazgatóknakkal megtörtént esetet, amelynek ez lehetne a címe: »A bankvezér áldott jó szíve.« A bankigazgató urhoz ugyanis beállított egy letört, állástalan iskolatársa, hogy a hatalmas közgazdasági férjfiu támogatását kérje. Persze, nem tért mindjárt látogatásának céljára, hanem a régi emlékek felidézésével akarta meglágyítani a bankvezér szívét.

— Hej, öregem. — mondta elérzékenyülve, — sohse felejttem el, milyen testi-leki jóbarátok voltunk mi annakidején... Sohse felejttem el!

A bankigazgató ur ebben a pillanatban benyúlt a zsebébe, kivette a tárcáját és így szólt:

— Itt van öt pengő és felejtis el!... Kezeit csokolom.

Miért boldog az ön házassága...?

Kedves Főszerkesztő Úr!

Engedje meg, hogy a vita tárgyát képező témához: »Miért boldog az Ön házassága?« én is hozzászóljak! — Bár jogtalanul, mert a házasság boldogságáról én nem írhatok — fiatal lány vagyok. De olvasva a közleményeket, melyek e rovatban megjelennek, önkéntelenül kezembe vettem a tollat, hogy annak a sokat bántott és kifogásolt »Megértés« című cikk írójának (megjelent III. hó 1-én) a mi kedves lapunk útján, meleg kézcsókomat küldjem, nemcsak magam, hanem sok leánytársam nevében, akik aggódással néznek jövőjük elé!

Ilyen cikknek többször is meg kellene jelenni, hogy mindig újra és újra felébresszék bennünk a reményt és a boldogulásban való hitet! Valósággal fellelegeztem, hogy: mégis csak meglehet élni 250 P-ből, mikor nagyságos asszony írását olvastam. Mert eddig azt hittem, hogy csak az édesanyám az a nagy művész, aki a kétszáz pengőnkét úgy tudja beosztani, hogy mindenre, ami hármunknak *kell*, telik és nem szűkösködünk, habár azt is tudom, hogy ez a nagy számolás s mégnagyobb gond, időelöltt meghozza a »fehér fejet« és nem egy álmatlan éjszakába kerül. De megélnünk tisztességesen és jól, mások szavaival élve: elsőrangúan! Ugyan cselédünk az nincs! Magunk varrunk mindent és ruháinkat az elegánciájukért meg is nézik, sőt az utcára még selyemharisnya is van hozzá! Amellett éljük a kellő társadalmi életet! Szóval az édesanyám is sorstársa a »Megértés« cikk írójának és aláírja, igen, meg lehet élni »rendesen« 250 P-ből, nem mondom, hogy nem fogyna el mégegyszer annyi! Fzzel szemben áll a »kiváncsi« és »dolgozó« férjek írása, pláne az utóbbié, aki kijelenti, hogy 400 P-ből még »ketten« is szűkösen tudnak megélni és attól tart, hogy megállapításunk a sorunkat intézők fülébe jut, kárba vesznek az ankétozások. De mondja kedves »dolgozó férj«, ha az Ön fejtegetését elolvassa egy férjhez-menni készülő lány s egy nősilni akaró fiatalember, nem megy-e el annak nemcsak a férjhezmenéstől, nősiléstől, de még az élettől is a

kedve. Mert melyik házasulandó 30 év körüli férfinak van 400 P fizetése, mely Ön szerint még kevés is? Az ilyen fiatal emberek fizetése 250 P körül mozog, már pedig ha ezzel nem lehetne megőszülni, akkor veszve volna minden, veszve a család, a haza, a nemzet! Nézze kedves »dolgozó férj«, én is férjhez készülnök menni és még a leg-

sebb álmomban sem merek a mai rossz viszonyok között 400 P fizetésre gondolni, pedig a vőlegényem diplomás ember! 300 P-vel meg egyenesen boldog lennék! De ha nincs!? A kevesebbnek is elégnek kell lennie! Megtanított az édesanyám arra, hogyan lehet szerényen, beosztóan élni, mert a boldogságnak ez az egyik erős alapköve, mint ahogyan ezt írta és fejezte ki a »Megértés« cikk írója, hogy ő a 250 P-vel sem boldogtalan! Mert mit is nyerne azzal, ha férjét a pénzszerezés örületébe hajtaná és férj-feleség között a beszélgetés az örökös »nem tudok boldogulni« kijönni« mondatban merülne ki és aztán, ha a férj minden igyekezete dacára sem tudna rajta segíteni, akkor csak győtrelem, boldogtalanság az élet! De hála Isten, sok boldogságnak 250 P az alapja!

A »Megértés« asszonya beszámolt a 250, azaz 295 P-ről, mellyel még boldog is. De nagy érdeklődéssel olvasnánk azt hiszem sokan, hogyan van beosztva 4—500 P úgy, hogy naponta $\frac{1}{2}$ kg húsrá sem kerül?

Mikor nekünk a 200 P-ből még a takarékbba is kell, hogy jusson »kelengyére«, mert vagyunk hadikölcsön és takarékbetét formájában elvitte a háború és mégis jut naponta $\frac{1}{2}$ kg hús, sőt vasárnap egy egész kg is!

Bizony segíthetne a magas kormány tisztviselőin, megmenthetné asszonyait a gondoktól és álmatlan éjszakáktól, de nem teszi!

Mi pedig nem mehetünk a Dunának!

Szeretetteljes önfeláldozás, nagy akarás, mégnagyobb megértés, ez az édesanyám jelszava és bevallom én is ezen az úton fogok elindulni a 250 P-ös életbe — ha az Isten is úgy akarja!

Nem tudom, kedves Főszerkesztő Úr, érdemesnek találja-e írásomat arra, hogy a mi kedves lapunk hasábjain napvilágot lásson, de én mindenesetre könnyítettem szívemen és kimutattam együttérzésünket sokak nevében is, annak a kedves úriasszonynak, kit okosságáért, szerénységéért, jóságáért, leírt jótanácsaiért annyi oldalról támadnak, még pedig férfiak, ahelyett, hogy meghajtanák előtte az elismerés pálmáját!

»Egy jövőző feleség«

A mi szerelmünk...

*Amennyi kint mi átszenvedtünk, ketten...
Ó, édesem, nézd, milyen gyenge lettem...*

*Amennyi átkot már egymásnak küldtünk,
még ily halálosan összekerültünk!...*

*Ó, mennyi rosszat tud az ember inni,
ha méz helyett könnvet kell neki inni!...*

*Ó, mennyi rosszat, sok feketeséget...
Kormos liliumról gonosz meséket...*

*S hogy lép az átok ki a betyke szájon,
hogy kedvesünk szívére sujtva szálljon...*

*És várjuk, hogy az alázatba esve,
szétnyílt szívét élénk nyújtja egy estre...*

*Ó, esték, esték! Szörnyű, szörnyű esték...
A sötétségtek nincs leírni festék...*

*És nincsen száj, amely azt eldalolja,
hogy búg a szív, sötét sarokba dobva...*

*És nincs a toll, amely leírni tudná,
hogy lesz a szív szolgából újra úrrá...*

*És büszke úrból mint lesz újra szolga,
ki dudorászva jár, mert jól megy dolga...*

*A mi szerelmünk éltető betegség...
Földnek forgása... égi régzettség...*

Somlyó Zoltán

Őszi divatlevél

Asszonyom, — az Ön fejecskéjében is megvillan már az ötórás-tea és az esti társas összejövetelek képe. Tessék elhinni: nem más ez, mint a divat riadó kürtjele, hogy most már gondoskodni kell az őszi toalettekről. Az őszi harmonikusabb divatja, amely stílusban és színben inkább a halk finomságoknak kedvez, sokkal inkább megfelel a magyar uriasszony disztínguált ízlésének, amely soha nem hódolt a harsogó, kiabáló, szinte plakátszerűen hivalkodó modelleknek, ami az idei nyár divatját jellemezte.

Nagyon változatosnak és szinte a finomvonalúságban tobzódónak ígérkezik az őszi divat. Színben és formában szenzációsan érdekes, másrészt azonban a legcsekélyebb mértékben sem kihívó!

Lefojtott tompaságú színek, a biedermeier-idők árnyékolásához hasonló anyagok vezetnek elsősorban, amelyek egyszerűen illenek az idősebb hölgyeknek, miért is a szabás és forma lendületes és vidám vonalaival kell a színek fátyolosságát ellensúlyozni.

Az őszi toalettek anyaga nagyon sokféle. Természetes, hogy kiváltságos helyüket megtartották az úgynevezett standardselemek: a georgette, a crêpe de chine és a crêpe mongol. Melléjük

sorakozik — elsősorban a látogatóruháknál — a sokféle szaténanyag.

Az őszi divat stílusos egyszerűsége a ruhák komplikált díszítését teljesen elveti. A látogatóruhák speciális formájának és a különböző divatos sziluetteknek megismerése céljából méltóztassék megfigyelni a közölt gramofont hallgató tablót.

Hosszabb idő óta hallunk már az úgynevezett »kasakvonal új életrekeltéséről, amely alatt harangalakú, betétes alj értendő, mint azt a csoportozat bal női alakjánál méltóztatik látni.

A ruha felső része azonban — az alak karcsúságának megőrzése céljából — csak egészen síma szabású és teljesen dísznélküli lehet.

Fényes selymeknél különösen divatos és rendkívül hatásos az egykori princesse-ruha és harangalj kombinációja, kizárólag világosszínű garnitúrával díszítve, aminő az ülő női alak ruhája. Nagyon természetes, hogy a harangalj és a princesseszabás más kombinációkban is előfordul és pedig pikáns érdekességű, bájos hatású kehelyujjakkal, mint azt a jobb oldali női alaknál méltóztatik látni.

A divatos ruhák összehatását kiegészíti a megfelelő és divatos kesztyű, amely még az eddiginél is fontosabb szerepet tölt be a hölgyek őszi toalettejében.

A ruhák tulzott prémdiszítése azonban elmarad. Megjegyzem, hogy újabban már megint divatba jött a »serge«, amely már csaknem egészen háttérbe szorult. A mostani »serge« azonban nem olyan kemény, mint elődje volt, nem szabad belőle mély ráncokat rakni, hanem a ráncok helyét vasalással könnyedén jelezni.

Mindenesetre megállapíthatjuk, hogy az új divat ma már nem csupán a kiváltságos tízezrek igényeivel törődik, hanem fontos tényező lett a közönség minden rétegében, amit nem lehet számításon kívül hagyni. Esztendőnk óta nem volt divatos az a hölgy, aki síma paletot-formájú kabátot hordott, vagy pedig raglánszerű kabát viselésére szánta el magát.

Az idei őszi divatban azonban az egyéniség és jóízlés felszabadult a divat zsarnoksága alól.

Nemcsak a formákban, hanem a színekben is visszanyerte szuverénitását az egyéni ízlés.

Első helyen maradt a fekete szín, de mindenféle sötét- és világosbarna, havannabarna, pirosbarna, négerbarna, aztán a sötétzöld, a borpiros, különösen sötét árnyékolással, egyformán divatos.

A legmodernebb három kabátformát rajzban is bemutatom.

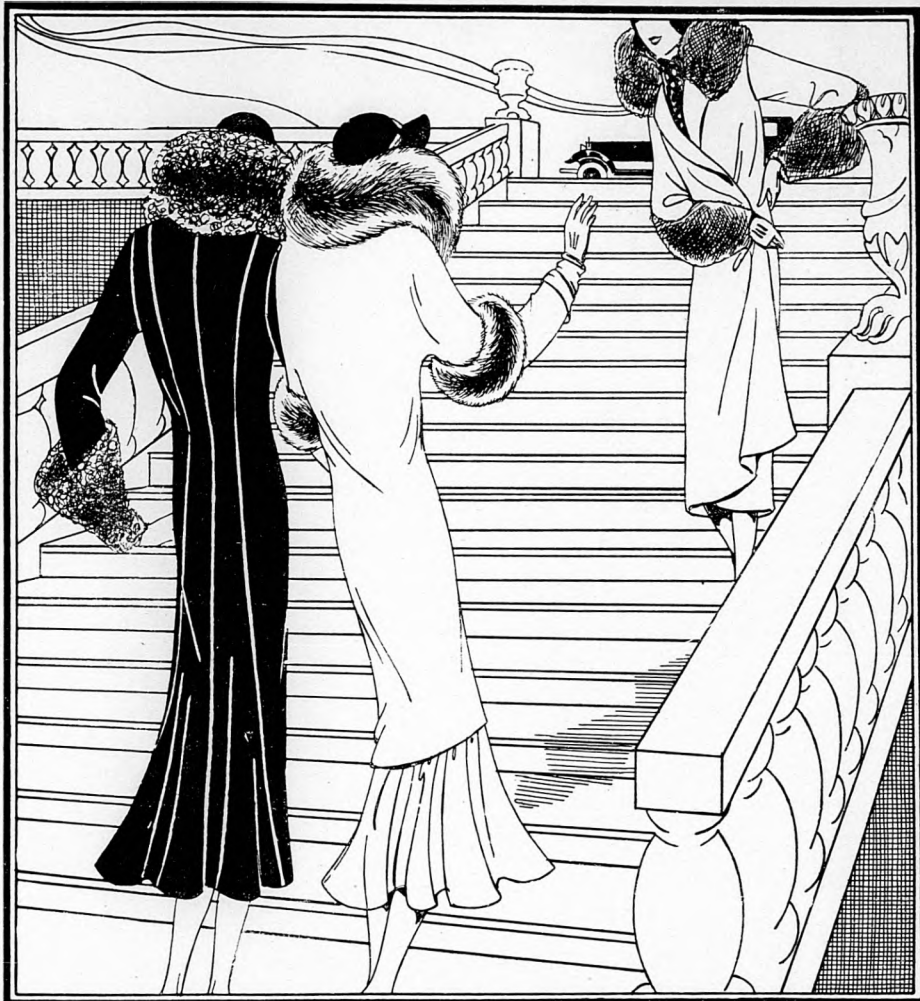
A baloldali harangalakú, fekete selymekabát ékalakú, sávokkal, szürke és pettyes perzsával díszítve, álló gallérral és manzsettával: a legelegánsabb őszi divat.

A középső női alakon barna cibelinakabát van, amelynél a karok könyök-prémdíszítése egészen újszerű harmóniát ad.

A harmadik női alak kabátjának külön érdekességet kölcsönöz, hogy elől harangszerűen húzva van. A prémdíszítés itt is elmaradhatatlan.

A legcélszerűbbek azonban azok a kabátok, amelyek egyesítik magukban a trotteur- és délutáni kabátok követelményeit és kellékeit és amelyek éppen azért minden alkalomra megfelelnek.

A kabát szőrmedíszítéséhez legdivatosabb prémek: az asztrakán, a breitschwanz, a nyírott kecske és a biber. Azonban minden szőrme, ami a kabát színéhez illik, megadja az uralkodó divat jellegét.

Tarr Ferike (Biharnagybajom)

Fedák Ernőék gyermeke: Mancika (Cleveland, Amerika)

Tarr Pistuka (Biharnagybajom)

A NŐ A SPORTBAN

Lili de Alvarez, a híres teniszmatadornő az alábbiakban érdekesen cseveg arról a módról, ahogy a nőnek sportolnia kell.

Felvilágosodott korunkban, gondolom, felesleges engedelmet kérni, hogy az ember erről a témáról ír. Bölcsen tudom, hogy még mindig vannak emberek, akik nem találják valami szépnak, hogy a nő is sportot üzzön. Ezek azonban olyan kisebbségben vannak, hogy igazán nem érdemes velük foglalkozni. Az utóbbi évek bebizonyították, hogy a mértékletesen üzött sport asszonyoknak, leányoknak is rendkívül hasznára van. Mielőtt belemerülnek a témába, még egyszer szeretném hangsúlyozni, hogy a mértékletesen üzött sportra gondolok. Noha ez épügy vonatkozik a férfiakra is, mint a nőkre, mégis csak inkább az én nememre vonatkozik, minthogy az okok, amelyekből a két nem sportot üz, egész különbözők.

A férfiak erőre kell törekednie. Az avatatlan ember el sem képzelheti a kitarásnak azt a fokát, amellyel egy férfinak egy nagy tenisztorna lefolytatásához rendelkeznie kell. Ismerek egy híres játékos, aki azt mondta, hogy, ami az energiát illeti, szívesebben vesz részt egy nehéz labdajátékban, mint a teniszbajnokságért való küzdelemben. Mi nők, szórakozás, edzés és egészség okából játszunk, míg a férfi számára a sport ennél többet jelent. A férfi ambíciója arra irányul, hogy tökéletesen kiképzett atléta váljék belőle.

A nőnek más kell, hogy legyen az ideálja. Mi nem vagyunk fáradalmakra, vagy kitartásra teremtve és noha már rég elmúltak az idők, amikor vattába göngyölték bennünket, céltalan volna, ha sportolásunkat ugyanolyan mértékben folytatnók, mint a férfiak. Eltekintve a hátrányos következményektől, amik beállhatnak, az ilyen fokú sportolás csak nagymérvű izomkeményedést hozna létre, ami egy nőnél nem előnyös, bármilyen csodálatraméltó legyen is a férfinél. (Amely utóbbi dolgot különben a magam részéről kétségbevonok.) Talán kissé különösnek tetszik, hogy ha épen én beszélek a sportban való mértékletességről. De én tényleg nem gyakorlok többet, mint naponta egy órát. Igazi mozgásnak olyat tartok, amely koncentrációt követel meg és fejleszti az izmokat. Minden nő, aki arra törekszik, hogy olyanok legyenek az izmai, mint egy nehézsúlyú bajnoknak, csak komoly bajköt szerez magának. Mint már említettem, az izmok, ha nem rugalmasak, nemcsak nem szépek, hanem

még veszélyesek is a nőnél, eltekintve attól, hogy jókora hendikepet jelentenek, amely odavezet, hogy ügyetlen és merev a nő ott, ahol fesztelennek és rugalmasnak kellene lennie. A nő mozdulatai könnyedek és graciózusak legyenek. Így az izmok, az előnytelen duzzadás nélkül, természetesen fejlődnek. Ez pedig csak úgy érhető el, ha helyesek a mozdulatok. Értem ez alatt azokat a játékokat, amelyeket érdeklődéssel üznek.

Említettem az imént, hogy a férfinak erős izmait nem tartom olyan csodálatraméltóknak. Még néhány évvel ezelőtt sok sporttrénernek ideálja volt ez, de én azt gondolom, hogy most már a tréning egy új fajtája diadalmaskodik, amely jobbnak tartja, ha az izmok azon a módon fejlődnek, mint nálunk, nőknél. Eddig a sportban utánoznunk kellett a férfiakat, de az izomfejlesztésnek ebben a fontos kérdésében azt hiszem, hogy a férfiak utánozhatnak minket. Összefoglalóan megjegyezhetem: az ideál a rugalmasság és nem az erő. Az eredmény világos. Az ilyen

módon fejlesztett izmokon teljesen uralkodunk, az ilyen izmok az agyvelővel való harmóniában dolgoznak.

Foglalkozni kívánok most az izomfejlesztés egy más fajtájával — az egyensúlyozással. Felette szükséges, hogy valamennyi izom egy gép pontosságával dolgozzék. Sok amatőrnek nagy hibája, hogy az izmoknak csak egy részét foglalkoztatja és ezzel egyoldalúakká teszi. Tudom jól, hogy erre mit felelhetnek. Valahányszor ezt az elméletet előadom, azt jegyzik meg egyesek, hogy nincs sport, amely a nőket egyoldalúbbakká tenné, mint az én játékom — a tenisz. Azt mondják persze, hogy a jobboldal a baloldal kárára fejlődik. Így is van, ha nem megy korrektil a játék.

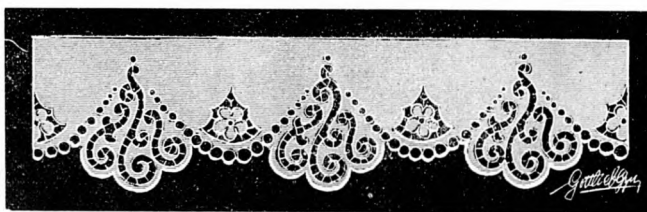
Alig van játék, amely olyan tökéletesen és rugalmasan fejleszteni az izmokat, mint a tenisz. Minden ütéshez majdnem minden izom igénybevétele szükséges, nemcsak a karokban és a vállakban, hanem a lábszárakban és a háton is. Annak a titka, hogy minden izmot igénybevegyünk, nem más, mint a lendület, amely gyent jelent a ritmussal. Lendület nélkül az ütésnek semmi, vagy csak nagyon kevés ereje lehet.

A golfnál is a lendületen alapszik az ütés. Erre tanítják legelőször a kezdő golfjátékos. Ha az ember egy elzárt ajtót ki akar nyitni, akkor nem fekszik neki szorosán a testével, hanem előrehajlik, hogy helyesen ossza el a test súlyát. Így van ez a tenisznél és a golfnál is.

Az izomproblémát egyáltalán rendkívül alaposan kell tanulmányozni. Azon a szabad, bájos és fesztelen lendületen, amellyel a lány jár, megismerhetni, hogy atlétikailag ki van művelve. Nem azt a bizonyos »férfias« lépést értem ezalatt, amely olyan általános és amelyet a lányok egy bizonyos része annyira gyakorol. Nincs ennél csúnyább valami.

A mozdulatoknak ezt a könnyedségét úgy értheti el, ha az ember kezdettől fogva helyesen játszik. Mint minden más játéknál, a tenisznél is lehet helyesen és helytelenül játszani. A sport egyik legnagyobb előnye, hogy a nő megtanul helyesen lélekezni. Nincs ennél fontosabb egy nő számára, aki tart valamit az egészségére, alakjára és arcszínére. A lélekzés fejleszti a mellet és javítja a testtartást.

Nem hiszek a különféle szisztémákban, amelyek előírják, hogy az ember odaálljon a nyitott ablak elé és mély lélekzetet vegyen. Sokkal kellemesebb és persze sokkal jobb is, ha a tüdönket játék közben feltöltjük friss levegővel, mint hogyha kényszerítjük magunkat, hogy nyitott ablaknál vegyünk lélekzetet.

Szekrénycsik (Gottlieb-modell)

Házi kozmetika

Őszi szépségápolás

Irta: **Dr. Földes Miklós**
kozmetikus orvos

A nyári strandolással divatba jött nap- és légkúrák, amennyire egészségesek a szervezetre, épp oly sok kárt okozhatnak kozmetikailag. A száraz arc bőr, de a zsíros is, ha túlsokáig van kiteve a levegő és nap hatásának, túlságosan szárazza, ráncossá válhat. Ezért kell megfelelő zsíros kenőccsel való ápolással a levegő és nap szárító hatását ellensúlyozni. Legalkalmasabbak e célra a Koldkrémek, vagy az Eucerin-kenőcs. A napfénynek megvan az a hatása, hogy a bőrfesték anyagát, a pigmentet a felszínre hozza. Vannak bizonyos kinintartalmú kenőcsök és púdere, melyek nem bocsátják át a nap ibolyántúli sugarait és így igen jó védelmet nyújtanak a szep- lők és hozzájuk hasonló barna foltok ellen. Azonban a gondtalan strandolók legtöbbször elmulasztják a nap elleni védekezést még egy napernyővel, vagy egy szélesebb karimájú kalappal is és ősze megjelennek a hölgyek félelmetes ellenségei, a szépséget zavaró szeplők. Különösen vörös- és szőkehajú egyének hajlamosak a szeplőre. A divatos strandolással, a hirtelen lesüléssel kapcsolatban, gyakran bőrgyulladás lép fel a test különböző részein. A gyulladás hámlással gyógyul és ennek a folyamatnak kellemetlen maradványai a különböző nagyságú fehér foltok a hát, váll, esetleg a kar bőrén. Mindezek a dekoltázst is nagy mértékben rontják. Néha a fürdőruha vállpántja is ilyen hosszanti csíkokat hagy maga után nyári emlékül. A szeplő kezelése a következőképp történik. Bedörzsölhető a szeplős felület naponta többször is 3%-os hidrogén hyperoxid oldattal. Alkalmazhatunk 10% Perhydrolt kenőcsöt, mely szintén halványítja a szeplőfoltokat. Nem ártalmasak rövid ideig használva és hatásosak a higanyos kenőcsök és az 1%-os sublimat spirítusz borogatószesz. Eltűntethetők a szeplők radikális hámlasztó kúrákkal, vagy karboledzéssel. A legújabb orvosi eljárás a szétszórt szeplőfoltokat egyenként a villamos platin-éggövel megérintve szünteti meg. Ez az eljárás a legbiztosabb, mert a kiegészített szeplőfolt helyén többé soha-

sem jelentkezik újabb szeplő. A túlerős napozás után visszamaradt térképszerű fehér területeit a hátnak vagy karnak hámlasztással lehet rendbehozni. Vagy pedig a fehér foltokat kvarckezeléssel igyekszünk a bőr többi részével egy-színűvé tenni.

KOZMETIKUS ORVOSUNK ÜZENETE

Földbirtokosnő. Lupus, vagy bőrfarkas a bőr gümős megbetegedése. A betegség kvarckezelésre, Röntgen-besugárzásokra javulni szokott. Szénsavhó fagyasztásoktól is szép eredményeket látunk.

Régi előfizető. Zsíros arcára ne használjon kenőcsöt. Mosdáshoz meleg vizet használjon és törölje át arcát naponta háromszor kámforszesszel. Alkalmilag egy energikus hámlasztó kúra rendbe fogja arcát hozni.

Hullámos hajú. Oly szer, mely a haját hullámosá tenné, nincsen. Száraz, törékennyé vált haját permeterze be gyakran folyékony brillantinnal.

Barna asszony. Kisebb vérértárgulatot az arcon végleg csak villannyal lehet eltávolítani.

Lilla, Szeged. Naptól származó barna foltokat, mint cikkünkben jeleztük, hámlasztással lehet eltüntetni.

JO SZÉP BUNDÁT
CSAK IS
PERL képesített szűcsnél
vásárolhat
BUDAPEST, V., LIPÓT-KURUT 11. SZ.

Amerika és a gyermek

Az Északamerikai Egyesült Államok iskoláiban rendszeres egészségügyi oktatás folyik, amely a gyermeket megszűr- lendő tanácsokkal látja el.

A tanítónő például mindennap, az első tíz percben, a következő kérdéseket intézi a felszólított gyermekekhez:

1. Hány óra hosszat aludtál éjszaka?
2. Este, lefekvés előtt és reggel, felkelés után, kimostad a szádát és fogaidat?
3. Tegnap ebéd és vacsora előtt, ma reggel pedig a reggeli előtt megmostad a kezeidet?
4. Hoztál tiszta zsebkendőt magaddal az iskolába?
5. Tegnap este és ma reggel ittál egy-egy pohár tejet?
6. Tegnap az ebédhez és a vacsorához kaptál-e gyümölcsöt?
7. Ettél-e tegnap kétszer fözeléket? És pedig egyszer zöldfözeléket is?
8. Játsozottál-e tegnap a szabadban?
9. Nyitott ablaknál aludtál-e?
10. Hányszor ittál tegnap vizet?
11. Étkezés közben nem ettél-e cukrot, vagy egyéb nyalánkságot?
12. Megmostad-e reggel jól az arcodat, a nyakadat és a füleidet?
13. Hányszor fürödtél az elmúlt hét alatt?
14. Ugy aludtál-e, hogy nem volt sok vánkos a fejed alatt?

Általában pozitív kérdéseket intéznek a gyermekhez, csak két negatív: «Étkezés közben nem ettél-e cukrot, vagy egyéb nyalánkságot?» és «Ugy aludtál-e, hogy nem volt sok vánkos a fejed alatt?» Az amerikai gyermek a feladott kérdések következtében az iskolából viszi haza a leg- újabb táplálkozási és egészségügyi szabá- lyokat. Ejjéle kérdést, hogy: «Nem ittál-e alkoholt?», nem intéz hozzá a tanítónő, mert az alkoholnak káros hatásáról min- denki, tehát már a gyermek is, meg van győződve.

Ezenfelül ilyen versikéket tanul meg az amerikai gyermek:

Mindennapi alma
Az orvost távol tartja!

Ezeket a kérdéseket és verseket az ame- rikai gyermek megtanulja és a bennük rejlő egészségügyi utasításokat és igaz- ságokat átviszi az életébe is.

Zágony Viola

Dánielné Lengyel Laura új regénye

XIV.

— Igazán nem értem, hogy egy ilyen úrileányt...
— Ezt már hallottam. A homoródi főszolgabíró lánya... Az én apám szegény nyugalmazott tanító volt, mikor itthagytott bennünket szegény megboldogult mamával, de azért...

— De drágám, most nem erről van szó...
— Arról van szó, hogyan kapta Zágony Viola állását?
— Hogyan kapta? Hát Asztalos Kálmán járt utána, hiszen halálosan szerelmes Violába.

Ezzel az ügytelenséggel aztán végképpen elrontotta jó Gózon Sándor a Zágony Viola ügyét. Még egy férfi, aki Violába szerelmes?!... És most?!... Most beszélnek neki ilyen dolgokat, mikor ő napról-napra csúnyább lesz majd?... És ebben a pillanatban még arról is elfeledkezett, hogy miért és »kiért« lesz csúnyább.

— Maga még elhiszi ezt a bornirt hazugságot, mellyel a világot bolondítják?... Maga elhiszi?... Hát ilyen ostobának igazán nem gondoltam. Hiszen már mindenfelé beszélnek, hogy Zágony Viola úgy kapta állását, hogy felkereste a Budapesti Bank vezérigazgatóját, Losonczy Miklóst.

Gózon kedvetlen, fanyar hangon mondta:

— Nem olyan veszedelmes a dolog és nem is tudja mindenki. Nekem például eddig sejtelmem sem volt róla.

— Mert maga semmiről sem vesz tudomást, ami kényelmetlenségére volna.

— Nekem? Ugyan mi közöm nekem az egész ostobasághoz?

Megbánta, hogy vitába elegyedett és szerette volna elfelejteni a dolgot, de Flórát férjének nyugalma, hidegvére még jobban ingerelte. Szegény Gózon Sándor is tudta, amit minden értelmes férfi tud, hogy az effajta izetlen és csúnya jeleneteknek csak egyetlen egy dolog vethet véget: egy kemény, kíméletlen férfihang, mely ellentmondást nem tűrő hangon csendet parancsol.

Csak hogy ezt nem merte Gózon úr megpróbálni, máskor sem nagyon merte volna, de most a kis idegenre gondolt és reszketett a feleségéért.

Pedig az asszonykával is csak jót tesz, ha nem hagyja tovább az idegességbe belelovagolni magát.

— Nincs köze hozzá? Azt hittem, minden férjnek kötelessége gondoskodni arról, hogy felesége kifogástalan hírű nőkkel érintkezze.

Erre már a derék cégvezetőnek is elfogyott a türelme:

— Drágám, hát ezt már mégsem lehet!... Maga úgy beszél Zágony Violáról, mint valami rossz hírű nőről, aki... Nem tudta folytatni, mert már szerencsésen megérkezett a sírógörcs.

Gózon úr halálra ijedten csillapította a feleségét. Bánta is ő most már az egész ostobaságot, csak arra gondolt, hogyha feleségének valami baja talál lenni, ő soha-soha meg nem bocsátja magának.

Természetesen hamar megvolt a kibékülés, de olyan áron, hogy a jó Gózon élete végéig szégyelte magát miatta.

Flóra csak úgy volt hajlandó kiengesztelődni és megbocsátani, ha férje — ultimátummal megy el Emma asszonyhoz.

Emma némán hallgatta végig az »ultimátumot«, aztán így felelt:

— Rendben van. Hát ha Flóra nem óhajtja többé Zágony Viola társaságát, hát nem kell többet találkozniok. Ez igazán legelemibb egyéni joga mindenkinek, hogy miként válogatja meg társaságát.

— De hát, — és szegény Gózon izgatottan ötlöthetett, — Flóra kétségbeesnék, ha ide többé nem jöhetne. Emmának egyszerre megkeményedett a hangja.

— Félek, hogy kétségbeesetten kell folytatnia az életét, mert remélem, egy pillanatilag sem tette fel rólam azt az alávalóságot, hogy egy okatlan, indokolatlan szeszélyért megbántom egy kedves jóemberemet?

És aztán még hozzátette:

— Higyje el, Violának ugyanezt feleltem volna, ha azzal állít be hozzám, hogy nem akar a maga feleségével érintkezni. A vendégeim egyformán védelmem alatt állanak. Ha bajuk van egymással, ha kifogásuk van egymás ellen, végezzék el egymás között. Nekem egyikkel sincs bajom és egyik ellen sincs kifogásom.

Gózon Sándor még talán soha életében nem érezte magát olyan gyámoltalannak, mint mikor szemben állt ezzel a fehérhajjú asszonnyal, ki olyan meleg barátsággal és olyan fölényesen mosolygott szeme közé.

— És éppen most, — dadogta, — mikor pár napra Bécsbe kell mennem... Mikor azt gondoltam, milyen jó, hogy maga itt lesz és ha megkérem, különös gondja lesz Flórára. A feleségem mindig itt tölti majd az estéket, míg én oda leszek... és éppen most...

Az ezüsthajú asszony szeme hirtelen nagyot villant.

— Maga Bécsbe utazik? Mikor?

— Ma délután, a négyórai gyorsal.

— Nohát ez kitünő. Ma este mindenkinek megüzenem, hogy egyedül akarok maradni, mert sok a munkám. De a felesége kedvéért félreteszek mindent és kérem, jöjjön el hozzám teára.

Gózon Sándor majdnem könnybe borult szemmel hállalkodott.

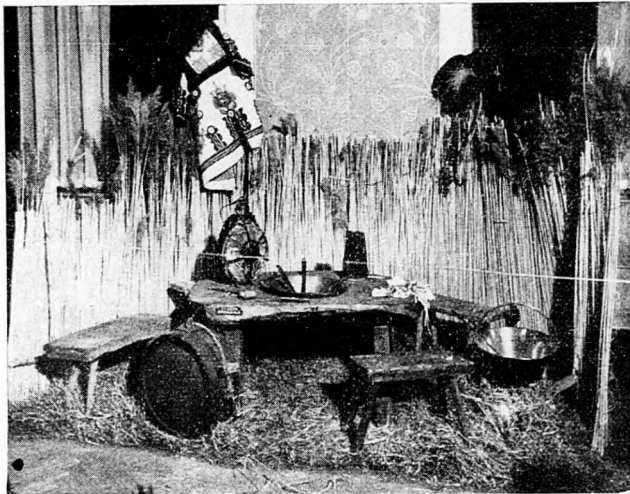
— Drága Emma asszony, ha tudná, hogy milyen jót tesz velem. Emma mosolygott.

— Én tudom, kedves Gózon. Hanem látja, magának nincs sejtelve arról, hogy én milyen nagy szolgálatot teszek mind a kettőjüknek. Magának is, drága barátom, meg a feleségének is.

Gózon nevetett, mint aki egy tréfát akar honorálni.

Emma asszony is együtt kacagott a férfival, pedig életében soha nem beszélt komolyabban, mint ebben a pillanatban.

— Mivel háláljam meg jóságát? — mondta Gózon és olyan meleg, megindult volt a hangja.

Hortobágyi »vasaló«, a Britannia-szállóban rendezett Terítésművészeti Kiállításból

— Hogy mindig jobban és jobban szeresse a kis, drága, bolondos feleségét. Mert Flóra ezt mindenképpen megérdemli.

— És ha nem érdemelné? — Gózon most nagyot sóhajtott és maga elé nézett. — Én rajtam, drága Emma asszony, ez sem segítene. Tudja, mit mond a mi drága Petőfink, mikor az ő Juliájáról beszél: »Szeretem erényed tiszta sugárzását, szeretem hibáid napfogyatkozását.«

Emma kezét nyujtotta.

— Hát akkor Isten vele. A viszontlátásra!

A férfi nagy tisztelettel csókolta meg a feléje nyujtott kezét.

Alig húzta be Gózon Sándor maga után az ajtót, Emma rögtön leakasztotta a telefonkagylót és tárcsázni kezdett.

Milyen igaza van a keleti közmondásnak, hogy jaj nekünk, ha az asszonyi dolgoknak utána nézünk, mert kivétel nélkül mindig áruást és hazugságot találunk. Néha kegyes, jószándékú célokra történik a hazugság, de akkor is megtörténik.

Mert az asszonyi élet hasonlatos a kőszénbányához. Biztosító lámpa nélkül nem szabad világosságot vinni bele, különben katasztrófális robbanás történik.

Merthogy a szörnyeteg Messalina is megcsalta férjét, a gyámoltalan hülye Claudius császárt és mikor éjszaka kiszökött a márványpalotából, gladiátorokkal ment dözsölni. És megcsalta Tübingiai Erzsébet is az ő zsarnok ögróf férjét, mikor kérdőre vonta, hogy mi van a kötényében. Rózsák, mondotta az asszony, mert félt keménykezű és keményszavú urától, hogy a várnép előtt szégyeníti meg, ha kisül, hogy megint szűkölködő szegényeinek vitt kenyeret. Mutasd! — kiáltott reá a zsarnok férj és kényszerítette az asszonyt, hogy megmutassa, mit rejteget kötényében. Az Úr pedig csodát tett az ő legkedvesebb és legalázatosabb gyermekéért, ama hősi vérből származó árpádházi hercegasszonyért, Erzsébetért és a kenyérdarabok piros rózsákká változtak az isteni kegyelem folytán és ott virítottak májusi pompájukban, a zsarnok, kemény férj, Tübingiai Lajos ögróf előtt

De azért a zsarnok, kemény férfit mégis csak megcsalták, félrevezették. Aminthogy meg is érdemelte. Megérdemelte keménységéért, meg azért, hogy soha se kutasson férfiember az asszonyi személyi titka után.

Emma asszony is csúnyán félrevezette a szegény Gózon Sándort, mert tárcsán felhívott ismerőseinek sorba megmondotta, hogy ne jöjjenek el ma este, mert el van foglalva. Még Violának is átüzent, hogy a ma esti összejövetel elmarad.

Sajnálkozások között vették tudomásul, csak Asztalos, a fiatal hírlapíró mondotta:

— Már megint regényt ír? Mikor fog ezzel a kárhazatos rossz szokásával szakítani?

Emma belenevetett a telefonba:

— Maga most haragszik, mert ma este nem tudja elmondani, hogy húsz esztendővel fiatalabb vagyok,

mint a mult héten voltam. Haragszik és egy védtelen hölgyet lovagiatlanul sérteget. Lovagiatlanul és minden alpnélkül. Én ma este nem irok.

— Ugyan? Hát mit csinál?

— Operálok.

— Ne mondja.

— De mondom. A hályogot veszem le egy kedves barátomnak a lelkéről.

— Aki gyűlölni fogja magát emiatt.

— Mondja, visszatarthat ez egy lelkiismeretes orvost az operálástól?

— Mit tudom én? Nem vagyok orvos. Ami pedig az én lelkiismeretemet illeti... Hogyan is mondja Arany János: »Felől már alhatik kend, ihatik kend«... Egyebekben nem rontom magat tovább és sok szerencsét kívánok! És mégegyszer kérem, ne haragudjék...

Még egy telefon Gózon Sándorné öngyűlöletének, hogy okvetlen várják.

Aztán Emma leült az írógéphez, másfélóráig kopogtatott. Teljesen készen lehetett a témájával, mert megállás nélkül kattogott a gép, mint mikor az írónak nem kell törni a fejét, a téma teljesen formába öntve szalad ki lelkéből.

A vacsoráját szobájába hozatta, úgy látszik, nem akart senkivel sem találkozni, úgy készülődött erre a mai estére, mint egy párbajra.

Mint egy párbajra, hol nem neki, hanem az emberi méltányosságnak, igazságosságnak, nobilitásnak kell győzedelmeskedni.

Hiszen ő ezeknek a nevében vette fel a harcot.

Ha nem győzedelmeskednek, akkor az, aki vele szemben áll, egy olyan idegen, akivel nincs miért törődni, akinek sorsát el kell ejteni, mint-

ahogy elejti az ember a bizonyos fajsúlyon alul levő embereket. Ezekkel kár törődni. Olyan könnyűek, hogy mindig és minden körülmények között a víz felszínén maradnak.

Emma asztalán egy feketesasos empire óra áll. Minden órában eljáttsza »A grolsteini nagyhercegnő belépőjét«. Most éppen az esti kilenc óra tiszteletére játszotta el, mikor Flóra asszony kinyitotta az ajtót.

Szebb, bájosabb és üdőbb volt, mint valaha. Idegek a tegnapi nagy jelenet óta leszerelődtek, megnyugodtak. Az ura még a szokottnál is kedvesebb és figyelmesebb volt hozzá, most meg itt ez a meleg, meghitt, barátságos este, Emma asszonynál...

Mert egy kis nyugtalanság mégis gyötörte. Nem volt rossz, vagy keményszívű, csak túlon túl jól ment a dolga és kezdett felejteni dolgokat, melyekre kellemetlen volt visszaemlékezni.

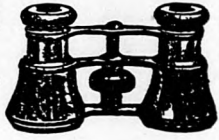
Most azonban akarva, nem akarva, sok minden eszébe jutott. És mentől alaposabb revízió alá vette a történeteket, annál nagyobb lett nyugtalansága. Hiszen természetesen, neki igaza van. Hogy is lehetne máshol az igazság, mint egy csinos babaarcú szőke asszonynál, akinek cégvezető az ura és Isten segítségével új esztendőre, mint aligazgatóné, már új névjegeket nyomathat.

Legújabb modellű metszett pohárkészlet

CALDERONI és TÁRSA**LÁTSZERÉSZEK**
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipesek. Fényképezési
készülékek és cikkek Barometerek, hőmérők.

De hát azért, ha mégis? ... Tévedés az ember sorsa. És azok a tévedések a legkellemetlenebbek, melyeknek árát másoknak kell kifizetni helyettünk. Gózon Sándorné szívét még nem keményítette meg a jómód és furcsa, ideges nyugtalanságot érzett, ha arra a Homoródról ideszakkadt fiatal leányra gondolt ...

De ha Emma asszony is elejti Violát, akkor ő nem volt igazságtalan. És erre a gondolatra könnyű lett a szíve, mint a gyermeké. Nem kell túlon túl haragudni a fiatal Flóra asszonyra. Komolyabb, öregebb emberekkel megessett, hogy vidám szívvel tudták fogadni felebarátjuk zuhanását, ha ez feltevéseik igazsága mellett bizonyított.

A fiatal asszonyka talán senkit nem becsült annyira a világon, mint Emmát. Nagy elégtételére szolgált, hogy az irónő ma este egyedül őt fogadja. Nem tenné, ha nem ismerné el az ő igazát.

Vagy talán azért hívja így magához, mert békíteni akarja? Flóra elhatározta, hogy nem lesz kérlelhetetlen. Alapjában véve egy pillanatig sem haragudott komolyan Violára, csak fájt neki, hogy ebben a kis körben, hol eddig ő volt a szép, a hódító asszony, Viola felé terelődik a figyelem. Egyik férfi a másik után bolondul érte, míg ő most...

Most sokáig nem lesz a szép Gózonné, mert a drága kis »idegen« kedvéért sok mindent meg kell tanulni, még azt is, hogy mint kell pár hónapig csúnyának lenni.

Hiszen a jó Isten látja, milyen szívesen vállal mindent, de az mégsem járja, hogy ez a szürkeszemű, koinoly leány addig learasson minden diadalt, minden hódolatot, mely a szépségnek és az ifjúságnak minden körben, minden relációban, még a legplatónikusabb baráti körben is, kijár.

Mindegy. Ha Emma asszony valami elfogadható békejavaslattal áll elő, ő nem lesz kérlelhetetlen.

Emma asszony azonban egészen másféle dologgal állt elő.

Meleg, nyári este volt és tea helyett fagyaltot hozott vendégének. Flóra lassan tördelte az ostyát, az irónő pedig így kezdte:

— Tudja, angyalom, mi a legfertemesebb szokás? Megkínozni a gyanútlan, törbe csalt vendéget. Én pedig ilyesmit fogok magával cselekedni.

— Ugyan? — nevetett Gózonné. — Hát lássuk, hol a kínpad?

— Mindjárt előkerül, angyalom, csak ...

Fölállt, az íróasztalához lépett, egy pár papírlappal jött vissza, aztán megint leült a nagy ripszkarosszékbe.

— Ma délután írtam ezt a kis dolgot. Magam sem vagyok tisztában vele. Néha van így az író dolgaival és csodálatosképpen éppen azokkal a dolgaival, melyeket legközelebb érez magához. Mondja, meghallgatná, mielőtt elküldöm valamerre?

Flóra egészen piros lett az örömtől.

— De hát ilyen megtiszteltetés? ... Csak nem tudom, méltó vagyok-e reá, meg tudom-e én ítélni? ...

Emma mosolygott.

— Nem a kritikáját kérem, angyalom. Ha ezt akarom, elég sok szakmabeli ember lődörög körülöttem, akik szíve-

sen kapnak az alkalmon, hogy néhány mázsás grombaságot vágjanak a fejemhez. Én csak azt szeretném tudni, milyen hatást tesz az intelligens, laikus hallgatóra ez a kis történet? Kíerzi-e belőle a művészi igazságot, mely még az élet igazságainál is fontosabb?

És mielőtt még Flóra felelhetett volna, olvasni kezdett:

— Ezt a témát, — kezdte Emma asszony az olvasást, — régen három felvonásos drámában, vagy egy hosszú regényben írták volna meg. Ha egy századbeli romantikus kapja kezébe, akkor: »A gépirónő és a vezérigazgató« címmel. Ha egy verista, akkor: »A leány, ki becsületéért életet vásárol.« Ha egy ifjúsági író, akkor »Az erény diadala.« Én pedig, ki sem romantikus, sem verista nem vagyok és jelenleg ifjúsági regényt sem fabrikálok, egyszerűen elmondom, hogy ...

* * *

... A fiatal leány becsöngetett a villa kapuján. A kapun nem volt név, de Budapesten mindenki tudta, hogy ott lakik Magyarország koronázatlan fejedelme.

A fiatal leány, ki most a villa kapujában állt, előbb a koronázatlan fejedelem bankjában volt. Ott azt hallotta, hogy a méltóságos úr gyöngélkedik és otthon maradt.

A leány csinos, szöke teremtés, mégegyszer felemelte kezét, hogy újra csöngessen. Finom, magas termetű, vékonycsontú, bájos arcélű teremtés. Rendes ruhában és becsülettel cipőben talán még szép is volna. Az ilyesmit nem lehet biztosan tudni. Csak az bizonyos, hogy akkor nem vibrálna a szeme, nem remegne a szája, nem volna ráncokba összehúzza fehér, tiszta, domború homloka. S nem volna puha gyerekes szája körül két kemény ránc. Ezen a két mély árkon futott le a fiatal teremtés ajkáról a mosoly valaha.

Bonaparte Napoleon jobban tisztában lehetett a stratégia törvényeivel, mint ez a kisleány, ki most újra meg újra megnyomta a csengőt. Ez a türelmetlen, lázas csengetés, a gyámoltalan, a nyomorult, a mélybe lebukott emberek bebocsátattási könyörgése. Aki tudja, hogy biztosan beeresztik, hogy helye van odabenn, az nem türelmetlen. Így az zörget, ki remeg, hogy a várakozási idő alatt leszereződik az energiája.

A kapus nem volt helyén és a kertész nyitotta ki az ajtót. A fiatal leány a bankigazgató nevét mondta és a kertész, ki részint jóindulatú ember volt, részint csak a sváb idiómát értette, egy napfényre tölt padra mutatott, hol egy plédekbe burkolt öreg úr ült, aztán nyugodtan tovább nyesegette a fikuszt.

A leány bámulva nézte az öregurat.

— Ez volna a bankigazgató? ... De hát a kertész csak ismeri a gazdáját.

A fiatal leány még mindig a tiszta arcú, szép, öreg urat nézte. Egész testében megremegett, maga sem tudta, mit csinál. Mikor a padhoz lépett, lehajolt és megcsókolta az öreg kezét. Azt még kevésbé sejtette, hogy ez a mozdul-

Virágos Budapest ~
Virágos Magyarország

Erkélyek, ablakok virágdíszítése. Alkalmi csokrok, koszorúk és esküvői díszítés. Kertépítés és átalakítás legszebben és legolcsóbban:

Kiss Béla és Társa mű- és kereskedelmi kertészet
Budapest, II., Hidegkúti-ut 3. üzlet: I., Krisztinákörút 111. új vásárcsarnok. — Telefon: 644-02.
Lapra hivatkozóknak kedvezmény!**LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)****VEGYTISZTÍTÓ-KELMEFESTŐ**
Gyár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

lat már bocsánatkérés volt. Bocsánatkérés a szándékért, mely idehozta.

Az öreg úr nagy, tiszta, kék, vidám gyermekszemével a fiatal gyermek mély, szomorú, megöregedett barna szempárjába nézett, aztán nyájasan mondta:

— Na, mi az, fiam?

A lány megremegett.

— Na hát üljön le, elférünk mi ketten ezen a nagy padon.

A fiatal leány azonban nem ült le, pedig már forgott körülötte a világ.

— Állást kérek. Kenyeret kell keresnem.

— Hm, — mondta az öreg.

A hang fanyar és kedvetlen, de a szeme, ez a nyolcvan-éves kék, nagy gyermekszem tovább mosolygott.

A lány pedig remegve, lázasan, szinte delíriumban beszélt, elmondva a legőcskébb, a legbanálisabb, legunalmasabb történetet. A történetet, melynek csak a nyomorult, gondtól, szenvedéstől korbácsolt szívek zakatolása ad új lírai kíséretet. Különb, hogy is lehetne, hogy ritkán bár, de néha-néha mégis meghallgatják őket.

— Az apám meghalt, az anyám beteg... én már nem bírom tovább... ha állást kapnék... akármilyen szerény fizetéssel... én azért... azért jöttem...

Hazudott, mint ahogy mindig hazudnak a szerencsétlen, nyomorult, földresújtott emberek. Nem állásért jött ő ma ide. Hiszen már egy féléve járja a kálváriát bankokba, gyárakba, szerkesztőségekbe, üzletekbe, ügyvédi irodákba, hol a nyolcvanpengős fizetése mellé még a becsületét is követelték.

A fiatal teremtetést most, szemtől-szembe állva az öreg úrral, halálos szégyen gyötörte. Állásról beszélt, meg beteg anyjáról, halott apjáról, könny nélkül tudta már a verset, mint ahogy a család és szédelőgök tudják. Szomorú véletlen, hogy ez a fiatal leány igazat mondott.

— De hát üljön le már, kisleány. Maga most azt hiszi, hogy a fiammal beszél. Sajnos, én csak a fiam apja vagyok. De hát...

A leány fakó arccal dadogta:

— Én próbáltam már a méltóságos úrhoz a bankba... nem eresztenek be.

Az öreg úr a fejét rázta:

— Igen. Nem eresztik be. Szegény fiának sok a dolga, gondja, baja. Pedig hát nagyon jó ember lenne, ha ráérne. Csakhogy nem ér rá.

És ahogy a fiát mentegette, még hozzáfűzte:

— Én is azért vagyok jóember, mert már semmi egyéb dolgom nincs a világban.

— Akkor hát, — mondta a leány és a hangja elfojtott. A szívére folyt könnyek fojtogatták...

— Akkor hát, — ismételte szórakozottan, elgondolkodva az öreg.

Aztán legyintett a kezével:

— Na, mindegy, meg fogjuk próbálni.

A lány megint megcsókolta az öreg úr kezét, de az mintha most bosszankodott volna:

— Hagyja kérem, igazán nem tudom, érdemes-e?...

A fiam úgy el van foglalva, annyian zaklatják. De most már menjen, fiam, ha itt meglátják, ki fog kapni. És félek, hogy én is.

Tréfásan beszélt, de komoly aggodalommal nézett körül.

A leány még keserűbb szívvel ment el, mint ahogy jött. Hiszen ez egy nyolcvanéves gyermek, aki fél, hogy összeszidják, mert szóba áll egy idegen emberrel, holott tudhatná, hogy ez illetlen, sőt néha veszedelmes dolog.

(Folytatjuk)

Vászon, fehérnemű, asztalnemű, ágynemű és kelengye, valamint a Fót-Ujfalusi hadirokkantak, özvegyek és árvákat foglalkoztató műhelyeinek készítményei u. m. szinpompás háziszöttek, festett magyar bútorok. — Ágynemű és női fehérnemű himzéseket hozott anyagra is vállalkunk gyönyörű kivitelben igen méltányos áron. — Minták megtekinthetők

TRIZNYAI, SZABÓ, TÖRÖK vászonkereskedőknél
Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 3

KÉZIMUNKA

Rovatvezető: Gottlieb Gyula kézimunkaspeciálista Budapest, IV., Régióposta-utca 10. Váci-utca sarokház. T.: Aut. 811-26.

Ovális miliő riselő kivitelben, 60/90 cm méretben,	
finom lenvászonra rajzolva.....	P 7.60
Ugyanaz lenbatsiztra rajzolva	« 10.—
Finom siffonbatsiztra rajzolva	« 4.—
Hozott anyagra rajzolva	« 1.20
Szúrt sablonja	« 2.—
Kézihímzés munkabére	« 22.—
Géphímzés munkabére	« 16.—

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Különleges ollózott stőr, magashímzéssel vegyítve.	
Az ollózott részek batsiztra, alap: tüll. Felső-rész és fodrok grenadínból készülnek.	
Előrajzolva, 1.50 m széles, 2.60 m hosszú, tüll- lel, grenadinnal és fodrokkal együtt	P 45.—
Teljesen készen, ugyanezen méretben	« 185.—
Szélesebb függőnyél több cakkot alkalmazunk.	

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítunk fel.

Különleges ollózott futó, tálalóra is alkalmas, madeira hímzéssel vegyítve, 1.30/42 cm méretben előrajzolva finom batsiztra, tülllel együtt ...	P 8.—
Hozott anyagra rajzolva	« 1.20
Szúrt sablonja	« 2.—
Teljesen készen	« 40.—

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Díványpárna, tüllhímzéssel, teljesen készen, 1.20 m hosszúságban	P 75.—
---	--------

Asztalterítő kevés madeira-hímzéssel, finom lenvászonra	
Hat személyes madeira, 1.60/1.80 cm nagyságban, 6 drb 30/30 cm csemegével, előrajzolva	P 44.—
Ugyanaz 9 személyes, 1.80/2.25 cm méretben, csemegével	« 56.—

Ugyanaz 12 személyes, 3.20/1.80 méretben, 12 szalvettával	« 66.—
Teljesen készen, 6 személyes	« 140.—
Teljesen készen, 9 személyes	« 160.—
Teljesen készen, 12 személyes	« 190.—
Hozott anyagra rajzolva, személyenként	« 1.—
Szúrt sablonja	« 4.—

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

3 zsebkendő, tüllbeszövés kivittel, előrajzolva tüllre, darabja hozzávaló batsizttal együtt..	P 1.—
Szúrt sablon darabja	« —.80

Utánvétes rendelésnél külön 80 fillér portót számítok.

Üzletem új címe: Régióposta-utca 10., Váci-utca sarokház. Telefon: Aut. 811-26

HÜTTL, BÁN és MIHALIK

PORCELLÁN ÉS ÜVEGÁRÚK

BUDAPEST, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

Állandó nagy raktár: porcellán és üvegből asztali készletek, háztartási edények és dísz tárgyak.

•• Kívánatra képes árjegyzékünket küldjük. ••

MIT FŐZZEK?

Október 11. Szombat. Gulyásleves, daramorzsza málnázzal, gyümölcs. **Vacsora.** Vagdalt libamell karfiolsalátával, sajt, gyümölcs.

Október 12. Vasárnap. Almaleves, karfiolfelújít, szardellás kappan burgonyasalátával, diótorta tejszínhabbal. **Vacsora.** Hideg sült salátával, vegyes sajt, gyümölcs.

Október 13. Hétfő. Húsleves reszelt tésztával, velőcsont, főtt hús pirított tarhonyával és kapormártással, alma pongyolában. **Vacsora.** Tejfőlös borjúszelet burgonyapürékörítéssel, gyümölcs.

Október 14. Kedd. Zöldségleves apró gerslivel, töltött paprika, mákospité. **Vacsora.** Libamáj pármézánssalátával (lásd szept. 20. sz. receptjét), céklával, sajt, vegyes kompót.

Október 15. Szerda. Pirított daraleves, pácolt őzgerinc zsemlyegombóccal, barna linciszelet. **Vacsora.** Debreceni tormával, vegyes sajt, gyümölcs.

Október 16. Csütörtök. Áttört bableves, sertésborda kirántva káposztafőzelékkel, leveles kifli barackzselé töltve. **Vacsora.** Tejfőles paprikáscsirke galuskával, gyümölcs.

Október 17. Péntek. Burgonyaleves, töltött hal, parajfőzelék, túrólepeny. **Vacsora.** Zöldséggúdding tükörtojással, sajt, gyümölcs.

Október 18. Szombat. Paradicsomleves, párolt felsál, kel-főzelék, almáresés. **Vacsora.** Friss kolbász sütte, szeletekbe sült burgonyakörítéssel, tormás cékla, gyümölcs.

Október 19. Vasárnap. Pulykaaprólékkeves sült borsóakkal, máj és zuza pirítva rizskörítéssel és uborkával, pulykasült franciasalátával, szerelmeslevél. **Vacsora.** Hideg sült vegyes kompóttal, sajt.

Október 20. Hétfő. Köménymagleves, Esterházy-rostélyos párolt káposztával, aranyhaluska borsadóval. **Vacsora.** Becsniált borjúhús pirított tarhonyakörítéssel.

Egyszerű étlap

Október 11. Szombat. Gulyásleves, daramorzsza tészel. **Vacsora.** Vagdalt peccenye karfiolsalátával, gyümölcs.

Október 12. Vasárnap. Almaleves, párolt libamell sült burgonyával, paprikasalátával, leveles vajaskifli tészel. **Vacsora.** Szalámi, hideg hús, vegyes sajt, gyümölcs.

Október 13. Hétfő. Húsleves reszelt tésztával, főtt hús párolt burgonyával és kapormártással. **Vacsora.** Pirított borjúmáj burgonyasalátával, gyümölcs.

Október 14. Kedd. Zöldségleves apró gerslivel, töltött paprika. **Vacsora.** Nyelvsajt ecettel és hagymával.

Október 15. Szerda. Pirított daraleves, burgonyametélt, gyümölcs. **Vacsora.** Savanyú túdó, délről maradt metélt, gyümölcs.

Október 16. Csütörtök. Áttört bableves, kirántott sertésborda, káposztafőzelék. **Vacsora.** Virsli tormával, gyümölcs.

Október 17. Péntek. Burgonyaleves, káposztás kocka. **Vacsora.** Rakottburgonya, tükörtojás, uborka, gyümölcs.

Október 18. Szombat. Paradicsomleves, párolt felsál, kel-főzelék, gyümölcs. **Vacsora.** Kávé, vajaskenyér, gyümölcs.

Október 19. Vasárnap. Karfiolleves, libapeccenye sült burgonyakörítéssel, káposztasaláta, almáspité. **Vacsora.** Hideg sült és libamáj, vegyes kompót.

Október 20. Hétfő. Libaaprólékkeves kockatésztával, főtt hús rizskörítéssel, paradicsommártással, gyümölcs. **Vacsora.** Paprikás burgonya kolbásszal, gyümölcs.

HÁZTARTÁS

Galambleves. Fialat galambból készítjük. A galambot, ha a nyakát kicsavartuk és a fejét eldobtuk, leforrázzuk, tollától megtisztítjuk, belső részét kivesszük és a máját, zuzáját a szárnya alá dugjuk s azután négybe vágjuk. Egy galambra háromnegyed liter vizet számítunk és főni tesszük. A vizet megsózzuk és rendes leveszöldséget adunk bele. Mikor a galamb húsa megpuhult, a levét leszűrjük és a húst ismét visszatesszük a levébe és jó keményre gyúrt tésztát főzünk bele. (Jó kemény tojásostésztát készítenk, hosszú, rudacsákra sodorjuk, babszem nagyságúra felvágjuk.)

Burgonyapudding. (Előétel.) Dörzsöljük el jól 12 deka írósvajat, 4 egész tojást, 4 tojássárgáját, egy negyed kg szitán áttört burgonyát, egy negyed kiló apróra vágott sonkát, keverjük jól össze és gözben, egy formában főzzük meg. Egy óra múlva borítsuk ki és forró írósvajjal és reszelt pármajssajttal hintsük meg és azonnal tálaljuk.

A Magyar Uriasszonyok
Lapja olvasóinak garancia
mellett ajánlja

Stauffer

világ márká
és pedig

**Dobozos Emmenthali
Block**

”
valamint a többi ismert márkák csak a
legfinomabb minőségben.

Iskolásgyermekek legégszesebb tápláléka
a Stauffer medve dobozos emmenthali!

Mindenütt kapható!

Borjúmell citrommal. A borjú mellett sós vízben főzzük meg puhára, azután hideg vízben mossuk meg. Készítsünk gyöngre rántást és eresszük fel huslével. A borjú mellét vágjuk fel vékony szeletekre és tegyük a felengedett rántásba, adjunk bele kevés vékonyra vágott citromhéjat, egy citromnak a levét, sót, néhány szem egész borsot s főzzük most már addig, míg a hús teljesen puha lesz.

Karfiolsaláta. Szép apró karfiolfejeket vesszünk, megmossuk és sós vízben megfőzzük. Mikor megpuhult, vegyük ki szitára, hogy a víz lecsorogjon, de ügyeljünk, hogy a karfiol egyben maradjon. Rakjuk tálra és az alábbi mártással öntsük le. Négy tojást főzünk meg keményre, a sárgáját törjük át szitán és két evőkanál olajjal keverjük el. Adjunk bele törött borsot, két kanál mustárt, egy kanál tejfölt, ízlés szerint ecettel savanyítsuk és tehetünk bele néhány szem kaprit. Ezeket keverjük össze és öntsük a karfiolra,

Tejfőlös peccenye hagymával. A szép felsálszeleteket megveregeltjük, megsózzuk és forró zsírban szép pirosra megsütjük. Míg a hús sül, az alatt vágunk sok hagymát karikára, pl. egy kg húshoz egy jó lányszer hagymát, megsózzuk és néhány percig a sóban hagyjuk. (A hagymát azért kell megsózni, mert csak így marad a hagyma ropogós.) Mikor a hús megsült, vegyük ki a zsírból és tegyük bele a hagymát és hintsük meg kevés törött borssal. A hagymát csak addig tartuk a zsírban, míg jól átforrósodik. Többször kavargatjuk meg, azután öntsünk rá 3-4 kanál tejfölt. A peccenyét tegyük a tál közepére és a hagymával körítsük.

Fogas majonéz mártással. A halat megtisztítva után sós vízben, melybe egy kevés ecetet is öntöttünk, vigyázva, hogy a hal egészben maradjon, megfőzzük. Hét tojássárgáját jól eldörzsölünk és 4 deci tejszínnel tűzre tesszük, folyton kavargatjuk, míg fel-forr. Adunk bele fél citrom levét, kevés sót, a halra ráöntjük és azonnal tálaljuk.

Körítés. Szárnyas májból vagdalék. A szárnyas zuzáját, máját vagdaljuk össze. Tegyük egy lábasba egy kanál zsírt és ha forró, a vagdalékokat tegyük bele. Sózzuk meg, adjunk bele egy késhegynyi borsot és egy kevés apróra vágott vöröshagymát is tegyük bele. Mindezeket jól keverjük el és pároljuk puhára, azután tegyük félre meleg helyre. Hagymás rizst adunk hozzá. A rizst tegyük egy tálra csinosan, koszoru alakban és a vagdalékokat halmozzuk a tetejére.

RECEPTEK

Sonkaskifli. 12 deka vaj, 18 deka liszt, kevés só, 1 tojás és 1—2 kanál tejfelből tésztát gyúrunk. Vékonyra kinyújtjuk, összehajtjuk, félórai pihentetés után ismét kinyújtjuk, kis kártyanagyságu darabokra felvágjuk, vagdalt sonkával megtöltjük, kiflialakúra formáljuk, tojással megkenjük és megsütjük.

Bogyay Mártonné

Átvont kifli. 14 deka magyorról, 21 deka lisztel, 2 szelet csokoládét 10 deka vajjal, 5 deka vaniliás cukorral és 2 tojássárgájával tésztává gyúrunk, apró kifliket formálunk belőle és megsütjük s ha kihült, csokoládémázzal bevonjuk.

Tomory Kálmánné

Almakrém. Középnagyságu jófajta almákat megsütünk. Két almához egy tojásfehérjét és két evőkanál porcukrot számítunk, összekeverjük. Előbb a tojást a cukorral jól elkeverjük, azután a szitán áttört sült almát adjuk hozzá és ezzel üvegtől egy óráig keverjük. Ha kész, üvegábra borítjuk és cukrozott gyümölcessel díszítjük.

Kovács Istvánné

Cseresznyelepény. 21 deka vajjal 21 deka cukorral habosra keverünk 14 deka mandulát, 8 tojássárgáját is keverjük hozzá, úgyszintén a 8 tojás kemény habját, 14 deka süteménymorzsal és 2 szelet reszelt csokoládét. A felét tegyük kikent és liszttel meghintett pléhre, hintsük meg cseresznyével, a másik felét tegyük rá és lassan süssük meg.

Koltay Sándorné

Kávépité. 14 deka cukrot, 16 deka lisztet, 21 deka vajjal és 4 tojássárgáját gyúrjunk össze, nyújtjuk ki vékonyra és félig süssük meg. Két deci jó erős feketekávéval 28 deka cukorral addig főzzük, míg jó sűrű lesz, akkor vegyük el a tűzről és keverjük tovább, míg teljesen kihül. 6—8 tojásfehérjéből verjünk kemény habot, keverjük hozzá a kihült sziruphoz, kenjük rá a félig kiszült tésztára, hintsük meg porcukorral és gyenge tűznél félóraig süssük.

Bittner Gézánné

Palaesinta. 8 deka vajjal, 10 deka cukrot 6 tojássárgájával habosra elkeverünk, adunk bele 3 evőkanál lisztet, kevés sót és félliter tejjel feleresztjük, hozzá tesszük a tojások kemény habját, palaesintasütőben vékonyra kisütjük, de csak az egyik oldalát, egymásra rakjuk, sütőben kissé átsütjük és végül vaniliás cukorral meghintjük.

Dr. Pintér Károlyné

**Legtinomabb uri és női szövet-
ujdonságok**

FISCHER ÉS KOHN
BUDAPEST, V., ERZSÉBET-TÉR 12
Kicsinybeni eladás en-gros áron
60 éves óráig
Legszolidabb kiszolgálás

Mogyorószület lekvárral töltve. Tizenegy tojásfehérjéből habot verünk, adunk bele 28 deka mogyorót és 56 deka porcukrot és tűzön addig főzzük, míg megfőg. Akkor vegyük le a tűzről, vegyítsünk közé egy kanál finom lisztet és az egész keveréket kenjük rá egy nagy tábla ostyára kisujnyi vastagon és sütőben szárítsuk meg. Ha jól megszáradt, vágjuk ketőbe és az ostyás felét baracklekvárral összeragasztva, a tetejét kenjük meg baracklekvárral és vágjuk fel hosszukás keskeny szeletekre, vonjuk be citromjéggel és sütőben szárítsuk meg.

Dr. Nagy Endréné

Tanácsot kérnek

Kérem kedves előfizetőársnőimet, szíveskedjenek lapunk útján megismertetni jó és olcsó májpástétomrecepttel, úgyszintén jó keksz- és sósperce-receptekkel is. Ki tudna felvilágosítást adni továbbá világos és sötét fényezett bútornak tisztításáról, hogy a fényének ne árton.

Szíves válaszukat előre is köszöni

»Gyógyszerészné«

Kedves olvasótársnőimemet kérem, ki tudna ajánlani naturalista hegedűtanítót, ki középiskolás fiamat népdalokra tanítaná. Szíves fáradozásukért hálás

»K. Gy.-né«

Kérem kedves olvasótársnőimemet az alábbi dal teljes szövegét szíveskedjenek lapunk útján közölni: »Fakó lovam lábanyomát kilenc esendőr meg nyole pandur járj...« Viszont szolgálatakrész

»Margareta«

Üzenetek

Előfizetőink illusztris gárdájából kaptuk az alábbi levelet: »Kedves Főszerkesztő Uram! Vannak események, amiknek szele még a csendes meditáció mindentől megvédő köpenyén is keresztül fújhat. Ilyeténképpen csapott át rajtam az egyik lap által nyújtott azon szenzációs lehetőség, hogy egyszerű előfizetés és némi kis szerencse árán egy rózsadombi villa stílzált fedele alatt magam is szerény hajlékot találhatok. Erre már úgy érzem, mégis csak ki kell lépni az előfizetők sorából és el kell mondani:

Építsünk mi is!

Hűségből és ragaszkodásból rakjunk még erősebb várat a Magyar Uriasszonyok Lapja főszerkesztője és gárdája köré, hogy ez a lap továbbra is olyan intimus, tiszta és deris léleketthona maradjon azoknak, kiket idáig tábórában egyesített s akiket, — reméljük, mindig nagyobb számmal — a jövőben is egyesíteni fog!

Igaz nagyrabecsüléssel

Bálint Lajosné.

Vajjon szabad-e nekünk e levélhez kommentárt fűzni, mely fenköltten ideális rajongással tervezte kiépíteni lapunk köré a szeretet minden veszéllyel szemben ellentálló hatalmas védőbástyáját, hogy biztosítsa azoknak munkáját, akik a Magyar Uriasszonyok Lapját évről-évre tökéletesebbé, művésziébbé formálják? És vajjon a hírek van-e akkora ereje, hogy a mi olvasóink lelkét megérinthesse és vajjon megingathatná-e egy ilyen ajándékkal való csábítgatás, melytől a levél költői lelkű írója félt és percer sem gondolkozva, sietett a szeretet védő szárnyát kiterjeszteni a M. U. L. szerkesztősége és egész gárdája fölé? A nagy vehemenciával induló viharok közepette is felemelt fejfel tántoríthatatlan öntudatos akarattal áll őrt a M. U. L. szerkesztősége és minden egyes munkatársa, mert érezzük, hogy ebben a levélben nemcsak egy drága asszonyi szív, hanem összes olvasóink szíve az együttérzők szeretetével dobant felénk és önként sorakozik mellénk őrtállásra. Mi minden évben csak egy szerény kis kézimunkaajándékkal állítottunk emléket olvasóink otthonába, hogy munkánkat kísérő szeretetükért minden egyes előfizetőnknek külön-külön ily módon is eljuttassuk halánk szemléhető jelét. És minden egyes ajándékunk emlékeztette előfizetőinket arra a munkára, mellyel üres óráikat igyekeztünk megszépíteni. Hisszük, hogy elértük célunkat és többet nyújtottunk a szerencsére való idegőrlő várakozásnál. Soha nem számoltunk be nyilvánosan az elmúlt hat karácsony alkalmával szegény erdélyi testvéreinket támogató tetemes összegű pénz-, élelem- és ruhaadományainkról. Nem harsonáztuk tele a világot azokkal a nagyobb összegű segélyekkel sem, melyeket nyomortól marcangolt, beteg, otthonatlanoknak juttattunk, mert úgy diktálja érzésünk, hogy felesleges filléreinkkel kötelességünk segíteni szenvedő embertársainkon. Segíteni úgy, hogy visszaadjuk az emberkehez való hitet és úgy emelni fel, hogy ne érezzék megalázottnak, koldusnak magukat. Erről a programunkról most nem beszámolni akarunk, hanem csak azért nyitottuk ki lelkünk ezen legtökösabb ajtaját, hogy olvasóink e bepillantás által fogalmat nyerjenek, miért nem tehetünk mi ezután sem igéretet erőnket meghaladó dolgok ajándékozására. Így állunk rendű-

Állandó

SZABÁSZATI TANFOLYAMOK

legújabb módszer szerint

WAGNER

szabászati és varróiskola

I., Alkotás-utca 13. Tel: Aut. 571-68.

letlen nyugalommal azon a poszton, hova olvasóink szeretete állított és amely örhelyünket most az eltántoríthatatlan hűség védelmi bástyájával veszi körül a felénk áradó szeretet. Szívünk megilletődött hálájával és munkánkba vetett hitünk magasatos tudatában szeretettel köszöntjük a hűség és szeretet fundamentumának első építőt és az utána következőket egyen-egyenként és azzal az ígérettel várjuk, hogy a Magyar Uriasszonyok Lapja illusztris olvasótáborához a jövőben is méltó lesz.

Szíves üdvözléssel *Főszerkesztő.*

„15 év“. Nagyságos Asszonyom, a házasság rejtelmek között a lehető legtisztábban és elfogulatlanul gondolkodó is eltévedhet. Az ember komplikált lelki konstrukciója nem egyszer megoldhatatlannak látszó feladat elé állítja a legélesebb megfigyelőt is és a problémák rengetegében eligazodni, megtalálni a helyes ösvényt, sokkal mélyebb és behatóbb studiumot igényel. A homályba borult életek között nem elegendő, ha a lelkiismeretünket nevezzük ki vezetőül, mert a szívek perében nélkülözhetetlenül szükség van egy szerető szívre, amely a hozzá folyamodók fellebbezéseiben nemcsak igazságosan, de megértően tudjon dönteni. És hány-szor előfordul, hogy mindkét panaszos félnek egyformán igaza van. Hol van az az emberi tárgyilagosság és elfogulatlanság, mely a teljes igazságot eltalálja? Úgy érzem, mintha a gondolatnál megtorpanna igazságkeresésünk a Nagyságos Asszonyom által elpanaszolt kérdésben. Egy olyan problémával állok szemben, ahol nem mutatható ki a férj szándékos hidegsége, mert tizenöt év oly hosszú idő, hogy ezalatt lehetetlen lett volna meg nem felejtkeznie magáról és ha csak egyetlen alkalommal is, levetnie a ridegség és hidegség álarcát. Ezért mondtam, hogy mielőtt ráolvassam a szándékos-ságot, meg kell állni az ítélet előtt, mert határozott meggyőződés, hogy modora, zárkózottsága, hidegsége veleszületett, amelyet semmiféle erőszakkal, vagy szép szóval nem lehet átvezényelni azon fajta emberek közé, akik mindig mosolygósak, símák, kedvesek és hízlegők. De azon sem csodálkozom, hogy Nagyságos Asszonyom az elmúlt tizenöt év dacára frissen őrzi lelkében e sebet, melyet nem tudott az idő beheggeszteni, mert a nő végtelemül finom, szenzibilis lény, nem nélkülözheti a szeretet gyöngéd megnyilvánulását, nem nélkülözheti a simogatást, a becézést, a lélek melegségét.

Mintahogy minden teremtménynek szüksége van a nap éltető sugarára, kivétel nélkül minden nő életében a nap sugarának életet adó elixírjét jelenti annak szeretete, akühez az egész élete hozzá van forrva. Ha elzárják tőle a nap sugarát, ha sohasem várhatja, hogy egy gondolat simogatva hajoljon föléje, meghasonlás, kételkedés lesz úrrá lelkén és ajkáról napról-napra mind több mosoly kopik le. Hibás-e az a másik fél azért, hogy szeretetének, melyben nem kételkedtünk, mivel csalhatatlan bizonyítékok tanúskodnak mellette, nem tudja külsőségekben jelét adni? Nagyságos Asszony is meggyőződött róla, hogy férje ismerősei és hozzátartozói előtt, mikor Ön nem volt jelen, a feleségek legérdemesebbikének és az összes asszonyok között a legjobbnak, legértékesebbnek nyilvánította. Vajjon nem a legpáratlanabb szeretet közé sorozhatjuk-e ezt a szeretetet, mely bár szemtől-szembe nem tudja jelét adni, nem mutatja meg magát, azonban gondoskodása, családjáért való munkálkodása annál frenetikusabb hangon tolmácsolja, ami után vágyik, Nagyságos Asszonyom. Vannak olyan különös lelki berendezkedésű emberek, akik szeretetüknek jelét soha nem adják, azonban azokért, akiket szeretnek, minden áldozatra képesek és gondolkozás, habozás nélkül életüket is feláldozzák értük. Az ilyen túlságosan érzékeny lelkű emberek más elbírálás alá tartoznak és náluk ne is keressük a szeretet külső megnyilvánulásait, hanem a belső momentumokat vegyük figyelembe és azok után igazodjunk, mert nem tagadhatjuk, hogy e látszólagos szeretetlenség, ridegség és hidegség mögött a legtisztább, odaadó, változatlan szeretet rugó láthatatlanul működnek. Hogyan lehetne a simogatáshoz nem szokott kezeket rászoktatni, ránevelni a simogatásra, hogyan lehetne a becéző, kedveskedő, hízlegő szavakat soha ki nem ejtő ajkat megtanítani, hogy becézni, hízelegni, kedveskedni tudjon: olyan kívánság, mintha azt akarnók, hogy a sasok gerlék módjára turbékoljanak. Pedig a sasok is szeretnek, de másként és talán változatlanabban és kitartóbban, mint a szerelem hangos kis hirtetői. Nagyságos Asszonyomnak nem üzenhetek mást, minthogy legyen továbbra is megértő, szeretetet adó és mint aki biztos férje szeretetében: derűs, mosolygó. Ha két ember egy egész életen át egymásért és egymás mellett küzd, gondolkozásukban, szokásaikban egymáshoz hasonulnak és külsőségekben is feltétlenül észlelhető hatással vannak egymásra. Ebben az akaratunkívüli hatásban bízom és abban, hogy Nagyságos Asszonyom minden idegszálával feloldani törekszik a látszó-

lagos hidegség jégpáncélját és lelki közösségükből kihajthat még az élet tropikus virága. Nem szabad elmélyíteni ezt a lelki krízissé fajult problémát, mert az összesűrűsödött kételkedő gondolatok szétvethetik tizenöt évi szeretetből felépült otthonukat. Meg kellett látnod a szeretet után sóvárgó szív lázadó gondolatát és kérem, mielőtt tetőfokra érne a ki nem mondott panaszos vád, egy bátor, öntudatos mozdulattal fordítson egyet a kormánykeréken és vezesse mindkettőjük életét át arra a kívánt mosolygós, símá, derűs, széles útra, amelyre feltétlenül ki kell jussanak a mostani szűk, homályos ösvényről, mert akit úgy szeretnek, becsülnék és minden más asszony fölébe helyeznek, mint Nagyságos Asszonyt, annak az asszonynak az akarata, óhaj-tása kell hogy teljesüljön. Csak akar-nia kell. És kell tudnia mosolyogni és jókedvűnek lenni akkor is, ha a varázslat nyomán nem mindjárt két életre az elképzelt és minden tekintetben tökéletes férj. Sok új történik a nap alatt s ha ez a szüntelenül várt és mégis váratlan fordulat bekövetkezik életében, kérem, bocsásson meg férjének és rajta keresztül a többi rideg, finomságok iránt érzéketlen férfinak is, akik, higgye el, nem is tudják, hogy szomorúságot, szenvedést okoznak.

Szív. üdv. Szerk.

»Falusi szőkeasszony« jeligére szeretettel küldöm a kért dal szövegét. «Hogyha látsz is nap-nap után . . .»

Elmegyek én nonsokára, nem fogok a házad előtt járni.

Nem fogok a kis kapuban az estéli harangszóra várni.

Úgy elmegyek, ahogy jöttem, búcsú nélkül szép csendesen.

Nem hullatok könnyeket,

Hisz az őszi szellő is csak Elsodorja a lehulló levelet.

Hogyha látsz is nap-nap után órák hosszú házad előtt járni,

Hogyha látod halvány arcod napról-napra halványabbra válni,

Ha könnyet látsz a szemembe, ne kérdezd, hogy mi a bajom,

Hogy az oka mi lehet,

Hisz az ember néha-néha Megsiratja a lehulló levelet.

»Mezei virág«

»Egy kétségbeesett asszony«. Rokonom visszeres lábait injekcióval sikerrel kezelte dr. Bara Béla orvos, Budapest, IV., Harisköz 1. Szív. üdv. H. S.

Gyomorégést azonnal, savtullengést

rövidesen megszűntet Cigetek „ISTVÁN“ sóskarbor-natúmos jódos forrásviz. — Kapható mindenütt. Vezérképviselet: V., Sas-utca 29. Telefon 120—20

SZŐRMEBUNDÁK

nagy választékban és mérték után készpénzárban, részletre legolcsóbban
HOFFER PONGRÁC
 képestett szőcmester, IV., Eskü-út 6.
 (Klotild-palota) Telefon: Aut. 875-62.

»Catherine — Courtrai«. Nagyon köszönjük a messzi idegenből küldött kedves sorait. Boldog vagyok, hogy oda tudom varázsolni Magához a mi nagyon szeretett hazánk szomorú szépségét és arra az időre, míg lapunkon keresztül hazaszámnyal a lelke, ott az idegenben itthon érzi magát. Így könnyebb lesz megküzdnie a tanulás sok szorgalmat és odaadást kívánó feladataival.

Kitartást kívánok az egész éven át és sokszor szívélyesen üdvözlöm. Szerk.

»Kis öreg« jelíggel analízálásra küldött irások beküldőjét kérjük, szíveskedjék írásoként P 2.—értékű postabélyeget küldeni. Korábbi lapjainkban tájékoztattuk olvasóinkat, hogy grafológia céljából küldendő irásokhoz P 2.—postabélyeg csatolandó.

Szív. üdv. Szerk.

»Sada.« A Vagyonmentő címe: IX., Kinizsi-u. 2. Üdv. Szerk.

Beküldött zeneművekre üzenetek. »V. L.« Amióta nem láttalak... Hányszor elnéztük... »F. I.« Szerettek... Szeretek egy barna kislányt... »N. Sz. M.« Székelyföldön... »K. A. Gy.« Hallgató nóta című zeneműveket közlésre nem találtuk megfelelőeknek. Zeneművek kéziratát sem küldjük vissza. Üdv. Szerk.

»Németh Ilus« részére küldöm a kért dal szövegét. A kérdés nem volt helyesen feltéve, mert a következő szöveg a helyes:

Befújta az utat a hó
Céltalanul fut a fakó,
Kieresztve kantárszára,
Búbánatos a gazdája.
Betyár gyerek ül a lovon,
Fel-felsőhajt olykor-olykor:
Hogy így megcsalt, soh'sem hittem,
Büntesse meg az Uristen!

E nóta még gyermekkoromban jött divatba, a mult század hetvenes-nyolcvanas éveiben. »Egy öreg bácsi olvasó«

»Napsugár kisasszonynak« szeretettel küldöm a kért dal szövegét:

Megfogadtam az Istennek, nem foglak én soha visszahívni.
Nem fogom a két szememet Temiattad örökre kisméni.

Van még szebb is, van még jobb is,
Csinosabb is, kedvesebb is nálad,
Ki ölelne, ki szeretne,
Feledtetné a te csókos szádát.

De amikor elpihenek s rám talál a csalogató álom,
Magamat én sehol máshol
Csak ölelő két karodban látom.

Ki ölel úgy, ki szeret úgy,
Pirosra úgy ki csókolja a számat?
Felébredek könnyes vágygal
S élszrom, hogy meghalok utadnak.

A szövegét írta: Nyitray Eta, zenéjét szerezte: Várady Aladár.

Dr. Tusnovitsné és Schwitzler Pepus

Olvasóink kívánságára a Juno kozmetikai intézettel (Budapest, VI., Teréz-körút 15, I. em.) az ősz folyamára újabb ajándékozási akciót létesítettünk, amennyiben nevezett kozmetikai intézet előfizetőink részére egy teljesen díjmentes kezelést és tanácsot ad. Kérjük ezen ajándékunkat bizalommal igénybe venni és bármely kozmetikai kérdésben a Juno kozmetikai intézethez fordulni. Tisztelettel a Szerkesztőség

»S. M.« Csatából jöttem és Az első csókok című költeményei nem váltak be. Üdv. Szerk.

»Árvácska.« Az első szárnypróbálgatások nehézségeivel nem tud megküzdni. Ezek azok a kedves, üde apróságok, melyekben több a mesterkéletlen érzés, mint a költészet. Ön épp ezért nem látja a hibákat. E szigorú kritikának azonban nem célja, hogy eltérítse a versrástól, ellenkezőleg, olvasson mentől több jó költeményt, hogy önkritikáját fejlessze, hogy ön maga is felismerje a hibákat.

Szív. üdv. Szerk.

»Gyógyszerésznő.« A szárnyasok megjelölésére legjobban bevált a színes celluloid lábgyűrű, mely nem drága, viszont nagyon jól megkülönböztethető az így megjelölt állatok. Ha levágásra kerül közülük, ismét fel lehet használni másakra ezt a gyűrűt. Bármely festék idővel lekopik és kár a természetes színtől megfosztani. Ezen gyűrűk megrendelhetők Redő J. celluloidárugyárában, Budapesten, VIII., Sárkány-u. 5. Üdvözléssel P.-né, Budapest.

PERZSASSZONYEGEK! Csak magánosoknak. Szív-utca 3. II. 16. Délután 2-5-ig. Ebédlők, összekötők, válogatott, finom minőségűek, jutányosan kaphatók.

Örömmel jelentjük be kedves előfizetőinknek, hogy november hó 20-tól kezdődően egy újabb, nélkülözhetetlen kézimunkamelléklettel gazdagítjuk lapunkat. Ezen kézimunkamellékletünk szűrt sablonból áll, amely különféle hímzéssel készíthető mintákat fogja tartalmazni. Móját fogjuk ejteni, hogy előfizetőink kívánságát a lehetőség határai között megvalósítsuk és szűrt sablonban is azt adjuk, ami otthonuk szükségletét kielégíti. Legközelebbi szűrt sablonmintánk tartalmazni fog egy kis párna felerész nagyságú rajzát, kombinédiszítést, zsebkendősarokrajzot, monogramokat. (Ezen sablonnal megspórolhatják előfizetőink az előnyomás költségeit, mert a sablont ráhelyezik a vászonra, kék ultamarin festékkel, mely a legkisebb üzletben is kapható, az átszűrt részt bedörzsölik, utána a papírlapot óvatosan felveszik és parfümpermetezőbe öntött szeszszel bepermetezik, azután megszáritják és a rajz hímzésre tisztán áll előttük.)

FIGYELMEZTETÉS!
A hírneves Parádi gyógyvíz mellett forgalomban van a legkiválóbb gyógyhatású

Parádi „ARSEN“
igen erős arsen- és vastartalmú gyógyforrás.
Kütnő hatású vérszegénységnél, az összes női bajoknál (hószám ren-i-elleneség, erős vérzések stb.) és bármindő bőrbetegség esetében.
Parádi „Arsen“ év alatt minden gyógytárbánapható. Vezérképvisele: Asványvíz Kereskedelmi R-T. Budapest, VI, Király-utca 12. Telefon: Automata 194-94.

Hogy ezen újabb kézimunkamellékletet sikerült megvalósítanunk, ezután lapunk minden számához adunk mellékletet és pedig az elseji számhoz négy oldal színes divatmellékletet, a 10-i számhoz rece, vagy horgolásra alkalmas 8 oldal kézimunkamellékletet, a 20-i számhoz egyik hónapban két oldal szűrt sablon mellékletet, a másik hónap 20-án színes kézimunkamellékletet. Ily módon november hó elsejétől kezdődően már minden számunk tartalmazni fog egy értékes divat vagy kézimunkamellékletet is.

Reméljük, hogy kedves előfizetőink ezen újabb mellékletünkkel lehetővé tesszük, hogy felesleges batizst-, vagy vászondarabjaikat otthon kézimunkává feldolgozzák, mert ezen szűrt sablonokkal tálcakendőket, terítőcskéket, zsebkendőket, szekrényesikokat stb. stb. minden kiadás nélkül, tisztán csak a megmaradt anyag felhasználásával izlése, szép kézimunkákat varázsolhatnak elő.

Kérjük kedves előfizetőinket, fogadják legújabb ajándékunkat is szeretettel és hívják fel ismerőseik figyelmét ezen újabb kézimunka-mellékletünkre is.

Teljes tisztelettel a Szerkesztőség

»Egy kétségbeesett asszony.« Visszeres lábamat szép sikerrel operálta dr. Hortobágyi Béla sebész főorvos. Címe: VIII., Mária-u. 23. Rendel 3—5 között. Kétségbeesésre nincs oka, a műtét nem fájdalmas és hamar gyógyul.

»Egy boldog asszony«

»Rossz gazdasági helyzet.« Aláírás, illetve névtelenül küldött leveleket nem vehetünk figyelembe. Ha valaki állást keres, saját érdeke, hogy a nevét ne titkolja el és teljes címét megadja.

Szerk.

»Nyugdíjas tanító.« Tüdőszanatóriumi beutalás végett szíveskedjék a Közzolgálati Alkalmazottak Nemzeti Szövetségéhez fordulni (V., Kossuth Lajos-tér 11. sz.) Szív. üdv. Szerk.

»Illik, nem illik?« Minden aggodalom nélkül elfogadhatják fiatalember ismerősüktől a felajánlott futballmeccsre szóló jegyet. Nem, ennyire még sem kell skrupulózusnak lenniök. Vannak még korrekt emberek, akik melléggondolat nélkül is gavallérok. Fogadják csak el a jegyeket és élvezzék a futballsport irgalmas mérközését.

»K. Herminké«-nek szívesen küldöm a kért nóták közül az egyiket: »Mért szeretem úgy?« címűt:
»Lágy valcer hullámozott a zongorán
Szívemnek húrja szól a vágy dalán.
Álom az egész, hogy Ön, meg én,
Csókra talált, nyár idején.

Refr.

Mért szeretem úgy?
Hisz a szíve másra vár.
Mért szeretem úgy?
Hisz a szívem árva már.
Elrepült a csók, suhanón tovaszáll,
Hova tűnt a ragyogó csoda nyár?
Mért szeretem úgy?
Hisz a szíve másra vár,
Mért epedek úgy?
Sohse volt enyém talán.
Széles a világ, s a nyomát keresem,
De reám borul a vágy, mért szeretem?

Hallom, hogy készül már az esküvő
S remélem nem lesz majd ott feltűnő
Egy kicsi levél, nem érti más,
Egy keserű végbücsűz.

Refr.

Mért szeretem úgy?
Szív. üdv. Fodor Zoli, Kecskemét.

»H. Flóra«-nak küldöm »Halovány őszi rózsá« c. tangó szövegét. Szövegét Illiczy L., zenéjét Vértés írta.
»De szomorú, ha nyár után
Sárga levél zizeg a fán.
A fülemből az őszi szél
Édes emlékekről mesél.
Kis szobámban minden olyan kihalt,
rideg,

Talál-e egy hű szívet?
Felnyitom a vén zongorát
S eljátszom bús szívem dalát.

Refr.

Halovány őszi rózsá, mondd el, hogy
imádom én,
Halovány őszi rózsá mért nem jön sohse
felém.

Mondd el, hogy rab vagyok,
Mondd el, hogy meghalok,
Ha mást szeret.
Halovány őszi rózsá, gyógyítsd meg a
szívemet...

Majd ha megint eljő a nyár,
A boldogság reánk talál.
Visszahozza egy perc alatt
Mindazt, ami úgy elszaladt.
Virág nyílik a szobámnak kisablakán,
Eljön megint a kisbabám.
Eltűnik majd a fájdalom
És vidám lesz a búsdalom.

Refr.

Halovány őszi rózsá, mondd el, hogy
imádom én...

»Egy kétségbeesett asszony«. Sietek megnyugtani Önt. Én is operáltattam visszeres lábam és nagyszerűen sikerült. Az operációt a Rókus sebészeti osztályán Forin Győző doktor úr végezte, azonban ez igen egyszerű operáció, minden beszérvoroshoz bízalommal lehet. Ha bővebb információt kíván, szívesen segítségére állok. Cím kiadóban megtudható.

A. Berta, Budapest.

»21 és 24 Arad.« A legvidámabb naivitás nevetett szemeim közé, amint komolykodó sorait olvastam, hogy igaz-e, hogy huszonegy és huszonnyéves fiatalember nem köthet házasságot, mert a leendő gyerekek szellemileg fejletlenek lennének. Nem vagyok orvos, afelől azonban egészen bizonyosan megnyugtathatom, hogyha önök mindketten szervezetenként elég erősek, nem kell tartaniok azon aggodalomtól, hogy házasságukból abnormalis gyermekek születnének, de szeretném, hogy megzavart lelki egyensúlyuk teljesen helyreálljon s ezért azt ajánlom, hogy mindketten vizsgáltsák meg magukat orvossal és kérjék ki köteendő házasságukra vonatkozólag tanácsát. Abban aztán, amit az orvos mondani fog, nyugodt lelkiismerettel megbízhatnak. Házasságukat, úgy sejtem, olyan jelentéktelen okokból ellenzik, hogy azzal nem mernek előhozakodni és ezért találták ki a diplomatikusan jóakarató nagybácsik és nagynénik ezt az ijesztő rémet, mely minden lelkiismeretes embert meg kell döbbsen. Mit szólna ehhez a nagybácsi-teóriához a kínai nemzet, ahol már 14—16 éves korban összeházasodnak és ahol semmivel sem több a szellemileg degenerált ember, mint az európai országokban. Tudunk azonban olyan szomorú esetekről, ahol mindkét fél egészséges és mégis gyöngye, minden tekintetben fejletlen gyermekük születik. Ez az eset azonban csak elszórtan, nagyon ritkán fordul elő és minthogy a Mindenható kifürkészhetetlen intézkedéseibe ember szeme bele nem láthat, úgy kell fogadni, mint az Ő megváltoztathatatlan akaratát s emiatt sem zúgolodni, sem szomorkodni nem szabad. Nálunk a korai házasságnak egyedül csak anyagi akadály lehet s ha esetleg ez az ok bujál a háttérben, mindenesetre megfontolandó és várhatnák néhány évig egymásra. Ez a kis türelmi próba nem árt hat szerelmüknek. Szív. üdv. Szerk.

»Földbirtokos neje«. Főzőtanfolyamot időnként rendezni szokott a Katholikus Háziasszonyok Szövetsége, Budapest, VIII., Mária-u. 7. Méltóztassék bővebb felvilágosításokért e megadott címre írni.
Szerk.

ONDULÁTOR - FÉSÜVEL

(világszab.) meg lehet takarítani a drága ondulást, mert ezzel fésűlköve a haj természetes hullámosságot kap. Praktikus örökös használat, Ara a pénz beküldésénél: P 3.20, utánvét nélkül a portó külön.

„Ondulátor“ képv. Jankovich J. Bpest, VI., Vilmos császár-ut 15. E. félemelet.

A sok kedves levél közül szeretettel örizzük meg az alábbi sorokat:

»Kedvet Főszerkesztő Ur! Hosszabb távollét után hazaérkezve, végtelenül kellemes meglepetésként várt reám az én drága lapom szép ajándéka. Minden egyéb elintézendő ügyem előtt sietek Önnek köszönetet mondani nemcsak a kedves ajándékért, hanem mindazért a jóért, szépért, nívós irodalomért, amit az Ön lapja nyújtott nekem eddig és amit ezután nyújtani fog. Érdekes, véletlenül bukkantam a M. U. L.-ra egy évvel ezelőtt s már az első szám áttekintése után megállapítottam, hogy ez az a magyar lap, mely eddig hiányzott nekem s amely kultúrigenyeimet a legtökéletesebben kielégíti. Azóta számról-számrá emelkedett a színvonal s most már elmondhatjuk, hogy tökéletes és a legkényesebb igényt is kielégíti. A M. U. L. mindent egyesít magában és minden számát őszinte örömmel várom, mint egy hön vagyott jóbarátot. A M. U. L. a legjobb külföldi lapokkal felveheti a versenyt.

Fogadja egyik előfizetője és hűségese pártolója szerény elismerését.

Szívélyes üdvözléttel

Özv. ifj. Papp Rezsőné, ny. főtanácsosné

»Kedves Főszerkesztő Ur! Kellemes meglepetésben részesített kedves és szép ajándékukkal. Fogadja kérem ezért hálás köszönetemet. Igazán őszinte örömet szerzett a szép kézimunkával, melynek nemcsak a mintája finom, hanem az anyaga is. Kedves lapjukra a jövőben is szívesen fizetek elő, mert a Magyar Uriasszonyok Lapja oly magas nívójú lap, amelynek olvasása mindenkinek élvezetet nyújt.

Szívélyes üdvözléttel

Dr. Turv Sándor Kornélné,
egyetemi professzor neje

»Csömödéri szőke-barna kislánynak.« küldöm a kért nóta szövegét:

»Zúg a vihar, jajgat a szél, kergeti a fellegel,
De még nagyobb bánat dülja az én szegény árva szívemet.
Seperje el ez a vihar, seperje el a világot örökre,
Ugyis minden boldogságom, reménységem Régen el van temelve.

Temetőben van egy új sír
Rajt egy virágkoszorú.
Mellette egy barna kislány
Jaj de nagyon szomorú,
Ne sírj, ne sírj barna kislány,
Töröld le a könnyedet,
Hisz jól tudod,
Hogy a sírból visszajönni nem lehet.
Üdv. »Mária« és »Erzsébet asszony«, »Margarett«.

»Tiszai nótakedvelő«-nek szeretettel küldöm a kért nóta szövegét:

»Amikor a Tisza víze kivirágzik,
Millió kis lepke színe felett játszik,
Egy sem él addig, míg elolvások százig,
Temető a Tisza, mikor kivirágzik.

A te szerelmed is ilyen kérész-élet,
Alig hogy születik, máris semmivé lesz.
De az én két szemem sűrű könnybe ázik,
S úgy várom a Tiszát, hogy majd kivirágzik.»

»Egy pusztai szép asszony«-nak.

»Késő este ezer csillag az égen,
Nekem is van odafenn egy az égen.
Fáj a szívem, majd megszakad,
Szeretnélek, de nem szabad
Édes, kedves kisangyalom, Tégedet.

Ha az Isten nem egymásnak teremtett,
Miért is adott a szívünkbe szeretmet,
Jobb lett volna messze-távol
Hírt sem hallani egymásról
Édes, kedves kisangyalom felőled.»

Szív. üdv. K. Herminke.

Kottája beszerezhető: Nádor Kálmán zeneműkereskedésében, IV., Károly király-ut 8. Szív. üdv. K. Herminke.

Grafológia

iránt érdeklődő kedves olvasóinkat tisztelettel értesítjük, hogy a nagy számban érkezett és elemzésre váró levelekre való tekintettel a rovat vezetője, akinek idejét teljes mértékben lefoglalja az elemzés és megválaszolás, a jövőben csak azoknak állhat rendelkezésükre, akik a levélhez 2 P értékű postabélyeget csatolnak.

Mária. (A »Ne sírj kislány« kezdetű dal leírója.) Külső benyomásokra, hangulatokra élesen reagáló kedély. Túlságosan őszinte, nem kritizáló elme, hajlamos a babonára, az álmoknak nagy jelentőséget tulajdonít. Híszékesége már nem egyszer okozott csalódást. Szereti a jó könyveket, a vidám társaságot és különösen a sportokat. Kielégítetlen vágyak kínozzák. Szeszélyes és kapkodó. Jóhiszeműségével egyszer súlyosan visszaélték.

»Azon az éjjelen...« Energikus, olykor élesszavú, az emberek érzékenységgel nem sokat törődő. Emiatt ellenséget is vannak. Önzése csupán látszólagos; saját érdekeit nem védi nagyobb szívóssággal, mint mások, csak a vehemenciája feltűnőbb. Tudatában van a maga fontosságának s ezt szűkebb körben érvényesíti is. Csak a nagyobb energia imponál neki. Akik közelebről ismerik, nagy szeretettel és rajongással beszélnek róla. Eszes, számító, de minden ravaszkodás nélkül.

»Szókéek előnyben.« Kiforraltan karakteres, fejlődésben lévő értelmiség. Minden jel szerint komoly cél felé tör. Leghőbb vágya, hogy mielőbb teljesen önálló legyen s lerázhassa magáról a házi fegyelem bélyegait, amelyekre ma még nagy szüksége

Mosolygó arc szín nélkül nem hat!

A színtelen arc mosolygása hideg és természetellenes! Tegye tehát arcát üdévé »Khasana Superb-érem« segítségével.

»Khasana Superb-érem« az areon szétdőrszölve néhány pillanat alatt rózsás pirt idéz elő, mely finoman hat és a mosolygásnak is megadja a természetesen bájos melegségét.

Amint a »Khasana Superb-érem« az arc bőrt, úgy fiatalítja meg a »Khasana Superb-ajakstift« a száját.

A »Khasana Superb-érem«-nek és a »Khasana Superb-ajakstift«-nek nem árt sem az idő, sem a nedvesség, sőt még a esők sem. Kizárólag szappannal távolítható el.

KHASANA SUPERB

KHASANA Superbajakstift, aranyhüvely P 2,70, elegáns fargatható hüvely nyitható fedővel, kettős tartalom P 5,— hozzávaló tartalékstift szelatin hüvelyben P 2,70, Khasana Superb arcpirosító, tégelyben P 3,50.

Még ma tegyen kísérletet egy kis csomag Khasana Superb-ajak rudacskaival P 1,20 és arcpirosítóval P 1,60. Mindentűt kapható.

DR. M. ALBERSHEIM
FRANKFURT A. M. — LONDON

Magyarországi központ:
Mihály Ottó gyógyszerkereskedés, Budapest, VI., Podmaniczky-u. 43. — Telefon: A. 122-44

van. Határtalan bámuloja a nagy karriereknek, de nincs tudatában azoknak a föltételeknek, amelyek mellett az élet versenye folyik. Erős akarat, amely egyelőre inkább macakosság formájában jelentkezik. Egy kis titka van, amelyet csak egy barát-
nőjével közölt.

»Kölcsey: A szenvedő.« Tűnődő löprengő természet. Szereti a mágiányt. Jellemében sok a passzív vonás. Különösebb ok nélkül gyakran búskomorságra, de legalább is pesszimizmusra hajló. Finom, érzékeny lélek. Nagy vágyait még nem élte ki,

sőt még felszínre sem jutottak szívében azok az érzelmek, amelyek irányt és célt szabnak. Nagyon pedáns, a tisztaság és rend rajongója. Lelkes irodalombarát. Az elvontságok jobban érdeklik, mint a realitások. Kellemes, szíves modorú, barátkozó hajlam.

»Esik eső hegyen-völgyön.« Művelt, tájékozott, a világ dolgai iránt érdeklődő, minden esztétikai benyomásra fogékony lélek. Életét bizonyos okból elhibáztattnak tartja, pedig még nem jutott el ahhoz az úgynevezett »szenzációhoz«, amely izgató tartalommal tölti meg az életet. Szeret ábrázolni, de nem vesz el kódépekben. Más millióbe vágyik. Kissé bizalmatlan természetű. Valakivel titkos levelezést folytat.

Régi előfizető. (Aki barát-
nője irásának elemzését két szó alapján kérte). Kiégensúlyozott, derűs, optimista lélek. A dolgokat a könnyebb végükről fogja meg és az akadályokat szinte mosolygva kerüli meg. Semmiből sem csinál problémát. Érzelmi világa gazdag. Nem lobbanékony s akit barátságába fogad, azt igyekszik megtartani is. Erős érzeke van a formák iránt. Önmagára sokat ad s bár nem finnyás, leküzdhetetlen ellenszenvvel viseltetik a lomposság, bárdolatlanság, vastag tudatlanság stb. megnyilvánulásával szemben.

Keresztretjvény megfajtése

Lapunk folyóévi szeptember hó 10-i számában közölt keresztretjvényt helyesen megfajtozó előfizetőink között az alábbi ajándékokat sorsoltuk ki:

I. jutalomdíjat: Somfay Margit »Vénus jegyében« c. regényét nyerte: Zsuga Julia tanítónő, Hajdúnánás.

II. jutalomdíjat: Heilig harisnyaház egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: genesi Geneszy Bertalanné g. őrnagy neje, Budapest.

III. jutalomdíjat: Heilig harisnyaház egy pár selyemharisnya ajándékát nyerte: Fukász Józsefné, Kispeszt.

IV. jutalomdíjat: Morvay Emmi iparművész nőgyöngy gomblyuk-tűzékét nyerte: Kállay Erzsike, Tornyospálca.

V. jutalomdíjat: Morvay Emmy iparművész nőgyöngy gomblyuk-tűzékét nyerte: Buzás Mihályné köz. jegyző neje, Hatvan.

VI. jutalomdíjat: Morvay Emmy iparművész nőgyöngy gomblyuk-tűzékét nyerte: Pongrácz Ferenéné jegyző neje, Csókakö.

VII. jutalomdíjat: Egy női bőrtárcát nyerte: Hudetz Gyuláné, Békés.

VIII. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmospórt és egy kottát nyerte: Veress Irma, Miskolc.

IX. jutalomdíjat: Két kg Hóvirágmospórt és egy kottát nyerte: Vattay Klára, Gödöllő.

X. jutalomdíjat: Egy kg Hóvirágmospórt és egy kottát nyerte: dr. Váró Pálné, Letenye.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos:
KERTÉSZ BÉLA

Szerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetési díja 1 P Jelíges hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Perzsa- és más szőnyegek szakszerű és művészi javítását vállalom. Vidéki megrendeléseket is pontosan eszközölök. A lap előfizetői részére 10 százalékos kedvezmény. Cím: Tcharoukian Vosdanik, Budapest, IV., Városház-u. 10. (Pilvax-köz 6.) Telefon: Aut. 897—86.

Gyöngyösi visontai fajborok, 1927. évi termés, 60 litertől felfelé kölesön-hordóban, utánvétellel. Ezerjő, zöld-fehér, zamatos, 1 liter 56 fillér, rajnál rizling 74 fillér, muskotály csemeebor 94 fillér, leánykabar a borok gyöngye 90 fillér, kadarka a sziller, zamatos, 56 fillér, carbenet vörös, pessenyebor 74 fillér. Szállítók postán 15 literes ürtartalmú hordócskákban a fenti árakban és kérem a hordócskákat bérmentve postán legkésőbb 8 napon belül visszaküldeni. Báró Orczy János, Gyöngyös.

Vargányagomba, napon szárított, őszi szedés, elsőrendű minőségben P 12.—, vargánya levesgomba P 8.— kilónként, már 1 kg-ot is szállítok. Lencse, stockeraui ültetvény, nagyszemű, elsőrendű, 90 fillér, bab gyöngyösi, fehér, apró különlegesség 65 fillér, dió vékonyhéjú, kifogástalan minőség 1.10 pengő, mák, kék, elsőrendű 1.04 pengő. Gyöngyösi különleges füstölt sertéskolbász 3.90 pengő kilogrammonként utánvétellel. Kormos Mihály, Gyöngyös.

Csemege akácmézét 5 kg-os postaböndönben 9 pengőért bérmentve, utánvétellel szállít Girst József méhész, Paks.

Szép udvari szobát adunk délelőtti takarításért egyedülálló, szerény, nyugdíjas nőnek. Cím: Budapest, I., Horthy M.-út 144. II. 43.

Zongoraművész okleveles zene-tanár zongoraórákat, valamint elméleti oktatást ad úgy kezdőknek, mint haladóknak. Zeneakadémiára való felvételre előkészít. Házakhoz jár. Telefon József 463—72.

Kisebbszervek napközi felügyeletét, sétáltatását vállalja hosszú bizonyítvánnyal rendelkező intelligens úrileány. Leveleket »Megbízható» jellegre kiadható kérék.

Egy-két úrileányt teljes ellátással vállal fővárosi tanítónő. VII., Aréna-út 11/a. I. 11.

Házmasternek ajánlok 30 éves nős soffőr idősebb apjával. Kertgondozáshoz, szereléshez ért. Megbízható. Jó bizonyítványokkal és ajánlattal rendelkezik. Címe: Sámuel, Budapest, II., Csopaki-u. 9.

Pávák páronként 60 pengőért, száz árvalányulánt 20 pengőért eladó. Báró Schilling Mária Tiszaróff, Szolnok m.

Gyermekekhez ajánlok komoly, szorgalmas úrileányt. Címe: »Gyermekszerező» jelige alatt kiadhatóvalban.

Gyönyörű vadonatúj orosz csikóbunda olcsón eladó. Budapest, Horthy Miklós-út 44, trafik.

Magányos tanítónő keres azonnali belépésre háztartásában előforduló összes munkát elvégzésére szerény igényű, csendes, falusi életet kedvelő nőt. Fizetés meggyezés szerint. Ajánlatok Gyulai Miklós tanító címére: Herczegút, u. p. Sárospatak küldendők.

Perfekt felsőruha, fehéreneművarró hűzőkhoz megv. Molnár-u. 24. fsz. 5.

Kozmetikus-gyógyhaskötő, mellartós fűző, csipőszorító, mellartós, gumimiharisnya, sérvkötő, lúdtalpbetét, stb. méret szerint jutányos áron. Struka István kötszerszerző, Budapest, Szentkirályi-u. 49. Üllői-útnál. Udvarban.

Középkorú nő házvezetőnőnek idősebb vagy fiatal házaspárhoz ajánlok. Jól főz és mosáson kívül minden munkát elvégze. Leveleket »Szorgalmas» jellegre kiadhatóvalba kérék.

Ájánlok elsőrendű főzőnő pusztára, ahol konyhalány is van. Baromfitenyésztéshez ért. Hosszú bizonyítvánnyal rendelkezik. Címe: Csengeri-u. 3. fsz. 8.

Falusi otthonomba elvállalok teljes ellátással jutányos áron úriúrnőket, házaspárokat vagy gyermekeket üdülésre, rövidebb időre és hosszabb tartózkodásra. Rezutsek Jenőné, Rácalmás, Fejér m.

Október 15-től kezdődőleg két hónapra garantált féléremtesen, kétágyas lehetőleg utcai szép szobát keresek fővárosban »Vidéki» jellegre kérem érdeklődők leveleit kiadhatóvalba.

Megbízható, lehetőleg árvaleányt vagy nőt keresek, aki önállóan jól főz és szerény háztartásban minden munkát elvégze. Ki nyugodt, békés, állandó otthonra reflektál, az ajánlkozson. Csaladom 4 tagból áll. Szeles János kereskedő, Kecskemét, Vasár-utca.

Középkorú végzett gyermekszerező leány elmenne gyermekek mellé, vagy magányos úriúrnőhöz. B. J. Zalaezerszeg, Berzenyi-u. 55.

Intelligens 23 éves úriasszony keresztény úricsaládhöz ajánlok gyermekek mellé, vagy kisebb háztartásba házvezetőnőnek, vagy orvos mellé kiegészítőnek. Jól főz, szépen kézimunkázik, gyermekeket szereti, lelkiismeretesen gondozza. Megkeresést kér »Remény» jellegre kiadhatóval utánján.

Bocsánatát kérem azon mélyen tisztelt uraknak, kiknek Koós Iván, Zalaszentiván, posterestante címre küldött levélét a posta külföldi távollétem miatt tévedésből visszaküldte. Nagyon kérem, írjanak meggyőzően.

Középkorú, komoly úriasszony rokonomat ajánlom háziasszony kiegészítésre, anyahelyettesnek, esetleg magányos úriúrnő mellé. Háztartás vezetéséhez, gazdálkodáshoz tökéletesen ért. Cseszkő Eteleka, Szilasbáthás.

Zeneakadémiat végzett jelesen képzett hegedűtanárnő néhány növendék zeneoktatását és korrepetálását vállalja. Címe: »Alapos szakoktató» jelige alatt kiadóban.

Jókarban levő Sternberg-féle pianó eladó. Spitzer Gyuláné, Adánd, Somogy m.

Kaposvárott lakó és ott ismerős olvasótlárnszám közlő ki lenne szíves egy állítólag ott lakó ismerősömről hírt adni. Szíves választ Aster Magda névre sürgősen kérék a M. U. L. szerkesztőségébe.

Gyermektelen vasúti tisztviselő házaspár elfogadna nyugdíjas, idős, magányos nőt, vagy férfit, kinek szeretőteljes gondozásra szüksége van. Minden kényvelmet biztosítunk és meleg szeretettel veszünk körül. Cím: »Szerető szívek» jelige alatt kiadóban.

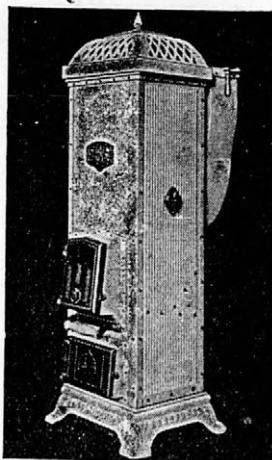
Magyar Királyi
Állami Vasgyárak Kereskedelmi Képviselete Rt.
BUDAPEST, V., VILMOS CSÁSZÁR-UT 28. SZÁM FÖLDSZINT
Telefonszám: Automata 273-28, 273-29

SZAB. FOLYTONÉGÓ

JOBBÁGY-KÁLYHÁK

FŐBB ELŐNYEI:

1. Még a legsilányabb hazai barnaszenei is tökéletesen és teljesen szagtalanul égei el!
2. 15-20 órán át kezelés nélkül ég
3. Kifűnően szabályozható!
4. Hatásfoka barnaszene használatajánál a hivatalos megállapítás szerint 81,8 százalékos.
5. A leggazdaságosabb és legideálisabb kályharendszer, mert a legolcsóbb tüzelőanyagból is kb. 50%-kal kevesebbet fogyaszt a közönséges kályhánál!
6. Egyszerű begyújtással folytonéget biztosít! Kezelést alig igényel! Széngázok nem fejlődhetnek!

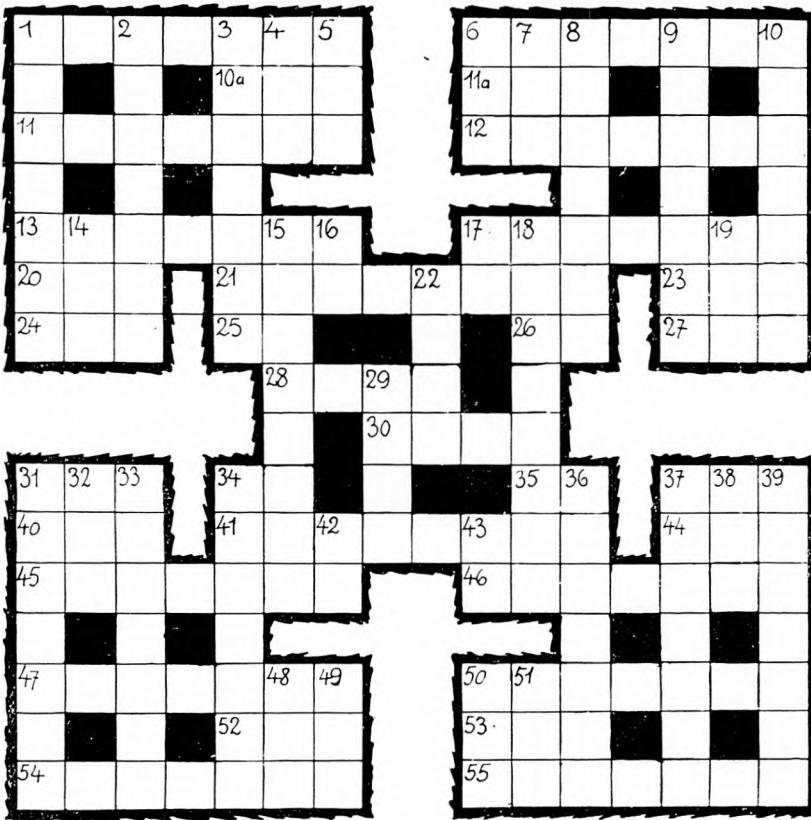

A Magyar Királyi Állami Vas-, Acél- és Gépgyárak gyártmánya

Hazai szene tüzelésére legalkalmasabb!

Kérjen ingyenes árjegyzéket!

KERESZTREJTVEÉNY

Vízszintes sorok:

1. Egyik királyunk kapta hajdan ezt az előnevet.
6. Milliárdnyi ragyog az égen.
- 10/a. Radirgummi márkája.
- 11/a. A cosinus rövidítése.
12. Vármegye.
13. Így esik össze az, akit szivenszúrtak.
17. Annyi mint előfizető.
20. B-vel szó alkatrésze.
21. Krokodilusfajta hullő.
23. Folyó spanyolul.
24. Edény, az ékezet pótlásával.
25. Nevetést utánozó szócska.
26. Rag.
27. Zenei hang.
28. Aki vág.
30. Van esze.
31. Személyes névmás.
34. És latinul.
35. Címzésrövidítés.
37. Vissza: rag.
40. Takar.
41. Könnyen bekövetkezhet, ahol ekra-
zit van.

44. A spanyol királyné neve.
45. A ligeti mutatványos bódék között nem egy ilyen készülék van.
46. Nemzeti táncunk.
47. A gyalázat ikertestvére.
50. Irunk rája.
52. Ilyen hal a békaporonty.
53. Igekötő.
54. Bogár, mely nagyokat ugrik.
55. Mesét mondok.

Függőleges sorok:

1. Pamlag.
2. Aki vízbe esik és nem tud úszni.
3. A török szultán címe.
4. Szibériai folyó.
5. Szent spanyol nyelven (... Salvador).
6. Kettőzött kettős mássalhangzó.
7. A szakácsnő teszi.
8. Tragikus halált halt táncosnő keresz-
tneve.
9. Galicia fővárosa.
10. Ilyen arisztokrácia szerepel Vas Gere-
ben egyik regényében.
14. Görög betű.
15. Emelődaru.

16. Mutató szócska.
17. De latinul.
18. Ilyen az állá annak, aki nem borotvál-
kozik.
19. Azonos a 16. függőlegessel, de a máso-
dik betűt kétszer kell leírni.
22. Út szélén húzódik rendszerint.
29. Ruhára varrják.
31. Kártyajáték névelővel.
32. A bátor.
33. Az óra is ez.
34. Szigorú.
36. Ilyen lábú némely ember.
37. Kávét a háziasszony, filmet a mozi-
gépész.
38. Ugyanaz, mint a 44., de egy ékezzel.
39. Elsőligabeli proficsapat (első betűje
nélkül: a madarak királyai).
42. Nem szűk.
43. Tá... iskola.
48. Zs... endő.
49. Soha németül.
50. Ha az »ir«-szócskát végére tesszük, egy
fensik nevét kapjuk.
51. Angol ital.

Megfejtési határidő november 1.

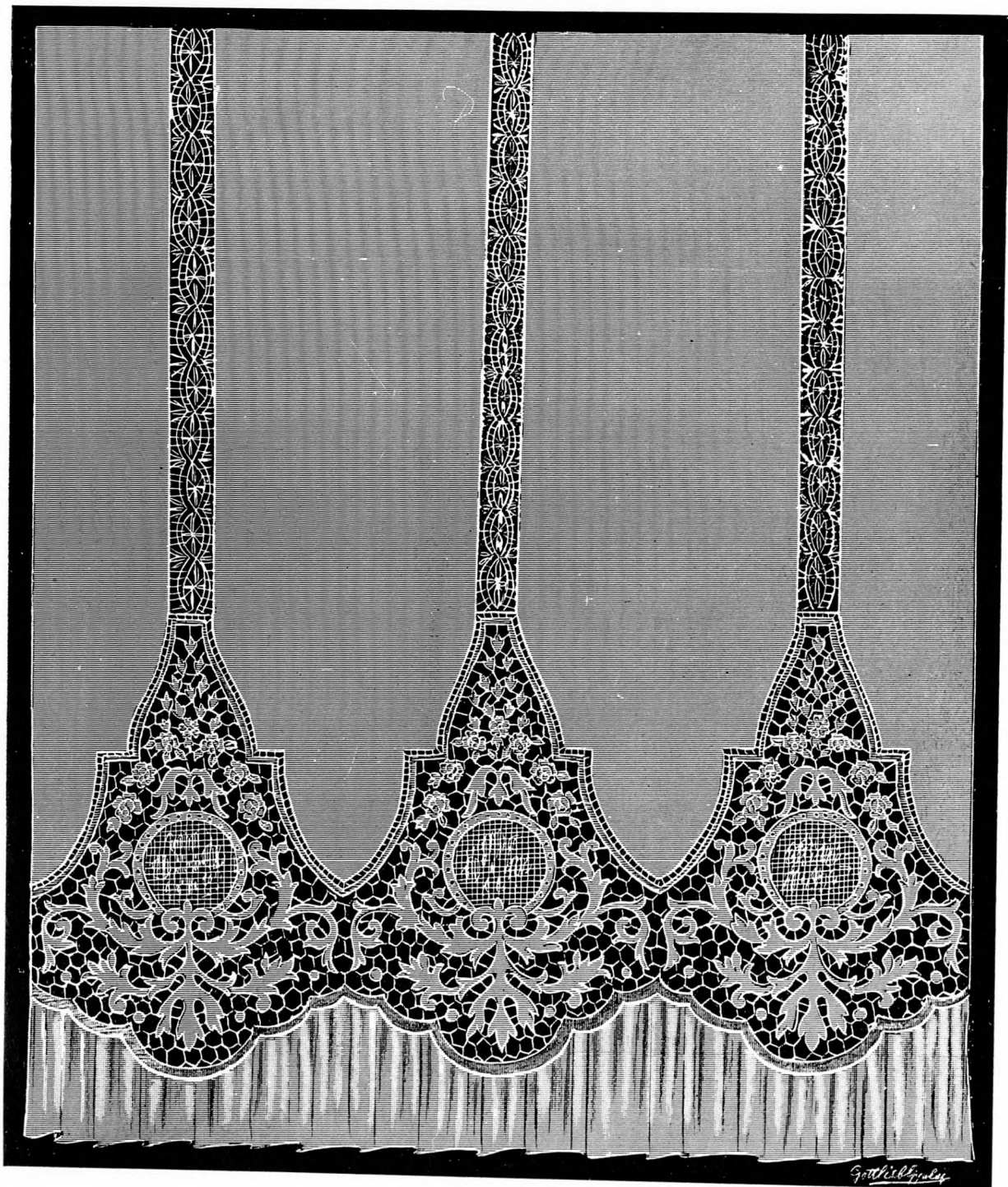
JUTALOMDIJAK:

- I. jutalomdíj: Somfay Margit »Vénus jegyében« c. regénye.
- II. » Heilig harisnyaház 1 pár selyemharisnya ajándéka.
- III. » Heilig harisnyaház 1 pár selyemharisnya ajándéka.
- IV. » Morvay Emmy iparművész nő értékes aján-
déka.
- V. » Morvay Emmy iparművész nő értékes aján-
déka.

- VI. jutalomdíj Morvay Emmy iparművész nő értékes aján-
déka.
- VII. » egy drb női bőrtárca.
- VIII. » két kg Hóvirágmosópor és egy kotta.
- IX. » két kg Hóvirágmosópor és egy kotta.
- X. » egy kg Hóvirágmosópor és egy kotta.

A helyesen megfejtők között kisorsolt jutalomdíjakról la-
punk november hó 20-i számában számolunk be és a jutalom-
tárgyakat ugyanakkor küldjük meg.

MAGYAR URIASZONYYOK LAPJA

Gottlieb Gyula iparművész eredeti terve